

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 34 / IV legislatura / Segon període

Divendres, 27 de novembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 19

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

Preguntes (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les accions fetes pel Departament d'Ensenyament per a intentar resoldre sense mesures disciplinàries l'expedient obert a dos treballadors de l'institut de batxillerat Barri Besòs (Reg. 3904)

El Sr. Fuentes (IC) n'anuncia la retirada (p. 1379).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a resoldre el conflicte provocat per la decisió de diversos centres públics d'ensenyament mitjà de la comarca del Baix Llobregat de retardar el començament del nou curs (Reg. 3903)

Formulació: Sr. Fuentes (IC) (p. 1379).

Resposta: Conseller d'Ensenyament (p. 1379).

Rèplica: Sr. Fuentes (IC) (p. 1379).

Contrarèplica: Conseller (p. 1379).

Preguntes al Consell Executiu sobre el termini previst per a presentar en el Parlament el text refós de les lleis sobre rebaixes i de comerç interior, i sobre els motius pels quals no s'ha promulgat el decret que ha de regular els horaris comercials (Regs. 3979 i 3980)

Formulació: Sr. Clofent (S) (p. 1380).

Resposta: Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 1380).

Repregunta: Sr. Clofent (S) (p. 1380).

Segona resposta: Conseller (p. 1381).

Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que Renfe modifiqui els municipis d'origen de les línies de ferrocarril que actualment surten de Tortosa i de Móra la Nova (Reg. 4012)

Formulació: Sra. Vandellós (S) (p. 1381).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1381).

Repregunta: Sra. Vandellós (S) (p. 1382).

Segona resposta: Conseller (p. 1382).

Pregunta al Consell Executiu sobre les iniciatives que ha pres davant la crisi del sector duaner (Reg. 5055)

Formulació: Sr. Reguant (ERC) (p. 1382).

Resposta: Conseller de Treball (p. 1382).

Rèplica: Sr. Reguant (ERC) (p. 1382).

Contrarèplica: Conseller (p. 1383).

Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats de les anàlisis de l'aigua dels pous de la comarca del Tarragonès, fetes a les darreries de l'any 1991 (Reg. 5056)

Formulació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 1383).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1383).

Repregunta: Sr. Bargalló (ERC) (p. 1383).

Segona resposta: Conseller (p. 1383).

Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis previstos per a construir equipaments per a persones de la tercera edat en l'espai de l'Espanya Industrial, a Barcelona (Reg. 5069)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 1384).

Resposta: Conseller de Benestar Social (p. 1384).

Rèplica: Sr. Ferran (S) (p. 1384).

Contrarèplica: Conseller (p. 1384).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar envers un col·lectiu de propietaris que projecten activitats especulatives en el parc natural del Montseny (Reg. 5346)

Formulació: Sr. Madueño (S) (p. 1384).

Resposta: Conseller de Medi Ambient (p. 1385).

Rèplica: Sr. Madueño (S) (p. 1385).

Contrarèplica: Conseller (p. 1385).

El Sr. Madueño (S) intervé per aclariments (p. 1385).

Preguntes al Consell Executiu sobre la planificació de l'assistència sanitària al districte de les Corts, de Barcelona, i sobre una possible reconsideració dels equipaments sanitaris del districte de les Corts, de Barcelona (Regs. 5436 i 5437)

Formulació: Sr. Font (S) (p. 1385).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1386).

Rèplica: Sr. Font (S) (p. 1386).

Contrarèplica: Conseller (p. 1386).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes en relació amb la salvaguarda del patrimoni arqueològic, històric i arquitectònic de la zona que ocuparà l'embassament de Rialb (Reg. 5348)

Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 1386).

Resposta: Conseller de Cultura (p. 1387).

Rèplica: Sr. Pueyo (ERC) (p. 1387).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del nou col·legi d'EGB al carrer Pompeu Fabra, a la Sénia (Montsià) (Reg. 5553)

El president n'anuncia la retirada (p. 1387).

Pregunta al Consell Executiu sobre si és previst d'atorgar un suport econòmic al Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat (Reg. 5766)

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 1387).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1388).

Rèplica: Sra. Mayol (IC) (p. 1388).

SUMARI (3)

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1388).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1388).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica (Reg. 4940) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Font (S)* (p. 1388).

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1390).

Rèplica: *Sr. Font (S)* (p. 1391).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1392).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la programació de la formació professional a Catalunya (Reg. 3981) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S)* (p. 1392).

Resposta: *Conseller d'Ensenyament* (p. 1394).

Rèplica: *Sra. Torrent (S)* (p. 1395).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1396).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament (Reg. 4523) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 1396).

Resposta: *Conseller de Medi Ambient* (p. 1398).

Rèplica: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 1399).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1400).

Moció subsegüent a les interpeHacions al Consell Executiu sobre la política general de sòl residencial i sobre la política general d'habitatge (Reg. 5710) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Oliart (S)* (p. 1400).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 1401), *Sr. Farrés (IC)* (p. 1402), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1403) i *Sr. Curto i Forés (CiU)* (p. 1403).

Votació: *rebutjada per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 1404).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'aval i crèdits (Reg. 5707) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Saura (IC)* (p. 1404).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'aval i crèdits al sector privat (Reg. 5687) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carnicer (S)* (p. 1406).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de modificació, a la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya)

Torn a favor: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 1408).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P)* (p. 1408) i *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1409).

Posició del grup presentant: *Sr. Saura (IC)* (p. 1410).

Votació de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (punts núms. 1 i 3): *rebutjats per 46 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 1411).

Votació de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (punt núm. 2): *rebutjat per 5 vots a favor, 68 en contra i 41 abstencions* (p. 1411).

Votació de la Moció del G. Socialista: *rebutjada per 46 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 1411).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el sistema de finançament de Catalunya (Reg. 5727) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Colom (ERC)* (p. 1411).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pont (CiU)* (p. 1412).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P)* (p. 1412), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1413) i *Sr. Castells (S)* (p. 1414).

Posició del grup presentant: *Sr. Colom (ERC)* (p. 1415).

Votació (fins al primer punt): *aprovat per unanimitat* (p. 1416).

Votació (resta del text): *aprovat per 70 vots a favor, 23 en contra i 2 abstencions* (p. 1416).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya (Reg. 5729) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 1416).

SUMARI (4)

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 3, 4 i 5, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pérez-Moreno (CiU)*, que anuncia una esmena transaccional a l'esmena núm. 3 (p. 1416).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 1 i 2, de supressió, 3, de modificació, i 4 i 5, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcraà (P)* (p. 1417).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Oranich (IC)* (p. 1418) i *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 1419).

Posició del grup presentant: *Sr. Rodri (ERC)*, que llegeix l'esmena transaccional a l'esmena núm. 3 (p. 1420).

Votació dels apartats núms. 3 i 5: *aprovats per unanimitat* (p. 1420).

Votació dels apartats núms. 1, 2 i 4: *aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 1420).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya i sobre la seva evolució (Reg. 5706) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Mayol (IC)* (p. 1421).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Viñas (CiU)* (p. 1422).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Font (S)* (p. 1423).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P)* (p. 1424) i *Sr. Rodri (ERC)* (p. 1424).

Posició del grup presentant: *Sra. Mayol (IC)* (p. 1424).

Votació dels apartats núms. 4, 5 i 6: *aprovats per unanimitat* (p. 1425).

Votació de la resta de la Moció: *rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 1425).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el Pla d'espais d'interès natural (Reg. 5765) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 1425).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 1427), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 1427), *Sr. Madueño (S)* (p. 1427) i *Sr. Roig (CiU)* (p. 1428).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció* (p. 1429).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política en matèria farmacèutica (Reg. 5728) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 1429).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials (Reg. 5709) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Madueño (S)* (p. 1429).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 1431), *Sr. Gimeno (IC)* (p. 1431), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 1431) i *Sr. Esteve i Abad (CiU)* (p. 1431).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 1433).

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 19.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social, i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt 23 de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta, sobre les mesures previstes per a resoldre el conflicte provocat per la decisió de diversos centres públics d'ensenyament mitjà de la comarca del Baix Llobregat, que formularà el diputat senyor Roc Fuentes. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre les accions fetes pel Departament d'Ensenyament per a intentar resoldre sense mesures disciplinàries l'expedient obert a dos treballadors de l'institut de batxillerat Barri Besòs

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Jo tenia presentades dues preguntes, la primera i la segona; si li sembla bé a la presidència, retiraré la segona, perquè el senyor conseller ja va donar una resposta...

El Sr. PRESIDENT: La del barri del Besòs? Queda retirada. Perfectament.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a resoldre el conflicte provocat per la decisió de diversos centres públics d'ensenyament mitjà de la comarca del Baix Llobregat de retardar el començament del nou curs

El Sr. FUENTES: Exactament, aquesta queda retirada. Però sí que vull insistir en la primera, perquè la primera és com a conseqüència d'uns retards que es van produir en centres d'ensenyament mitjà —no únicament al Baix Llobregat, sinó també al Vallès i a altres indrets de Catalunya—, l'any passat, a començament de curs —el setembre de l'any passat—, i que han donat lloc a uns expedients i, alhora, van donar lloc també a unes protestes que s'han produït a altres centres d'ensenyament.

Nosaltres volíem preguntar al senyor conseller com es troba això i, sobretot, quines mesures s'han pres perquè aquestes situacions no es produeixin, perquè, en definitiva, l'interès de tots plegats és que els centres d'ensenyament puguin començar

sempre les classes al seu dia, i no es produeixin circumstàncies que, això, no ho facin possible.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor president. Senyor Fuentes, li agraeixo molt la manera com ha presentat aquesta pregunta, insistint en el fet que el que convé és, que quan es fixa una data de començament de curs, tothom faci els possibles per començar.

Va semblar, a l'inici del curs 91-92, que hi havia una sèrie de centres que no havien començat a l'hora, sense una clara justificació —perquè, altrament, com sap el senyor Fuentes, els directors, quan hi ha algun problema, poden demanar al delegat territorial un ajornament en l'inici de les activitats docents. Bé, en aquest cas, van ser oberts sis expedients, perquè hi havia indicis que això no havia anat de la manera més adequada; tres eren centres del Baix Llobregat, els altres tres del Vallès Occidental. Aquests expedients han tingut una tramitació llarga. Al final, una sèrie de circumstàncies han fet que aquests fets poguessin ser qualificats de falta lleu, i, com que ja havia transcorregut el temps suficient perquè aquestes sancions tinguessin efecte, els expedients han estat sobreseguts.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí. Moltes gràcies, senyor conseller, encara que he de dir que la seva resposta no em satisfà plenament, i no em satisfà plenament precisament partint d'aquest interès comú, sens dubte, comú a nosaltres i comú, sens dubte, a tots els membres d'aquesta cambra, en relació amb el bon funcionament dels centres d'ensenyament. Perquè, és clar, es van produir uns retards, uns retards que han donat lloc a uns expedients, i, finalment, pràcticament, els directors no tenien responsabilitat en aquest retard, però òbviament hi hauria altres responsabilitats. I jo crec que hem de procurar, hem de procurar, precisament nosaltres, però d'una manera molt especial des de la conselleria, que aquests retards no es produeixin, i per això li demanava quines mesures i, si s'escau, quines responsabilitats, perquè si la responsabilitat no era dels directors, no era pròpiament dels centres, hi hauria unes altres responsabilitats, possiblement del Departament, possiblement de càrrecs del Departament, que van fer que no es poguessin posar en funcionament aquells centres al seu dia. I, en conseqüència, si tots volem que els centres d'ensenyament comencin les classes al seu dia, hem d'esbrinar totes les responsabilitats, no únicament la dels directors del centre, sinó també, si s'escau, la dels alts càrrecs del Departament, o d'altres funcionaris que per la seva actuació hagin fet impossible que s'hagin pogut obrir els seus centres.

Per tant, jo li demanaria més dades en aquest sentit, precisament amb aquesta voluntat i amb aquest desig que tots els centres puguin funcionar adequadament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president. Senyor Fuentes, vostè sap tan bé com jo que hi va haver més, bastant més de sis centres que no van començar a

l'hora. El que passa és que la resta de centres van justificar i van demanar l'autorització adequada i pertinent, en el moment oportú, per començar l'endemà, al cap de dos dies o al cap de tres dies. En aquests sis centres no es va produir aquesta consulta —així ho asseguren els delegats—, i per això es van incoar els expedients. El que passa, repeteixo, no és que no és que no hi hagi cap falta administrativa: hi ha clarament una falta administrativa per part dels directors respectius; el que passa, repeteixo, és que, en haver estat qualificada de falta lleu i haver passat ja el temps en què, doncs, prescriuen aquestes faltes, els expedients han estat —ja li ho he dit abans— tancats sense una sanció directa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pregunta número 3, sobre el termini previst per a presentar en el Parlament el text refós de les lleis sobre rebaixes, que formula el diputat senyor Clofent.

*Preguntes al Consell Executiu sobre el termini
previst per a presentar en el Parlament
el text refós de les lleis sobre rebaixes
i de comerç interior, i sobre els motius pels quals
no s'ha promulgat el decret que ha de regular els
horaris comercials*

El Sr. CLOFENT: Bé, moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT: Agrupa la següent pregunta?

El Sr. CLOFENT: Són en el mateix sentit, sí.

El Sr. PRESIDENT: Sobre els horaris comercials?

El Sr. CLOFENT: Efectivament. Senyor conseller, ara farà un any en aquesta cambra vèiem la Llei de comerç interior com a resultat, al meu entendre, de la solució o la suspensió que van fer els tribunals del decret que regulava els horaris, el Decret 154. Ha passat un any; en el transcurs del debat de la llei, el Grup Socialista suggeríem la possibilitat d'incorporar en el mateix text el que quedava de la llei de rebaixes, i vam retirar el paquet d'esmenes en benefici d'una transaccional en la qual el Govern es comprometia, en el transcurs de vuit mesos, a presentar-ho en aquesta cambra.

I respecte al tema dels horaris, el Grup Socialista presentàvem un paquet d'esmenes, amb el qual intentàvem que la llei contemplés ja en el seu articulat el costum, quant a aquesta regulació, que havia aconseguit el decret en el seu temps de vigència. Ha passat també un any i no s'ha presentat encara ni el decret ni aquest text refós.

La pregunta al conseller és òbvia: són les raons de per què no s'han complert ni l'un ni l'altre requisit que la llei ens fixa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Gràcies, molt honorable president. Senyors i senyors diputats, senyor Clofent, en primer lloc la llei va ser publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* el 13 de gener —per tant, el 13 de gener, respecte a meitat de novembre, com som ara, no és un any, sinó que són deu mesos—, i, evidentment, té tota la raó quan vostè manifesta que, en una transitòria, dèiem que en un termini de vuit mesos..., la llei aprovada per aquesta

cambra, proposava que fos tramesa la refosa. Aquesta refosa està preparada, està treballada; en el seu moment va ser lliurada, tal com és preceptiu, a la Comissió Jurídica Assessora, per tal que la dictaminés, i amb satisfacció li he de dir que precisament ahir el ple del Consell de la Comissió Jurídica Assessora aquest matí m'han informat que la van debatre i la van aprovar. En conseqüència, podrà entrar en aquesta cambra d'una manera immediata. Per tant, com pot veure, estem sobre el tema i s'hi ha treballat.

Ara bé, en previsió, i precisament respectuós amb aquest termini de vuit mesos, que dèiem que, per aquest calendari —aliè a la voluntat d'aquest conseller—, dèiem que ens demoràvem, vostè suposo que coneix que en la llei de pressupostos —que, en aquest moment, ahir, es van debatre les esmenes a la totalitat, i, en conseqüència, comença el treball—, nosaltres demanàvem, precisament, per llei de pressupostos, que aquest termini quedés ampliat. Quedarà aprovat, però jo espero que, fins i tot, possiblement en el moment que quedi aprovada la llei de pressupostos, nosaltres haurem pogut fer lliurament, ja, d'aquesta refosa aquí al Parlament. Per tant, sobre el primer tema, espero que les respostes que li dono li donin satisfacció.

Pel que fa al tema de la regulació de la Llei de comerç interior, precisament pel que fa a les excepcions per a la qüestió dels horaris, també, tal com marca el desplegament normatiu, nosaltres, aquest decret, el tenim preparat: el vam treballar, va ser àmpliament debatut en el Consell Assessor de Comerç, i després va ser lliurat a la Comissió de Règim Local —és preceptiu—; la Comissió de Règim Local l'ha tingut durant bastants mesos, treballant-lo, i també farà uns quinze dies o tres setmanes ens van trametre ja el dictamen de la Comissió de Règim Local, en el qual, fins i tot, ens feien uns suggeriments que nosaltres hem estudiat de cara a poder-los incorporar. I ara resta un altre termini, i és que, un cop debatut per la Comissió de Règim Local, s'ha de lliurar a la Comissió Jurídica Assessora perquè, a la vegada, també el dictamini. Això sí que no és pas voluntat meua, sinó que són uns terminis taxats i uns passos que estan... En aquest moment, la Comissió Jurídica Assessora té aquest decret nou; un cop passat per la Comissió de Règim Local, vaig tenir interès que el Consell Assessor de Comerç..., com vostè sap, hi ha des de les federacions de municipis, les associacions, els mateixos comerciants, les forces sindicals, els consumidors, les cambres de comerç..., aquest segon, diríem, repàs, va ser estudiat també pel Consell Assessor de Comerç, i en aquest moment, pel que em consta, la Comissió Jurídica Assessora diu que l'estudiarà amb rapidesa i, per tant, el podré portar al Govern d'una manera immediata tan aviat com em sigui lliurat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Clofent pot repreguntar.

El Sr. CLOFENT: Quant al tema de la refosa de la Llei, celebri que la pregunta hagi tingut el que normalment tenen aquestes intervencions parlamentàries que és efecte d'accelerar a vegades els temes; si és així, benvinguda hagi estat la pregunta; de totes maneres, li agraeixo la resposta, senyor conseller.

Ara, amb el tema d'horaris, senyor conseller. Voler-li donar la raó a vostè en el tràmit del Decret, que no tinc arguments per treure-li; el que sí que ens amoïna és que en el debat de la Llei

el Grup Socialista insistíem que la Llei contemplés no dintre de l'excepció del decret —que un decret ha de ser per a les excepcions—, sinó que la Llei contemplés una mica el que havia de ser la norma. La preocupació del Grup Socialista, senyor conseller, és que durant aquest any, prop d'un any en què la Llei està en vigor, la vulneració de la Llei és permanent. Jo li faria una juguesca —i no és lloc de fer juguesques, aquesta cambra— i és: si l'excepció sobrepassa en la seva aplicació més del 50% del que és la norma, vostè s'avindria a modificar la norma? Perquè és que, senyor conseller, una llei que diu a Catalunya, des de fa prop d'un any, que els horaris són seixanta hores i que els diumenges no es treballa, no es compleix en la seva majoria. I no tan sols això, que és greu, sinó que recentment, per un tema de sentit comú, el director general de Comerç està pactant treballar els diumenges, i la Llei diu, senyor conseller, que no es pot treballar els diumenges!

Com és possible, com és possible haver fet una llei quan teníem els antecedents d'un decret que ens deia quins eren els hàbits comercials a casa nostra? Per què hem hagut d'accelerar el procés d'una llei que recordo que es feia poc abans de la convocatòria d'aquestes últimes eleccions autonòmiques, quan sabíem que entràriem en un llarg període de negociació d'un decret que es fa difícil? Perquè, és clar, senyor conseller, quan una llei pretén que els que volen treballar no puguin treballar, és molt complicat això, és molt complicat. I aquest Decret, a part dels tràmits que pot tenir de consulta, té un tràmit d'aplicació i d'acceptació, perquè el Decret es carregarà els principis de la Llei. Jo li ho demostraré en una interpellació que farem quan el Decret estigui en marxa. La realitat de l'aplicació del Decret farà obsolet i burlat el precepte de la Llei de treballar només seixanta hores, màxim seixanta hores, i que no es pugui treballar els diumenges.

Per tant, senyor conseller, el motiu d'aquestes preguntes és que vostès accelerin el Decret, però, escolti'm, si el que vol és modificar-ho i parlar-ne una altra vegada, amb molt de gust ens hi avindrem, perquè jo crec que el Decret no té només un problema de tràmit, sinó que té un problema de concepció i d'aplicació real si volem ser respectuosos amb la Llei que vam aprovar en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Sento no donar-li la raó en el primer tema; és a dir, si vostè analitza el calendari, veurà que hem estat diligents i que en comptes de vuit mesos seran deu i que a més hem fet la reserva de petició a la cambra d'aquesta ampliació de termini mitjançant la Llei de pressupostos. I en la segona qüestió tampoc; és a dir, escolti, si vostè analitza el temps que el Decret ha estat en la Comissió de Règim Local i després observa el temps que ha estat en la Comissió Jurídica Assessora, veurà que hi ha hagut una diligència. Per altra banda, és de tots conegut que aquestes excepcions nosaltres les vam preveure i sempre les hem defensat, fins i tot d'una manera estable, i, per tant, vostè coneix, i em sembla que pot fer la pregunta o l'afirmació —diríem— d'una manera maliciosa, en termes col·loquials —en termes col·loquials—, però vostè sap que dintre d'aquestes excepcions sempre hi ha hagut que en determinats moments de l'any hi havia una ampliació d'aquests horaris. I, per tant, això entra dins

d'aquestes excepcions que sempre s'han portat a terme. En el mes de desembre, en el qual hi ha —i és de tots conegut— un excés de demanda en funció de les necessitats, que també coincideix que hi ha una reducció del nombre de dies hàbils com a conseqüència de les festes: Constitució, 8 de desembre, Nadal, etcètera i, per tant, hi ha més demanda i, en canvi, hi ha menys oferta, sempre —i això la Llei ho preveu— hi ha la possibilitat d'unes excepcions per fer aquest reforçament. Per tant, el director general no ha pactat res, han sigut els mateixos sectors —i em sembla que això és positiu—, s'han autoregulat i han vist com era en altres ocasions necessari fer aquest reforçament.

Per tant, jo el que li voldria recordar és que els criteris de la Llei els entenc que són vàlids; no hi ha cap voluntat de canviar la Llei; la Llei preveia unes excepcions en funció de la temporalitat, en funció del tipus d'activitat i això és precisament el que aquest Decret tirarà endavant, i que, si s'ha retardat, no ha sigut per voluntat del conseller ni de l'equip del Departament, sinó perquè hem de complir uns requisits que, per altra banda, em sembla que són molt correctes de: amb la Comissió de Règim Local veure quines matisacions els municipis hi incorporen, hi han fet observacions i les hem considerat i, per altra banda, ara, en aquest moment, la Comissió Jurídica Assessora ho està estudiant.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Passem a la següent pregunta sobre la possibilitat que Renfe modifiqui els municipis d'origen de les línies de ferrocarril que actualment surten de Tortosa i Móra la Nova, que formularà la diputada senyora Vandellós. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que Renfe modifiqui els municipis d'origen de les línies de ferrocarril que actualment surten de Tortosa i de Móra la Nova

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el passat mes d'octubre Renfe va posar en funcionament un nou servei regional amb sortides, per exemple, de Tortosa o Móra la Nova. La meua pregunta, a partir d'aquí, és si podria existir la possibilitat que aquestes sortides fossin des d'Ulldecona i Flix, amb la qual cosa s'ampliaria el servei i abastaria una major territorialitat. Ens consta que hi ha hagut algun tipus de contacte entre Renfe i algun departament de la Generalitat en aquest sentit, i voldríem saber quina és la postura, en aquest cas, de la Generalitat i, si ha pres algun tipus de decisió, quina és.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vandellós. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada, sembla raonable —em semblaria raonable— que els serveis regionals de Renfe comencin o acabin en la primera, darrera estació de Catalunya, és a dir, és el cas, per exemple, doncs, d'Ulldecona, en els serveis regionals que comencen avui a Tortosa; el cas de Flix en els serveis regionals que comencen avui em penso que és a Móra, o el cas d'Almacelles en els trens regionals que comencen avui a Lleida

o en el cas de Portbou en els trens regionals que comencen avui a Figueres. Això semblaria raonable.

Podríem discutir si serien tots els serveis regionals els que haurien de començar en aquestes capçaleres, que significarien uns recorreguts complementaris de 25, 30 quilòmetres depèn del cas; o, si no haurien de ser tots, quins haurien de ser aquests serveis, o si aquests serveis es podrien complementar, simplement, amb línies regulars d'autobusos, que és una altra fórmula... Donat que es tracta de poblacions amb un nombre d'habitants mitjà com a màxim, caldria prolongar, doncs, sembla que tres serveis, un al matí, un al migdia, un al vespre en cada sentit. En qualsevol cas, aquestes coses es debaten en la Comissió Mixta que existeix, que és a la qual fa referència la senyora diputada, entre Renfe i la Direcció General de Transports, però és una comissió estrictament consultiva, que no ens ho consulten tot, a més a més, però en cap cas podem prendre responsabilitat en una competència que no és del Govern de la Generalitat: aquest seria el punt probablement més conflictiu de la qüestió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Vandellós pot repreguntar.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, només per repreguntar-li una cosa, senyor conseller: d'acord que vostès allí no tenen..., diguéssim, només és un òrgan consultiu, però, vostès s'han plantejat vertaderament poder solucionar o poder incidir a solucionar això? O sigui, m'explico: la Generalitat..., m'està parlant, per exemple, vostè, no només del tren, sinó de posar algun tipus de línia possiblement de serveis d'autobusos; la Generalitat veuria amb bons ulls, diguéssim, algun tipus de modificació en aquest sentit, hi donaria suport?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: De fet, en molts d'aquests llocs existeixen línies regulars d'autobusos i li recordo que quan aquests serveis són deficitaris el dèficit el cobreix el Govern de la Generalitat, precisament; altra cosa és si estem disposats a pagar el dèficit possible del servei de Renfe, i això ja he reiterat davant d'aquesta cambra que entenem nosaltres que, com a Govern de la Generalitat, no hem de fer-ho, i no hem de fer-ho perquè mentre Renfe..., altra cosa és que Renfe estigués disposada a traspasar els serveis regionals, que nosaltres ho tenim sol·licitat, aleshores sí que entenem que nosaltres, amb un plantejament global podríem entrar-hi, però aleshores tindríem la responsabilitat de la gestió. Òbviament demanaríem el traspàs dels mitjans econòmics necessaris per fer-nos responsables d'aquest servei. Però un plantejament unilateral, d'una línia concreta, entenem que no hem d'entrar-hi; ens va correspondre fer-ho en el moment del problema del tren de la Pobla i davant d'un possible tancament, però entenem que això no pot ser un tractament general. Hi insisteixo, si es tracta del traspàs de tots els serveis regionals, estem disposats a parlar-ne; fer-nos càrrec d'un servei determinat i de la responsabilitat del dèficit financer, quan la gestió no depèn de nosaltres, entenem que no hem de fer-ho.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les iniciatives que ha pres davant la crisi del sector duaner

La següent pregunta és sobre la crisi al sector duaner, que formula el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta qüestió, com vostès recordaran, va ser motiu d'una interpellació en el primer període de sessions d'aquesta quarta legislatura, que es va substanciar amb la conclusió que la Conselleria no hi tenia competències, però que no hi estava pas d'esquena.

La realitat és que el tema del problema duaner sorgit de la desaparició en part del control fronterer amb motiu de l'entrada el dia 1 de gener del 93 de l'Acta Única, la insuficiència que això portava a aquest sector es va intentar conduir per una negociació amb la taula tripartida Administració de l'Estat, empresaris i sindicats, que va arribar a unes conclusions l'estiu d'aquest any, per intentar, doncs, portar a terme jubilacions anticipades, indemnitzacions pactades..., en fi, intentar recolzar la no-caiguda d'aquest sector. Però, tristament, la realitat d'aquest acord no s'ha portat a terme, aquest acord s'ha trencat; l'angoixa en aquest sector torna a estar a l'ordre del dia, i voldríem conèixer quines iniciatives, malgrat la seva situació, la Conselleria de Treball, davant d'aquesta nova situació, pren per intentar reconduir aquesta punyent situació de la Catalunya Nord.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Reguant, miri, primer permeti'm que el contradigui, però la seva informació està desfasada: primer, les negociacions no estan trencades, han sorgit entrebancs —en una negociació és normal que sorgeixin entrebancs mentre no s'arrodoneix amb la signatura definitiva—, però no estan trencades; tant és així que el dilluns dia 30, dilluns que ve, dia 30, estan convocades les parts de la Mesa tripartida a Madrid per continuar les negociacions, segons informacions que portava, per exemple, entre altres coses, públicament el *Diari de Girona* ahir mateix. Per tant, jo només li puc dir que nosaltres, la Conselleria de Treball, hem seguit molt de prop en contacte amb els agents socials tota la problemàtica i, de moment, evidentment, no hi hem interferit, ni hi hem intervingut, però hem estat molt en contacte amb ells, perquè no els hem fet falta, perquè som prou sobirans, i perquè saben que tenen les portes obertes de la Conselleria de la Generalitat sempre que vulguin.

De moment res més; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot repreguntar.

El Sr. REGUANT: Bé, en tot cas la informació seria errònia per les dues parts, perquè, és clar, dir que..., no eren unes negociacions obertes, sinó que eren uns preacords tancats, és a dir, aquí el que es va trencar eren els acords que hi havia, els que es van signar el juny d'aquest any, i si ara s'han de tornar a reunir de pressa i corrents és perquè els acords van ser tractats per la part de l'Administració, i amb la passivitat de la Conselleria per les raons que hem dit. És a dir, quan nosaltres fem la pregunta no la qüestionem amb raó de quedar més o menys bé davant

d'aquest hemicicle, davant la població, ho diem perquè realment la situació no està resolta i volíem conèixer —que ja coneixem ara— que la Conselleria no hi pot fer res perquè ells ja són suficients; ja ho veurem al final, això, senyor conseller.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller, pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Permeti'm, senyor diputat, que torni a precisar les seves paraules: el mes de juny no hi va haver acord, hi va haver preacord; un preacord vol dir, senzillament, que hem convingut alguns punts, en queden alguns altres de penjats. I diem que nosaltres no tenim competències; nosaltres allà no hi hem volgut ser ni hi tenim competències, perquè cadascú que assumeixi les seves responsabilitats, però per part nostra hem fet tota una sèrie d'accions de llavors ençà i ho continuarem fent.

Miri, jo mateix he signat dos convenis de formació amb el personal tant de l'Alt Empordà, del de la Jonquera, per valor de 19 milions de pessetes, formació ocupacional, com de caràcter general amb els sindicats i els col·legis d'agents de Catalunya per valor de 43 milions i mig. També, en la línia del foment de les estructures, el proper dia 3, si Déu vol, signaré un conveni amb la Cambra de Comerç de Girona per endegar l'Escola d'Hostaleria de Vilamallà, precisament per fomentar la formació i l'ocupació a la zona. També li puc dir que tota una sèrie de conselleries, a través d'una sèrie de direccions generals —la d'Urbanisme, la de Programació Econòmica, la de Turisme, la d'Ocupació i la de Planificació i Acció Territorial— estan treballant amb projectes per endegar accions de desenvolupament de la zona. I, finalment, informar-lo que el dia 20 el Parlament Europeu va aprovar —per tant, és una informació molt recent— la proposta de reglament que regularà i estableix els ajuts i les subvencions per a totes les zones frontereres.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats
de les anàlisis de l'aigua dels pous de la
comarca del Tarragonès, fetes a les
darreries de l'any 1991*

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta, la formula el diputat senyor Bargalló sobre el resultat de les anàlisis de l'aigua dels pous de la comarca del Tarragonès. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. La pregunta és molt senzilla d'entrada, inicialment: coneix el Govern dades sobre anàlisis de qualitats d'aigua de pous del Tarragonès a finals de 1991 amb índex de contaminació que superaven els permesos per al consum de boca?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, dels vint-i-tres municipis del Tarragonès, catorze compleixen totalment el Reial decret 1138/90, de reglament tècnic de sanitari d'aigües de subministrament públic, set municipis ultrapassen valors sense repercussió sanitària, ja sigui nivells de

magnesi o residu sec, o el sodi; dos municipis ultrapassen el valor màxim admissible de nitrats, 50 mil·ligrams per litre, sense assolir el valor de 80 mil·ligrams/litre que *de facto* és el valor acceptat per la Direcció General de Salut Pública. Aquests dos municipis són Altafulla i els Pallaresos. Aquests incompliments no representen cap risc de tipus sanitari, i nosaltres estem insistint perquè aquests dos municipis, doncs, utilitzin l'aigua del transvasament.

A nivell d'incompliments, que jo crec que són els importants, vaja, més importants a nivell sanitari, per paràmetres microbiològics causats per deficiències en el sistema de desinfecció, hi ha quatre municipis en què es produeix, segons els dies, aquest problema, que són: Bonastre, Vespella de Gaià, la Nou de Gaià i la Poble de Montornès. S'està insistint, molt especialment, perquè s'esmenin aquestes deficiències i no tinguem aquests problemes en el futur.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer repregunta el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, de fet repregunto en dos sentits, primer perquè la pregunta es manté sobre si hi ha dades de contaminació de pous d'aigua utilitzats per consum de boca. De fet el senyor conseller recordarà que aquesta és una pregunta que per escrit vam formular i es va publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament* el 23 de juny, que vostè mateix ens va respondre en data de 24 d'agost dient que «no s'han detectat en cap cas substàncies contaminants tòxiques que superin els valors màxims admissibles», mentre que nosaltres tenim una documentació de l'Ajuntament de Tarragona signada pel tinent d'alcalde delegat de l'Àrea de Medi Ambient, en què assegura que en les dates que nosaltres preguntem hi havia contaminació que impedia el consum de boca, el consum humà, en cinc pous de la ciutat de Tarragona i un pou de Constantí. En tot cas, li reformulo la pregunta: si aquestes dades sobre contaminació que impedié l'ús l'aigua de pous del Tarragonès, les coneixia el Govern o no les coneixia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Vostè i jo podem fer les preguntes i no entendre'ns. És veritat que hi ha pous contaminats que no s'utilitzen, llavors, evidentment, per donar aigua de boca i, per tant, hi ha pous que estan inutilitzats per a la utilització d'aigua de boca, i els pous que s'utilitzen per donar aigua de boca, doncs, no donen aquestes xifres que vostè diu, no? Per tant, això es podria convertir en una discussió quasi eterna. Jo ja li dic que només en quatre casos es poden donar defectes d'afectació microbiològica pel mal funcionament de les instal·lacions que són en aquestes quatre poblacions que li he dit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis
previstos per a construir equipaments
per a persones de la tercera edat en l'espai
de l'Espanya Industrial, a Barcelona*

La següent pregunta és sobre els terminis previstos per a construir equipaments per a persones de la tercera edat en l'espai de l'Espanya Industrial a Barcelona, que formularà el diputat senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Sí, senyor president; gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, senyor conseller, ja fa temps que la Coordinadora d'Entitats de Sants al Consell de Districte i diferents associacions de veïns vénen reclamant la construcció d'un equipament per a la gent gran als terrenys de l'Espanya Industrial. La resposta del seu Departament, senyor Comas, mai ha estat clara ni concreta al respecte. És per aquesta raó que li formulo en el Ple la pregunta: quan pensa el seu Departament construir i posar en funcionament l'equipament esmentat al parc de l'Espanya Industrial.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, no li puc dir ni quan, ni què es farà en aquest espai, perquè l'Ajuntament de Barcelona no ha definit el coneixement urbanístic de la zona, ni, per tant, quan nosaltres vam tenir coneixement que la Coordinadora d'Urbanisme de Sants, Hostafrancs i la Bordeta tenia interès a construir una residència en aquest lloc, ens vam dirigir al president-regidor, president del districte de Sants-Montjuïc, amb una col·laboració institucional que ens sembla que ens devem, advertint-lo, una vegada analitzat que en aquella zona no hi cabia una residència. Per altra banda, hem de fer el planejament de la zona, i a les darreres reunions que jo he tingut amb el regidor del districte li he fet conèixer que allà hi cap un centre de dia, si és que l'ajuntament fa el planejament adient i ens cedeix el terreny.

Com vostè pot comprendre, mentre no hi hagi planejament i no hi hagi cessió de terreny a la Generalitat, nosaltres no podem planificar res al respecte, però estem en contacte amb el regidor del districte, en aquest sentit que li he dit, d'urgir-li que faci el planejament de la zona i d'advertir-li que en aquell espai no hi cap una residència; sí, un centre de dia, si el planejament, és clar, ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repetir...

El Sr. FERRAN: Senyor conseller, jo tinc la impressió que estic una mica més assabentat que vostè al respecte, perquè em consta, segons documentació tramesa per les entitats i pel mateix districte, que a partir del 28 de novembre de 1991, l'Ajuntament va fer la instrucció oportuna per obrir un expedient per posar a disposició del seu departament aquells terrenys; que «després de diversa correspondència» —i ara llegeixo textualment un escrit de l'Ajuntament de Barcelona— «després de diversa correspondència i algunes reunions entre l'Ajuntament i l'àrea de Benestar Social, sembla possible» —és a dir que hi ha una acceptació per part del seu Departament— «el manteniment d'aquest espai per a un equipament per a la gent gran, tipus miniresidència assistida. En aquests moments» —segueix el text— «l'Ajuntament de Barcelona, mitjançant l'Àrea d'Afers Socials, està en disposició de cedir l'espai de terreny de tots conegut. L'únic que manca, doncs, és la voluntat del Departament de Benestar Social per signar un conveni que reguli l'acceptació de l'esmentat terreny i el compromís per part seva que serà destinat a un equipament per a la gent gran.»

Em sembla, senyor conseller, que vostè té la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Tinc les cartes; si no fos el procediment dels dos minuts i mig, jo li po-

dria llegir les cartes que tinc aquí del senyor Trufió, les darreres del mes de juny i després hi ha hagut converses.

Jo li havia dit al senyor Trufió, i ho dic aquí, que nosaltres estem disposats a fer un equipament en aquesta zona, però no el podem fer mentre no ens cedeixin el terreny; això és el lògic, i no ho pot fer el districte, ho ha de fer l'Ajuntament plenari de la casa gran, i no el tenim. I ningú ha pogut donar conformitat a una residència assistida, perquè el Departament està en contra de fer miniresidències assistides perquè no són rendibles des d'un punt de vista social. Les residències assistides han de tenir una capacitat mínima de seixanta places, de cinquanta i seixanta places; no es pot fer una miniresidència assistida i, per tant, les converses que tenim amb el districte és de fer-hi un equipament de centre de dia, que això sí que hi cap, si el planejament urbanístic es fa correctament, i si es produeix la cessió del terreny. Com vostè pot comprendre, jo no puc planificar res, entre altres coses, els serveis d'intervenció no m'ho permeten si no tinc la cessió en regla, feta per l'Ajuntament de Barcelona, en aquest cas.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Comas.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures
a adoptar envers un col·lectiu de propietaris
que projecten activitats especulatives
en el parc natural del Montseny*

Passem a la següent pregunta, la número 9, sobre les mesures a adoptar envers un col·lectiu de propietaris que projecten activitats especulatives en el parc del Montseny, que formula el diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Hi ha un petit nucli de propietaris particulars del parc natural del Montseny, parc declarat reserva de la biosfera pel programa MAPA-UNESCO, que han fet tota una sèrie d'actuacions contra el parc, actuacions que no compten ni amb el suport dels ajuntaments de la zona, ni de la majoria dels propietaris particulars del parc. Aquests propietaris estan cobrant uns peatges a l'interior, i sobretot el més preocupant és que fan unes declaracions bastant confusionàries, que jo crec que necessitarien un aclariment, i aquí va el fil de la nostra pregunta. Diu que reben uns ajuts del Departament de Medi Ambient de 8 milions; el Departament de Medi Ambient ha desmentit que això sigui veritat, però no se'ns ha aclarit qui li ha donat aquesta subvenció; diuen que un conseller assistirà a una assemblea el dia 10 de novembre, no sabem si hi ha assistit o si no hi ha assistit, a aquesta assemblea; diuen que la Diputació de Girona els donaria més suport perquè diuen que està governada per un partit diferent del de la Diputació de Barcelona, a més a més aquesta Diputació ha fet unes declaracions fent un informe favorable als peatges... En fi, tota una sèrie de declaracions que creiem nosaltres que no clarifiquen quina és la postura, en aquests moments, de suport o no a aquesta actuació dels propietaris. És aquest el sentit de la nostra pregunta: pensa el Govern donar suport als gestors del parc en la política de protecció del medi natural del Montseny?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, responent a la seva pregunta he d'informar-li que, efectivament, des del Departament de Medi Ambient no s'ha donat ajuda a aquesta Associació, però des del Govern de la Generalitat, Departament de Treball, sí que hi ha hagut una ajuda per fer uns cursos i això, doncs, és aquesta la informació.

Sobre la presència d'un conseller en una reunió, les preguntes que jo he fet em demostren que no hi ha hagut cap presència ni hi ha hagut cap invitació a formar part de cap reunió d'aquesta Associació. Jo el que sí que li voldria dir de totes maneres és que el parc del Montseny, com moltes altres zones, està en el Pla d'espais d'interès natural i la major part del Pla d'espais d'interès natural, potser fins i tot bastant més de 85%, és en mans de propietat privada, la qual cosa no impedeix que els objectius de la normativa del Pla d'espais d'interès natural es compleixin. El que sí que és important, de totes maneres, és que pugui haver-hi diàleg i entesa i sensibilitat amb els problemes dels propietaris en general, de totes les zones del Pla d'espais d'interès natural, fent complir, evidentment, la normativa. I potser —potser, penso jo— que algun problema ha succeït en aquest sentit de diàleg amb els propietaris perquè s'hagi arribat a aquesta tensió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Sí, gràcies, m'alegro que m'hagi contestat el conseller de Medi Ambient i no el conseller d'Agricultura, perquè això significa que van en la línia de traspassar els temes de medi natural i de parcs a Medi Ambient; d'això, me n'alegro, penso que va en aquesta direcció, esperem que vagi en aquesta direcció.

Però és que diu vostè que falta diàleg i falta entesa en el parc. Miri, jo, això ho trobo gairebé com que no aclareix la posició que jo li demanava per part del Govern de la Generalitat si donava suport als gestors del parc o donava suport a aquesta pretesa Associació de defensa del parc natural del Montseny, formada per una minoria de propietaris, perquè, no sé si hi ha entesa o diàleg, però resulta que la majoria dels ajuntaments estan en contra d'aquesta postura manifestada, ajuntaments de tots els colors; la majoria de propietaris han manifestat també que no estan descontents amb aquesta gestió, sembla que l'únic que una mica està descontent d'aquesta gestió sembla que sigui vostè; però pensi que aquests propietaris —i és públic i notori— no és una associació de defensa del parc natural del Montseny, sinó que és una associació muntada per fer tota una sèrie d'actuacions que vostè coneix, com són pistes, camps de golf, construir hotels, fer grans àrees de pàrquing, una hípica, una pista d'esquí artificial, etcètera, és a dir, aquests senyors no van en la línia d'un diàleg i una entesa per protegir el parc natural del Montseny, no?

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Només acabar dient-li que espero que la seva contestació sigui més contundent de cara a la protecció del Montseny, no simplement sigui de distracció.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyor diputat, miri, la Generalitat no ha de donar suport a

cap operació especulativa ni al Montseny ni a cap zona del Pla d'espais d'interès natural. La informació que tinc jo és que no hi ha hagut cap expedient ni cap entrada ni de camps de golf ni d'hotels, etcètera, a Urbanisme, per tant, tot això són hipòtesis —ho suposo—, perquè no existeix això; el que sí que li vull dir és que justament en el Pla d'espais d'interès natural el que sí que s'ha d'intentar —i així són les normes i s'ha d'exigir— és que no hi hagi l'hiperfrequentació, per això una de les normes bàsiques del Pla d'espais d'interès natural és evitar el trànsit en tot aquell..., evitar el trànsit que no correspon a les persones que hi habiten. Per tant, és aquest tipus de gestió el que és preocupant, i el que jo li deia que valdria la pena, doncs, revisar-ho des d'un punt de vista d'aquest diàleg i d'aquest convenciment.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Molt bé, president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ho sento, eh! Anem... (*Remor de veus.*) Què?

El Sr. MADUEÑO: El senyor conseller ha parlat d'un tema que m'agradaria aclarir: ell parla d'un PEIN, del Pla d'espais, que no existeix...

El Sr. PRESIDENT: Això ja ho formularà en una altra pregunta, senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: És que és un aclariment: és que no existeix, aquest Pla d'espais de què parla el senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre la planificació de l'assistència sanitària al districte de les Corts, que formularà el diputat senyor Higini Clotas...? (*Pausa.*) No, el senyor Daniel Font.

Preguntes al Consell Executiu sobre la planificació de l'assistència sanitària al districte de les Corts, de Barcelona, i sobre una possible reconsideració dels equipaments sanitaris del districte de les Corts, de Barcelona

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, per agrupar les preguntes 10 i 11, que són sobre el mateix tema...

El Sr. PRESIDENT: Les pot agrupar, senyor...

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. És sobre la planificació de l'assistència sanitària ambulatoria al districte municipal de Barcelona de les Corts i sobre la possible reconsideració de les mesures que en aquests moments s'hi estan prenent per part del Departament de Sanitat. Es tracta, en ambdues preguntes, d'interessar-nos per aquesta situació a les Corts. Hem de dir, en aquest sentit, que els veïns de les Corts, especialment els dels barris de Sant Ramon i Camp Nou, es troben en una situació de precarietat —podem dir, fins i tot, de gran precarietat— per un fet, que és que no hi ha un centre d'atenció primària dins del districte de les Corts, no n'hi ha cap; en aquests moments van al CAP de Carreras Candi, el de Sants, a una distància de 2.300 metres —és a dir, dos quilòmetres i mig fora de les Corts—, i també al CAP de Consell de Cent, prop de plaça d'Espanya, més enllà de plaça d'Espanya, a quasi quatre quilòmetres —a 3.700 metres més, exactament— també fora de les Corts. És a dir, a grans distàncies. Les distàncies són realment importants,

sobretot pensant en les persones grans, que són les que més utilitzen aquest tipus de servei ambulatori; hi ha dificultats a peu —imagini's, vostè, agafar des de Sant Ramon tota la carretera de Sants fins a plaça d'Espanya, arribar i recórrer aquests quatre quilòmetres—, i també hi ha dificultats des del punt de vista del transport. Però no és aquí on s'acaben els problemes, perquè, en arribar al CAP de Consell de Cent/plaça d'Espanya, es dona una situació, també, de saturació i col·lapse, i en aquest sentit podem dir, per exemple, que a finals de setmana anar al CAP de plaça d'Espanya suposava trobar-se, a primera hora, dues-centes persones al davant.

Consegüentment, es tractaria, senyor conseller, de saber quina solució tenen prevista per a l'atenció ambulatoria de les Corts respecte a aquestes dues premisses, a aquests dos problemes que es donen, que és garantir un fàcil accés quant a la proximitat, i garantir una major agilitat, quant a l'atenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyor diputat, fa temps que nosaltres estem intentant aconseguir la cessió d'un terreny, Montnegre/Entença, que està tot preparat —hi ha fet fins i tot el preprojecte—, a fi i efecte de construir allà un centre d'assistència primària que abastaria tres àrees bàsiques de salut. Donat que això no s'ha aconseguit i donades les dificultats que realment hi han, doncs, per aconseguir-ho properament, és pel que s'ha decidit llogar —en contra del costum que té la Conselleria— uns locals —a Montnegre, precisament—, i s'ha fet una inversió de 70 milions de pessetes per adequar-ho, i el mes de gener calculem que podrà estar obert aquest centre, que donarà una gran millora a l'atenció. Al mateix temps, en deixar en funcionament el de Carreras Candi, doncs, això dona una situació: que es produirà una millora molt important a nivell d'aquesta zona.

Malgrat això, la solució definitiva, evidentment, no és aquesta, i estem, al Govern, disposats a discutir qualsevol situació, però que sigui realista, que es pugui fer, eh? Perquè..., és a dir, en algunes ocasions a mi m'ofereixen coses que són molt difícils d'aconseguir, i ho entenc; per part de l'Ajuntament, fer-nos segons quina cessió és molt complicat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Font pot repreguntar.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Si s'intenta la solució, segons ens diu el conseller, sobre la base del carrer Montnegre/Entença i el lloguer dels locals, hem de dir que ens sembla una solució bona quant a provisionalitat, però que segueix plantejant problemes. Per exemple, respecte al tema de la proximitat, es troba, Montnegre, a una distància de 3.100 metres de Sant Ramon, és a dir, a una distància semblant o aproximada a la que suposa el CAP de plaça d'Espanya; no hi ha mitjans de transport, per exemple, entre Sant Ramon i Montnegre, i, a més, hi ha un problema d'accés, perquè els carrers que donen o que envolten el carrer Montnegre, doncs, plantegen problemes de circulació quant a l'accés amb el cotxe. Per tant, podria ser una solució provisional, però no definitiva.

Li hem de dir que les associacions del districte —especialment alguna que s'ha preocupat del tema, com la de Sant Ramon— han fet algun suggeriment quant a ubicació; han suggerit, per exemple, un terreny que existeix entre els carrers Riera

Blanca, travessera de les Corts, Pintor Pahissa i Comte de Güell, i també han fet el suggeriment de treballar la idea d'ubicació del centre d'atenció primària definitiu al recinte de la Maternitat, fil aquest que potser seria interessant seguir i mirar de concretar d'alguna manera. Això serviria per fer un CAP al qual poguessin assistir els veïns de Sant Ramon, Camp Nou i part dels de Sants.

Hem de dir que es tracta, des del nostre punt de vista, d'una solució bona, la de Montnegre, però que necessàriament ha de ser provisional; si estaria d'acord el conseller amb aquest criteri, en el sentit d'esperar una solució o mirar de negociar una solució a partir dels fils o les propostes que li deia, de manera que es pugui finalment gaudir d'un centre d'atenció primària, dins del districte de les Corts, ben equipat i que garanteixi aquestes dobles condicions de fàcil accés i agilitat en l'atenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, miri, jo el que li puc assegurar és que no farem res que no sigui amb ple acord amb l'Ajuntament de Barcelona, és a dir que qualsevol solució passarà amb un acord amb l'Ajuntament de Barcelona, que és amb el qual busquem la col·laboració a nivell d'assistència primària.

Sí que el terreny aquest que se'n diu, comprès entre Riera Blanca, travessera de les Corts, etcètera..., la propietat municipal és molt petita, és a dir que només són 125 metres quadrats, el que hi ha de propietat municipal; per tant, veig difícil i serà llarg el procés d'expropiació o els processos que es portin a terme.

Respecte al tema que vostè insinua de la Maternitat, jo li dic que ho espero amb tremenda il·lusió, és a dir que el tema de la Maternitat és un dels temes predilectes meus, com vostè sap, eh? Jo hi estaria encantat; que em cedeixin la Maternitat, sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes en relació amb la salvaguarda del patrimoni arqueològic, històric i arquitectònic de la zona que ocuparà l'embassament de Rialb

La següent pregunta és sobre les mesures previstes en relació amb la salvaguarda del patrimoni arqueològic de la zona que ocuparà l'embassament de Rialb, que formula el diputat senyor Miquel Pueyo. Té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, en relació amb la proposta, amb el projecte de construcció d'un embassament a la zona del Segre mitjà, conegut com l'embassament de Rialb, naturalment hi ha moltes qüestions que ens inquieten i que ens preocupen, però avui voldríem preguntar al Govern —i, en concret, al conseller de Cultura— quins projectes té, des del punt de vista, doncs, de la protecció i la salvaguarda del patrimoni arqueològic, històric i arquitectònic que es preveu que quedi afectat per aquest embassament; realment, un embassament que afecta els termes municipals de la Baronia de Rialb, Tiurana, Bassella, Peramola i Oliana. Sabem que des del Govern es va ordenar la realització d'una prospecció els anys 86 i 87; que els resultats d'aquesta prospecció han estat tramesos a

la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre; que es van trobar, com a mínim, quaranta-sis jaciments o zones arqueològiques d'interès, i, en concret, voldríem, doncs, preguntar quines previsions tenen vostès des del punt de vista de costos, decisions, competències, etcètera, per salvaguardar, en la mesura que sigui possible, en la major mesura possible, doncs, elements d'interès en la línia que li preguntava.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyors diputats, senyor diputat, efectivament, com vostè diu, l'any 86-87 es varen encarregar uns treballs de prospecció que han donat com a resultat un informe sobre aquesta zona afectada pel futur pantà de Rialb, i d'això, com li deia, nosaltres en disposem des de l'any 87. Aquests resultats van ser comunicats a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, com el senyor diputat diu —que és responsable del projecte, i en el qual estem en relació—, perquè ho tingués previst tant en això com en els corresponents estudis d'impacte ambiental.

Així mateix, es va elaborar un primer pressupost del cost d'aquests treballs i es trameté a l'esmentada Confederació i a l'empresa realitzadora dels estudis. La Confederació nomenà un enginyer responsable de la coordinació amb el Servei d'Arqueologia, en concret de la Direcció General del Patrimoni Cultural.

Dins aquest programa de treballs, s'ha realitzat també el desmuntatge, l'any 1989, de la cista megalítica de la Caixa del Moro, del coll de Pauet, a Bassella, afectada per la variant de la carretera comarcal 1313, de Ponts a Oliana. Aquesta cista es troba pròxima a muntar-se en una àrea creada expressament per recalçar-la, segons projecte de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, que passà per la Comunitat Territorial del Patrimoni Cultural de Lleida i retornà a l'esmentada Confederació perquè hi efectués diverses modificacions. Aquestes obres de muntatge estan previstes als inicis de l'any 93, conjuntament amb les obres projectades d'àrees de descans i aparcament.

En el resum d'obres, d'actuacions previstes sobre jaciments arqueològics afectats pel pantà de Rialb hi ha l'excavació, topografia i trasllat d'espluga dels tres pilars i del dolmen del pont del Pilotillo; l'excavació i topografia de la cova del Segre, de tombes de Vilaplana, de sitges de can Fornell i del túmul de Clavella, i després hi ha neteja i documentació —això inclou tasques de sondeig i cales de prospecció— al conjunt medieval de Santa Eulàlia, l'església de Sant Martí, espluga de la Bastida, espluga de la Presa del Molí, ermita de la Garrola, església de Sant Girves i tombes del mas d'en Bosch. També hi han prospeccions, un cop duta a terme la neteja de la base del pantà, de tota la zona. El que li haig de dir és que estan previstes també filmacions amb vídeo dels jaciments afectats i l'entorn; així mateix, de les tasques de desmuntatge, trasllat i muntatge dels dolmens megalítics. De tot això, disposem d'un pressupost.

I pel que fa referència al patrimoni històric —i per abreujar—, es disposa d'informació en base a les fonts següents: tenim cinquanta-dues fitxes d'inventari d'elements d'interès, tres-centes nou fotografies i diapositives referenciades d'elements del territori, en concret dels municipis de Miralpeix, Tiurana, Cortiuda, Peramola, Nuncarga, la Clua, Aguilar, Bassella, Altès, Ogern,

Salses i Tragó de Noguera. Aquest material permet conèixer tots els elements que puguin tenir algun interès històric...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Pot repreguntar; no s'aprofita que se li ha acabat el temps al conseller, eh?

El Sr. PUEYO: En absolut, senyor president. Honorable conseller, és un tema del qual segurament parlarem més endavant, amb més amplitud; en qualsevol cas, sembla evident que no serà..., que hi haurà alguns elements del patrimoni històric, del patrimoni arqueològic, del patrimoni arquitectònic que quedaran en el seu lloc. Hi ha una cosa que aprofitem, en sentit positiu, pel fet que vostè s'ha quedat sense temps, i seria fer-li arribar, en tot cas, una sol·licitud que ve dels habitants afectats, que ve també de sectors arqueològics de les comarques de Lleida, i és que, en qualsevol cas, facin tot el que estigui a l'abast de la seva mà perquè quan tirin endavant les obres de construcció de l'embassament no s'utilitzin ni explosius ni excavadores per deixar arranat allò que del patrimoni quedi sobre el territori. Tant des del punt de vista arqueològic com des del punt de vista dels habitants d'aquesta zona, es desitjaria que, en qualsevol cas, aquells elements que quedin en el lloc siguin coberts o descoberts pel ritme de les aigües i no destruïts, com va passar a Riaño, per la força de les excavadores.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Puc afirmar amb el cap, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí; amb el cap, sí. (*Rialles. Remor de veus.*)

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del nou col·legi d'EGB al carrer Pompeu Fabra, a la Sénia (Montsià)

La pregunta número 13 ha estat retirada; la 14 ha estat posada, per tant, passaríem a la 15, que és sobre si és previst d'atorgar un suport econòmic al Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat, que formularà la diputada senyora Mayol. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre si és previst d'atorgar un suport econòmic al Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. A Catalunya funciona, des de l'any 91, el Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat, gestionat per la Federació de Planificació Familiar i finançat pel Ministeri de Asuntos Sociales. En aquests moments el seu futur està en dubte, perquè l'esmentat Ministeri no preveu donar-li la subvenció necessària perquè pugui continuar. La nostra pregunta és si té previst, el Consell Executiu, donar suport econòmic perquè la interessant tasca que ha desenvolupat aquest Centre pugui continuar funcionant.

Nosaltres compartim la reflexió que feia el senyor conseller l'altre dia, en una interpellació que li formulava l'il·lustre diputat senyor Daniel Font, que aquest Centre, realment..., el finançament que es dona a través del 0,52 del Ministeri d'Afers

Socials no ens satisfà; pensem que és inadequat. El que passa és que també som conscients que la tasca d'aquest Centre ha estat interessant; al mateix Departament tenen un conveni amb ells per al tema de la sida, i la tasca que han fet, en el sentit, per exemple, d'acollir vuit-centes vuitanta-vuit demandes de joves en un any i em sembla que són nou-centes i escaig per telèfon, creiem que és una expressió que estan fent una funció important en l'educació sexual dels joves i, sobretot, en relació amb la sida, i que valdria la pena donar-li suport. I voldríem saber si vostès estan disposats a fer-ho o no.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyors diputats, senyora diputada, sí que els donarem ajuda; és veritat que fan una important tasca, que fan una feina ben feta; els donarem ajut, però jo vull dir dues coses. Primer, aquest Centre es va inaugurar fa un any, aproximadament, sense permís ni de la Generalitat ni de l'Ajuntament. Els promotors ho van fer mal fet, els promotors; els promotors ho van fer mal fet perquè no van tenir en compte l'autoritat ni de la Generalitat ni de l'Ajuntament; la ministra d'Afers Socials, jo crec que també ho va fer malament, no?, perquè els dona una subvenció sense tampoc preguntar res, i a més d'això, quan em van venir a veure els vaig dir que els passaria el que els ha passat. Els ha passat; els donarem ajut, però, malgrat això, vol dir que l'ajut que els donem han fet una situació de fets consumats i nosaltres tenim obligació d'ajudar la integració de la planificació familiar dels ajuntaments, i això seran 15, 10, 18 milions menys que tindrem per a aquesta cosa d'integració als ajuntaments. Per tant, els ajudarem, però mal fet; és a dir, és un procés, és un exemple del que no s'ha de fer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot repreguntar.

La Sra. MAYOL: Agraeixo la resposta del conseller en el sentit que se li donarà suport. Jo li he de dir que estic d'acord amb el procediment; comparteixo la seva valoració, el que també li he de dir, senyor conseller, és que aquesta és una necessitat important. És a dir, el tema de la sida ens preocupa a tots, si no no portaríem el llacet de solidaritat que, entre altres coses, vostè també porta; per tant, s'havia de fer quelcom amb joves, a Catalunya, sobre el tema de la sexualitat, s'havia de fer quelcom preventiu, s'havia de fer quelcom en el tema de la sida i, per tant, jo també entenc que els promotors, potser inadequadament —ho comparteixo— tenien l'obligació o tenien l'interès, que jo crec que és molt valorat per part de vostès, també, de tirar endavant un recurs d'aquest estil que està donant un servei a Catalunya en aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller vol intervenir? *(Pausa.)* Té més d'un minut, eh?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, només per dir que no estem en un mercat lliure; és un mercat que jo no em canso de dir que és un mercat planificat, planificat en aquest cas per la Generalitat de Catalunya en col·laboració amb l'Ajuntament i, per tant, jo dic: home, ho fan malament, no?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. S'ha acabat el temps destinat a preguntes i, per tant, passem al vuitè

punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la programació de la formació professional a Catalunya, que formularà la diputada senyora..., no, el diputat senyor...? *(Pausa.)* La senyora Torrent. *(Remor de veus.)* Senyora Torrent, sembla que li cedeix el torn el seu company de Grup.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, és que teníem la sensació que com que havíem demanat que el punt 8 passés a ser el 13 i que el punt 10 passés a ser el 12, que per això ara es veuria l'11, però bé..., i per això hi ha aquesta confusió.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la presidència el que tenia entès és que aquest..., s'havia de tramitar en el dia d'avui.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, però com a punt 13. És indiferent, ens sembla, tant als interpellants com als interpellats, l'ordre i, per tant, doncs, la senyora Torrent suposo que no tindrà cap inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Si s'ho volen fer a palletes, com vulguin... *(Rialles.)*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica

La interpellació —per a orientació de la cambra— sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica, és això?

El Sr. FONT: Això mateix; gràcies, senyor president. És per presentar la interpellació sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica. He de dir que és un tema de política general, aquest, que té moltes connotacions d'ordre tècnic jurídic, però que ens sembla a nosaltres que l'hem de tractar perquè a mitjà termini aquestes connotacions tècnico-jurídiques acaben revertint en una solució o altra que afecta la gent, que afecta els ciutadans i, per tant, ens sembla important aclarir aquesta situació que planteja aquesta Llei, i per això hem presentat aquesta interpellació per mirar d'establir aquest diàleg amb el conseller de Sanitat.

Hem de dir, en primer lloc, que el 13 de desembre de 1991 el Parlament va aprovar, aquesta cambra va aprovar la Llei 31, d'ordenació farmacèutica. La nostra posició, com a Grup Socialista, davant aquesta Llei, en el moment de la seva aprovació va ser de valoració positiva i favorable, perquè s'aconseguia regular l'ordenació farmacèutica i regular també les farmàcies, les farmàcies obertes al públic, i regular també els serveis farmacèutics dels centres hospitalaris; per tant, era una cosa positiva. Va permetre, a més, l'exercici de la competència estatutària de l'article 9.19 de l'Estatut, que estableix l'ordenació farmacèutica com una competència exclusiva de la Generalitat, i es tractava, a més, d'una competència que els experts deien que era una competència sense límits, amb l'única limitació de les bases sanitàries generals, perquè es podia exercir des del terreny de l'execució, és a dir, amb funcions executives, amb funcions legislatives i amb funcions de desenvolupament reglamentari, que és el tema que ens ocupa —amb funcions de desenvolupament reglamentari. Quedava exempta d'aquesta ordenació l'ordenació dels productes, que és competència de l'Estat i que ha quedat regulada el 30 de l'11 del 90, amb la promulgació, al Congrés dels Diputats, de la Llei del medicament.

L'aparició de la Llei va suposar, doncs, des de l'òptica del Grup Socialista, un pas endavant. Acabava amb la legislació supletòria de l'Estat, desfasada i antiquada, que es venia aplicant en absència d'una llei pròpia del Parlament de Catalunya, i intervenia en el conjunt de situacions que tenen relació amb l'ordenació farmacèutica i que constitueix el cos i el conjunt dels articles i títols de la Llei. Es va fer un treball d'aproximació de posicions dels grups, que va durar fins al mateix plenari en què s'aprovà, i la seva elaboració es va fer amb un esperit constructiu. El resultat, doncs: un text madur, rigorós i útil. Ara bé, dit això, hem de dir que subsistien llavors i subsisteixen ara tres punts de preocupació, de divergència —si es vol—, de matís, que els varem fer notar llavors en el debat que hi va haver i que motiven la interpellació d'avui, i sobre els quals voldríem saber el capteniment del Govern; capteniment sobre el primer punt, que són les múltiples referències reglamentàries posteriors que es fan a l'esmentada Llei, és a dir, és una llei que ajorna en múltiples ocasions algunes de les mesures o posicions que hauria de prendre la llei a posteriors desenvolupaments reglamentaris, sobre això, quin capteniment.

Segon punt, la regulació específica dels règims horaris i de guàrdia de les farmàcies de Catalunya, que és un altre dels temes que no va resoldre la Llei i que s'ajornava a una reglamentació posterior; per tant, específicament, segon capteniment sobre la regulació d'horaris. I, tercer, sobre la delegació de funcions possible als col·legis professionals en matèria d'horaris, també, o d'autorització de farmàcies o, en els termes que estableix la Llei, quin capteniment? Reglamentació, horaris, delegació de funcions serien els tres punts que volíem plantejar.

Sobre el primer, sobre les múltiples referències a reglamentacions posteriors que es fan a la Llei, hem de dir que a nosaltres ens semblaven llavors i ens segueixen semblant excessives. Es varen deixar, possiblement, massa coses per després. Es parla d'una reglamentació posterior, en aquesta Llei, en vint-i-tres ocasions —es fa referència a reglaments en vint-i-tres ocasions dins de la Llei—, per tant, és una gran magnitud d'exigència normativa posterior; quasi hi ha l'anunci d'un reglament per article, i la relació és realment exhaustiva. Nosaltres la tenim aquí relacionada, en llegiré alguns per fer-nos una idea de les coses que resten per reglamentar en aquesta Llei, per exemple: article 2.g).4., sobre reglamentació de règims horaris; article 3.3, sobre farmacèutic substitut; article 3.4, sobre el nombre de farmacèutics; article 5, sobre autorització de noves farmàcies; article 6.7.b), sobre el procediment per amidar distàncies entre farmàcies, etcètera, etcètera; fins a vint-i-tres. Hi ha una llarga llista de referències a reglamentacions posteriors.

De totes aquestes referències a una reglamentació posterior, els serveis del Parlament, de la cambra, ens diuen que han aparegut dues úniques normes. Una és una resolució de 30 de gener del 92, on es dona publicitat a les àrees bàsiques de salut, perquè és necessària, d'acord amb els textos referits a la Llei, la relació d'àrees bàsiques a efectes de planificació i aplicació de les *ratio* i proporcionalitats a l'hora d'obrir i establir les distàncies i l'adscripció de farmàcies; per tant, hi ha aquesta resolució. Hi ha un altre text legal, que és el Decret 173, de 1992, de 4 d'agost, pel qual s'estableix el barem per a l'autorització de noves farmàcies. És a dir, quin criteri s'estableix a l'hora d'obrir una farmàcia; quan un ciutadà diu: «Jo vull obrir una farmàcia aquí, que hi cap?», què es mesura per autoritzar

aquesta farmàcia. Aquestes són les dues mesures legals de les vint-i-tres anunciades en la Llei.

Subsisteix, doncs, diríem nosaltres, una situació en què manca reglamentar encara la major part de la Llei, i especialment en els temes que més ens preocupaven a nosaltres o que considerem més conflictius perquè afecten d'una manera més directa la gent que, en definitiva, és el que es tracta de defensar aquí. És a dir, aquells punts que tenen una referència o una aplicació més directa sobre el ciutadà.

Es tractaria, doncs, de reiterar el capteniment sobre això, sobre la reglamentació. Deixi'm que li comenti una mica el segon punt de capteniment que li requeríem, que és sobre la regulació específica dels règims horaris, que voldríem tornar a plantejar. En diferents ocasions s'ha dit que això es tractaria en el futur, un cop aprovada la Llei. Vull recordar aquí que l'article 2.4 de la Llei diu, textualment —i molt emfàticament, a més—, diu: «Es garanteix a la població l'assistència farmacèutica permanent», i per tant diu que el Departament establirà les normes oportunes per garantir això amb un text més llarg i més específic, però molt concret, molt concret.

Jo crec que aquest potser és un dels temes que està relacionat amb les situacions que han generat més conflicte, que generen conflicte ara i que han generat conflicte en el passat i que afecten la població, i vull recordar en aquest sentit algunes situacions que ja hem tractat en el plenari, en altres ocasions, com és la conflictivitat horària farmacèutica en algunes poblacions, especialment les situacions viscudes l'any 1990 i 1991 en nombrosos municipis del Maresme i del Baix Llobregat, que en el moment en què es varen produir varen ser tractats a bastament aquí. Alguns d'aquests conflictes, com recordaran les senyores i els senyors diputats, varen suposar l'aparició de bans municipals i un conflicte obert entre algunes alcaldies i els farmacèutics locals corresponents.

Es donaven llavors situacions anòmales que perduren avui encara en algunes localitats, encara que més mitigades, segurament, sobre aquests règims horaris, sobre la tendència a la reducció de guàrdies nocturnes, sobre la distribució difícil de les farmàcies de guàrdia en el territori. Per exemple, es dona allò que un ciutadà ha de viatjar quinze quilòmetres per trobar una farmàcia, o que a Barcelona ciutat, per exemple, hi ha poques farmàcies de guàrdia nocturnes o festives. Aquesta és la problemàtica que generen els règims horaris.

Ens sembla a nosaltres que la reglamentació futura i el capteniment del Govern hauria d'anar en una direcció que ja hem anotat alguna altra vegada i que voldríem reiterar. Ens sembla que la reglamentació ha de deixar clara l'exigibilitat d'una funció pública, d'unes obligacions de les farmàcies respecte als ciutadans. Hi ha una exigibilitat contra l'entrega d'una funció, que és la dispensació de fàrmacs, hi ha una exigibilitat d'una funció pública que ha d'incorporar la presència dels ajuntaments en la regulació d'aquests règims horaris o reglament, que ha d'establir criteris per a l'atenció d'urgències, sigui aquesta a partir d'una recepta mèdica d'urgència o a partir d'una situació d'emergència personal o familiar d'un senyor que va a una farmàcia i diu: «Necessito això», i ha d'establir criteris quant a les guàrdies que es presten; en concret, problema que patim avui a la ciutat de Barcelona, on gaudim cada nit de cinc farmàcies de guàrdia, de vegades sense una distribució homogènia en el territori.

Tots aquests temes, que generen conflicte i en un cert sentit sofriment, diguem-ne, o esbalaïment, doncs, si es vol, del ciutadà que busca una farmàcia i no la troba, perquè té un familiar malalt i li genera una complicació en la seva vida aquell dia o aquella nit, es tractaria de mirar de resoldre-ho via reglamentària. S'hauria d'establir a Barcelona, per exemple, una planificació d'acord amb les necessitats i la proximitat del ciutadà. Nosaltres dèiem, discrecionalment —es podia fer un altre càlcul—, potser una farmàcia oberta de guàrdia per districte. Són districtes realment molt grans, entre 100.000 i 300.000 habitants; potser tocaria això. Pot ser un altre criteri però, en tot cas, això necessita un capteniment. Quin capteniment, per tant, quant a reglamentació de règims horaris i de guàrdia i de serveis d'urgència a Catalunya?

I tercer punt, que era el punt de capteniment que li comentava sobre delegació de funcions als col·legis professionals de farmacèutics. Voldríem dir-li un parell de coses, que són les dues funcions que estableix la Llei que són delegables parcialment o totalment en les seves disposicions transitòries, si no ho recordo malament; diu: «Els col·legis, per delegació de la Generalitat...», que és el canvi qualitatiu que introdueix la Llei, a partir de la Llei és la Generalitat qui ostenta la competència, fins llavors eren els col·legis professionals. Diu: «Es podrà delegar totalment o parcialment sobre creació, construcció, modificació, adaptació o supressió de farmàcies i sobre establiment de torns de guàrdia, vacances i horaris d'atenció al públic de les farmàcies.» És a dir, aquest segon tema a què ens estàvem referint.

Són aquestes les dues funcions que poden atendre els col·legis professionals. No sembla desencertat, des del nostre punt de vista, delegar totalment o parcialment als col·legis aquestes funcions; són entitats que ja ho venien fent des de fa molt temps, per tant això..., el criteri del Departament en aquest sentit segurament serà acurat i és un criteri que se li pot donar suport en un sentit o en un altre, perquè obeeix ja a una llarga experiència, però sembla clar també que aquesta delegació, sigui la que sigui, s'hauria de produir en el marc del desenvolupament reglamentari dels dos punts esmentats, de què encara no gaudim i que són justament els dos punts, potser, que estableixen el motor conflictiu de la Llei: l'autorització de farmàcies i els règims horaris.

Per tant, quin capteniment, en aquest sentit? Preguntar al conseller qui administra en l'actualitat les autoritzacions i els règims horaris; és a dir, aquests dos punts: si pensa el conseller consolidar la delegació d'aquestes funcions als col·legis professionals o pensa gaudir d'aquestes funcions en el marc del Departament de Sanitat, quina relació s'estableix amb els col·legis mentre no hi ha la reglamentació de règims horaris i d'autoritzacions establertes a la Llei, en un règim posterior a l'aprovació de la Llei. Mentre això no ho tenim, mentre no gaudim d'aquests reglaments, què fan els col·legis? Se'ls dona instruccions? Algú supervisa el que es fa, si és que ho estan fent els col·legis? Quin capteniment, per tant, en matèria de desenvolupament reglamentari, especialment en aquests dos punts, senyor conseller: règims horaris i delegació de funcions als col·legis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable president, senyores i senyors diputats,

hem treballat més del que diu; hem fet més coses, no? Des de la publicació de la Llei, encara no fa un any, s'ha treballat, i és veritat, va ser una llei consensuada, es va fer d'una manera constructiva i nosaltres hem treballat en la línia d'anar procedint al seu desplegament normatiu.

És un desenvolupament llarg, és evident, vostè deia que s'han de fer vint-i-tres o vint-i-quatre accions normatives, no sé quantes n'acabaran sortint, però és veritat, i a més es va fer d'una manera expressa, perquè ens sembla que molts aspectes que s'han de desenvolupar, doncs, seria molt il·lògic que es possessin a nivell de llei, perquè poden ser molt variables durant el temps. És a dir que ens sembla —i, a més, l'experiència ho dona, en la planificació sanitària— que per motius de transport o de canvi de comunicacions, etcètera, canvien moltes coses i, per tant, ens semblava que s'havia de fer un desenvolupament per la via de decrets.

Des de la promulgació de la Llei d'ordenació farmacèutica, s'ha procedit ja a un desenvolupament normatiu, mitjançant la publicació de més decrets dels que vostè deia, de quatre decrets, d'una ordre i una resolució. Aquesta activitat normativa obeeix a la necessitat que la Llei garanteixi l'efectivitat immediata des del mateix moment de la seva publicació, circumstància que jo, sincerament, crec que s'està produint en la justa mesura, tant amb relació a requeriments de la mateixa societat com amb relació als interessos dels mateixos professionals que desenvolupen aquestes tasques.

La normativa de desenvolupament publicada des de la promulgació de la Llei d'ordenació farmacèutica és la següent: el Decret 12/1992, de 20 de gener, pel qual s'autoritza el conseller de Sanitat i Seguretat Social a delegar —i amb això ja li contesto una de les coses— l'exercici de la competència d'autorització per a la creació, la construcció, la modificació, l'adaptació o la supressió de les oficines de farmàcia, com també l'establiment dels seus torns de guàrdies, vacances i horaris d'atenció al públic en els col·legis farmacèutics.

Aquest decret ha estat desenvolupat en l'Ordre de 23 de gener de 1992, per la qual es fa efectiva la delegació que preveu el Decret 12/1992, de 20 de gener, en favor dels col·legis farmacèutics de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona. Així mateix, es va publicar la Resolució de 20 de gener de 1992, per la qual es dona publicitat a la classificació de les àrees bàsiques de salut, en els termes en què aquesta figura es defineix en la Llei 31/1991, de 13 de desembre, d'ordenació farmacèutica de Catalunya.

Al mateix temps, s'ha fet el Decret 40/1992, de 17 de febrer, pel qual s'estableix el procediment d'autorització per a la creació, la construcció, la modificació, l'adaptació i la supressió de les oficines de farmàcia. S'ha fet el Decret 141/1992, de 22 de juny, pel qual s'estableix el procediment d'amidament de les distàncies que les oficines de farmàcia han de guardar envers les més properes i els centres d'atenció primària, capçalera de l'àrea bàsica, i s'ha fet el Decret 173/1992, de 4 d'agost, pel qual s'estableix el barem per a l'autorització de les noves oficines de farmàcia. Cal tenir present que, prèviament a la publicació de cadascun d'aquests decrets, s'ha procedit, d'acord amb la legislació vigent, a obrir el termini preceptiu d'informació pública a totes les entitats i institucions interessades, a l'efecte de la presentació, per part d'aquestes, de les alegacions corresponents.

Aquest conjunt de normatives de desplegament de la Llei en permet l'efectivitat, atès que desenvolupa tots els aspectes que són necessaris per tramitar els expedients de noves oficines de farmàcia, o aquells expedients que facin referència a altres situacions com ara la modificació, l'adaptació o la supressió de les oficines de farmàcia.

D'altra banda, i després d'haver complementat la normativa referida a les oficines de farmàcia, s'ha enllestit el Projecte de decret sobre farmàcies, que en l'actualitat es troba en tràmit d'informació pública; aquesta disposició garantirà l'assistència farmacèutica en nuclis de població aïllats, que actualment no compten amb una assistència encara adequada.

Amb posterioritat a això, s'abordarà la preparació dels documents tècnics, que serviran de base per a la normativa referida a l'establiment de les condicions dels trasllats forçosos i provisionals de les oficines de farmàcia, a la regulació de les condicions dels hereus del farmacèutic per poder gaudir de les prerrogatives de l'article 9.2 de la Llei, a l'establiment de l'assistència farmacèutica permanent i als requisits dels centres i establiments de distribució de medicaments veterinaris.

En definitiva, jo crec que estem assumint, d'una manera prioritària, el desplegament reglamentari de tots els aspectes relacionats amb les oficines de farmàcia, i podrem afrontar posteriorment els aspectes, també continguts a la Llei, susceptibles del seu desplegament.

Aquesta és la nostra política, aquest serà el desenvolupament reglamentari que es farà i creiem que amb això s'està donant un compliment al mandat d'aquest text legal, que permetrà que l'atenció farmacèutica s'inscrigui en aquest concepte més ampli, que no és només de dispensació de productes, sinó en aquest concepte més ampli d'atenció sanitària que nosaltres volem donar a les farmàcies, que jo crec que aquest és un aspecte molt important, que la farmàcia no sigui només un mecanisme dispensador, sinó que participi en la prevenció i en la promoció de la salut de la nostra població.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Trias. Pot formular rèplica el senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Voldríem retenir o emfasitzar dos o tres punts sobre els quals ens sembla que s'hauria de seguir treballant, i que ens ha semblat que eren insuficients o que algun d'ells, per exemple, no ha estat tractat pel senyor conseller i justament són els que més ens preocupen. A nosaltres ens preocupa, sobretot, la reglamentació dels règims horaris de guàrdia i d'urgències. Aquest és el tema important, és el tema important des del punt de vista de l'usuari; hi ha molts altres temes importants, però des del punt de vista de l'usuari és el tema més important, és el que genera conflicte. Certament, s'han de regular moltíssimes coses, vint-i-tres, la Llei diu que s'han de regular vint-i-tres coses, el conseller ens n'ha anunciat algunes de noves, per tant, vol dir que estem en el camí de reglamentar, però n'hi ha algunes que afecten més directament l'usuari, i ens sembla a nosaltres que la fonamental és justament aquesta.

Ens sembla que és important l'afirmació aquesta que fem i que fa la Llei que diu que «es garanteix l'assistència farmacèutica permanent», és a dir que el ciutadà pugui adquirir un producte de farmàcia les vint-i-quatre hores del dia, amb facilitat, accedir a una farmàcia, sia amb una recepta mèdica d'urgèn-

cies, sia per una emergència personal i familiar. Això és molt important perquè estem gaudint, en aquests moments, de tota una doctrina en matèria de salut pública sobre l'accés a diferents productes farmacèutics que, en cas de no garantir aquesta premissa, no es podria atendre; em refereixo, concretament, a situacions que ja hem comentat altres vegades des d'aquesta tribuna, com és la situació de la drogoaddicció, la dispensació de xeringues i les emergències socials i sanitàries que requereixen productes sense recepta mèdica. Per exemple, una aspirina, que pot ser una cosa nímia, per a una persona pot ser una emergència molt important o ho pot ser perquè té un mal de queixal, possem per cas, o ho pot ser un antibiòtic, o ho pot ser un analgèsic, un antitussigen, etcètera, etcètera. Es tractaria, doncs, de garantir aquest criteri, en un sentit ampli, i, per tant, regular tot això; regular-ho d'una o altra manera, un cop contrastat, un cop calculat.

Sobre el segon punt, que és la delegació de funcions als col·legis professionals, diríem nosaltres que ens preocupa una única cosa, en aquests moments, que és el marc en el qual això es fa. Certament sembla que hi ha alguna doctrina més o hi ha algun requisit legal més en matèria d'autorització de farmàcies, que és un dels punts, hi ha un registre —això vol dir que hem avançat en aquest terreny—; seguim igual en matèria de reglamentació horària, que és l'altre punt en el qual intervenen els col·legis.

Insisteixo, per exemple, en la situació a Barcelona, on hi han cinc farmàcies de guàrdia; en alguns casos, de vegades, les farmàcies de guàrdia, algunes d'elles, estan ubicades dins el mateix districte i això requereix un conjunt de peregrinacions dins de Barcelona, realment importants, per exemple, no s'hi pot accedir sense cotxe a determinades hores de la nit; però aquest requisit, que és un requisit que potser a segons quins barris mitjans de Barcelona està garantit, a segons quins barris marginals de Barcelona no està garantit. I, consegüentment, aquí hi ha un dèficit, una exigència, que és establir el marc, entretant no hi ha la reglamentació de la Llei, exhaustiva, en quin marc, en aquests temes que encara no estan reglamentats, es mouen les delegacions de funcions dels col·legis professionals. Jo he de dir que, certament, l'aprovació de la Llei va ser un punt de partida, la Llei en si va resoldre el fet de gaudir de la competència estatutària i de recuperar-la de les entitats que en aquells moments l'estaven fent, per delegació o per determinació de la legislació històrica que en aquells moments s'implementava, era un punt de partida, però que el treball fonamental d'ordenació farmacèutica no ve garantit per l'existència del marc que vam aprovar el desembre del 91, sinó justament per aquest treball posterior que tot just s'ha iniciat.

Voldríem requerir, des d'aquesta tribuna, per tant, un treball en el terreny —aquest més conflictiu, el que més ens preocupa, el que considerem més urgent—, que és el dels règims horaris, i, consegüentment, li anunciem, senyor conseller, amb ànim de cordialitat, sense cap tipus de bel·ligerància, en aquest sentit, la presentació d'una moció instant el Govern, en aquest sentit, al compliment de l'article 4 de la Llei, que diu que: «el ciutadà té dret a l'assistència farmacèutica permanent» i que el Govern prendrà mesures i establirà el reglament necessari per garantir això en uns determinats preceptes que siguin viables per als farmacèutics, siguin útils per als ciutadans i tinguin l'acord de les persones enteses i que intervenen en el tema.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Font, moltes gràcies. El conseller Trias té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument perquè crec que ens centrem en tota la discussió, com sempre passa en el tema de les farmàcies, malgrat que el tema de les farmàcies és molt més important que els horaris, doncs, en el tema dels horaris, que és un tema que preocupa molt la gent, jo diria més al diputat que a la gent, perquè actualment jo li diria que el nombre de conflictes ha disminuït importantment. És a dir, jo no sé si ha sigut arran de la Llei, però sí que no em consta que els conflictes que s'havien produït en determinades zones, no?, en aquest moment existeixin; jo crec que han minvat d'una manera molt important. Si es continuen produint, jo he dit públicament –i ho he dit en aquesta tribuna– que prendrem les mesures perquè no es donin aquest tipus de conflictes.

Dit això, m'agradaria afegir una altra cosa, perquè crec que és important. Quan parlem de les farmàcies, jo, en primer lloc, he de dir que és un dels serveis que funcionen millor –és un dels serveis que funcionen millor–, és a dir, seria difícil inventar una xarxa com aquesta des d'una administració pública que funcionés tan bé, no? Evidentment hi poden haver algunes petites coses que grinyolin, però és de les coses que funcionen bé en aquest país i seria una mentida dir que avui dia no hi ha una..., està garantida absolutament l'assistència permanent, i és veritat que està garantida; és absolutament veritat que està garantida l'assistència permanent.

Sí que hi pot haver una discussió, i és que, aquesta assistència permanent, quina és la proximitat en què s'ha de produir en nuclis de població. Això, qualsevol reglamentació no ens ho solucionarà, jo ja l'avis; nosaltres la farem, la reglamentació de permanència i de les guàrdies, però això no ens ho solucionarà, com no ens ho soluciona –i abans s'ha vist en una pregunta que ha fet vostè– la creació d'àrees bàsiques de salut, que la gent no vulgui, de totes maneres, una unitat prop de casa seva o el que sigui, sobretot si el que expliquem és que el que s'ha de fer és que es pugui accedir a qualsevol farmàcia, a qualsevol hora de la nit, a través del transport públic; és absolutament impossible, li ho asseguro certament, aquest és un fet absolutament impossible que es produeixi a Catalunya. Fins i tot els plantejaments són diferents, doncs, si es parla d'una zona subrural o si es parla d'una zona de ciutat. Per tant, malgrat que es faci la reglamentació i que es desenvolupi, sempre –sempre– hi haurà una situació de discussió, de comprensió a nivell de la Conselleria, dels col·legis, en aquest cas, i dels consells comarcals, que aquí juguen un paper important, i dels ajuntaments. Aquest tipus de discussió, de col·laboració, de veure com es dona la millor assistència possible amb les màximes facilitats, això s'anirà produint malgrat que es desenvolupi aquesta reglamentació, que ja li dic que, presenti la Moció o no, nosaltres, evidentment, la desenvoluparem, perquè és una de les nostres obligacions, de fer aquesta reglamentació, per tant, aquesta reglamentació es farà de segur, però ja li dic que, malgrat tot, em sembla que quan es faci el decebrà en el sentit que no podem dir: «aquest senyor o aquell», s'hauran de prendre unes solucions que, com vostè sap perfectament, doncs, hauran de ser consensuades, a més, amb els consells comarcals i amb els ajuntaments i amb els col·legis, a fi i efecte de fer al més a prop possible aquest tipus d'assistència.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la programació de la formació professional a Catalunya

Ara sí, sembla que a la senyora Dolors Torrent li correspon defensar la seva interpellació sobre la programació de la formació professional a Catalunya.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, la interpellació que formulo diu, en el seu text escrit, el següent: «Havent-se fet públic el Mapa escolar de Catalunya, hem observat que no conté cap referència a la formació professional.» Per tant, formulem: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la programació de la formació professional a Catalunya?

Senyor conseller, senyor Laporte, vull dir-li –perquè no es donin malentesos– que m'he llegit el Mapa escolar de Catalunya. El Departament, en la introducció del Mapa escolar, no justifica per què no es presenten les previsions de formació professional. Es limita a dir que les dades fan referència a la planificació de l'oferta en l'educació infantil, en l'educació primària i secundària obligatòria i batxillerat. Sí que diu que el Departament duu a terme els estudis de planificació i les propostes corresponents per a fer possible, entre d'altres, l'assoliment de cinc objectius bàsics, el cinquè dels quals és l'adequació de l'oferta de la formació professional a la demanda socio-econòmica del país.

Entre els documents de l'esmentat Mapa escolar hi ha la zonificació territorial de Catalunya i l'oferta educativa de les comarques de Catalunya, així com la relació de les actuacions en construccions escolars planificades per al conjunt de les comarques de Catalunya, entre d'altres aspectes.

Dit això, i, la veritat, senyor conseller, no és que pretengui demostrar-li que m'he llegit el Mapa, però voldria explicar el següent. Aquesta interpellació té un objectiu clar: demanar informació –i així voldria que ho entengués el senyor conseller– del que no surt al Mapa escolar de Catalunya. He llegit, hem vist i hem escoltat les queixes en aquest sentit; han sortit a diferents mitjans de comunicació. Crec que expressem la inquietud de la comunitat educativa; crec que som portaveus en aquest moment d'aquesta inquietud, senyor conseller. Per tant, aquesta interpellació obeeix a la inquietud del Partit dels Socialistes, que, com li deia, crec es fa portaveu d'aquestes inquietuds que s'han manifestat en diferents mitjans de comunicació.

La LOGSE, senyor conseller, fa una opció molt clara; opció, d'altra banda, felicitada i compartida pel conseller d'Ensenyament, que així ho ha manifestat repetidament en aquesta cambra i en altres llocs. Per què fa una opció clara? Fa una opció clara perquè la formació professional deixa de ser la ventafocs, la marginada, del sistema educatiu, la formació professional desvinculada de la realitat econòmica i social del país, per convertir-se en una veritable opció que prepara per a la connexió amb el món professional. Ara bé, de moment això, senyor conseller, aquí a Catalunya només és teoria, és pura teoria; però la veritat és que és el gran repte del nou sistema educatiu.

Per tant, si som capaços d'encetar-ho bé, ben segur que serà un dels serveis més importants que es pot oferir al país. El rep-

te, crec que és aquest: com vinculem la formació professional a l'evolució i transformació de la realitat econòmica i social d'aquest país —vull dir realitats i perspectives econòmiques i socials del país. Per tant, em refereixo tant al sector de la indústria com al sector dels serveis. Com es preveu? Quina formació professional és necessària per al futur, si no volem que torni a passar el que va passar amb la reforma educativa de l'any 70, perquè el gran fracàs va ser el tema de la formació professional, com hem reconegut moltes vegades.

I a nosaltres el que ens ha estranyat —i per això preguntem— és que vostès en el Mapa escolar de Catalunya no facin cap tipus de previsió. Sé també, senyor conseller, que és un tema difícil; precisament perquè està lligat a la relació —alguns aspectes de la formació professional— entre l'oferta i la demanda dels sectors econòmics. Per tant, ho sabem, senyor conseller, que és un tema difícil. Però no entenem com, malgrat que tant el president Pujol com vostè parlen sovint de la importància que a Catalunya se li dona a la formació professional, en el moment que elaborem, que s'elabora un Mapa escolar per a Catalunya, que ha de planificar el conjunt de l'oferta educativa per al futur, de la formació professional, no se'n parli, i aquesta és una primera constatació.

Vostès han fet mapa dels grups, aules i construccions a realitzar d'aquí al 2000, sense tenir present la formació professional. Per tant, senyor conseller, com ho explica, això? Vostès parlen de centres de secundària, però només fan referència al batxillerat, i fan la previsió d'un 70% d'alumnes que, previsiblement, faran batxillerat. Què vol dir això, senyor conseller? Que és que reserven només un 20% —això és una hipòtesi que apuntem— per a la formació professional, perquè hom suposa que també hi ha un determinat tant per cent d'alumnes que deixa de fer una opció educativa en acabar l'educació secundària obligatòria? Vol dir això o no, senyor conseller? Ja veu que li faig molt cordialment aquestes preguntes: vol dir això, ho interpretem bé? Voldria que m'ho expliqués, que ens ho expliqués.

Si és així, si això que dic va així, en la direcció que dic, per què només fan la previsió d'un 20%? Vostès, jo crec que, si només fan la previsió d'un 20% per a la formació professional, no creuen en aquesta nova concepció de la formació professional; perquè hi ha un criteri: si la formació professional es planifica bé, lligada a l'economia del país, a l'evolució de l'economia del país, per tant, garantint la col·locació dels alumnes que fan formació professional, el flux d'alumnes a la formació professional pot ser bo, pot ser important, pot ser superior a aquest suposat, hipotètic 20%.

I ja sé, senyor conseller, que a més del es que coneix com a mòdul 2, o sigui la formació professional que es faria, que seria l'alternativa al batxillerat, que es faria un cop acabada l'educació secundària obligatòria, a més a més del mòdul 2, hi ha també l'oferta, dins el sistema educatiu, del mòdul 3, que és la formació professional de grau superior, que veritablement incrementaria aquest suposat 20% que jo li he dit. Vull dir, això li avanço perquè no em respongui que m'he limitat només a parlar d'una determinada formació professional. Sé que l'oferta, globalment, pot ser superior.

Però les preguntes són les següents... I, a més, li dic, senyor conseller, que crec que em pot respondre, que malgrat que el Mapa escolar no ho preveu, no en parla, vostè sí que em pot dir en què estan treballant. Per tant, les preguntes són: quina previ-

sió d'alumnes calculen que faran l'opció, després de l'educació secundària obligatòria, de formació professional? Aquesta pregunta ve acompanyada d'una altra qüestió que m'agradaria que em contestés: quines previsions són desitjables per a Catalunya? No només quines previsions d'alumnes faran l'opció, sinó quines previsions desitgem que facin els alumnes..., o sigui, les previsions que volem, en el sentit de quins alumnes seria interessant per al país, per a Catalunya, que fessin l'opció de formació professional. Què és el que fa falta a Catalunya, en aquest sentit? Quina formació professional cal potenciar? I espero que el president del Parlament no em digui que això haurien de ser preguntes, perquè el contingut global de la meua interpellació crec que és clarament una interpellació.

Quan planifiquen les construccions de secundària, quin tipus de centre es pensa planificar? Jo pregunto: seran mixtos? En aquestes construccions de secundària, s'hi podrà fer l'educació secundària obligatòria; el batxillerat; els mòduls de formació professional; seran específics? Són interrogants que tinc. Tindran inclosa la formació d'adults? És també una altra pregunta. En planificar les construccions, han tingut presents els alumnes de formació professional? Quins equipaments tindran els centres per fer formació professional? Quins tipus d'equipaments bàsics han de ser en els mateixos centres i quins poden trobar-se —i ara li apunto també una reflexió— en empreses? Per què dic això? Perquè és evident que el país no pot malgastar, i és evident que els centres han de tenir uns equipaments mínims, bàsics, però és més possible, és gairebé segur que hi hagi un determinat tipus d'equipaments per a la formació professional que es puguin trobar en empreses. Per tant, vostès haurien d'encetar o de procurar una política de concert per estalviar diners al país.

Per tant, jo voldria saber quina és la filosofia del Departament en aquest sentit. En els pressupostos d'aquest any —també li ho dic— el Pla d'equipaments per a formació professional sembla que està congelat. I em queden encara dubtes, interrogants; per exemple: quin disseny de plantilles tenen previst per impartir en la formació professional? Tenen, vostès, tindran la possibilitat de contractar personal no funcionari, com ho tenen previst, en quines condicions? Qui donarà el vist-i-plau per a aquestes contractacions?, el conseller, l'inspector, el delegat territorial...? Com es garanteix la formació permanent d'aquestes persones, que ben segur que van aprendre un ofici fa anys, però que indubtablement s'hauran d'anar reciclant?

I un altre exemple, per acabar: l'organització dels centres, en general, senyor conseller, és complexa —horaris, aules, tallers, etcètera—, en quins horaris es farà la formació professional? És que ara es farà a la tarda? Perquè, del Mapa escolar, se'n pot desprendre aquesta reflexió: és que les previsions del Departament són que la formació professional es farà de tarda? M'agradaria que això també m'ho digués.

(Remor de veus.)

Altres temes, com la relació amb les empreses, el seguiment del que fan les empreses... Seria bo, per exemple, la figura del tutor en pràctiques en el tema de la formació professional. I, finalment, quins especialistes, quines especialitats tenen previstes? I amb qui, i amb qui n'estan parlant?

Senyor conseller, voldria una resposta a tot aquest reguitzell de preguntes, que formen part d'una interpellació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. La presidència no li prohibeix que faci preguntes, el que passa és que vostè no té dret a esperar respostes. De manera que la interpellació no són preguntes puntuals, les preguntes puntuals tenen el seu tràmit parlamentari.

Té la paraula l'honorable conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Torrent, jo crec que vostè ha plantejat una interpellació en uns termes que a mi m'han complagut molt, i, tot i que vostè ha fet moltes preguntes, jo espero que una resposta global al tema que vostè planteja sí que li podré donar, i que, a més a més, li podré fins i tot contestar algunes de les qüestions específiques que vostè ha plantejat.

No hi ha dubte, per començar, que hi ha una gran coincidència de criteris entre vostè, com a representant del Partit Socialista de Catalunya, i nosaltres mateixos. Tots entenem —i vostè ja ho ha reconegut— que diverses vegades hem parlat de la tremenda importància estratègica —m'atreveiria a dir— que per al futur del país té una bona formació professional. Aleshores, vostè diu: «no es justifica que en el Mapa escolar» —que jo celebro infinitament que vostè hagi llegit, i ho ha demostrat— «no hi hagi formació professional». Vostè mateixa ha dit que sí que hi havia un lloc que parlava que s'havia de fer el Mapa de la formació professional. Senyora Torrent, jo ja li ho he dit altres vegades: però si ara encara no tenim feta tota l'estructuració del que ha de ser el Mapa de la formació professional, i tenim tota una sèrie d'estudis bàsics, que ara li explicaré; pensi que estem pendent que el Ministerio de Educación y Ciencia, primera, determini l'estructura dels cicles formatius de la formació professional; segona, publiqui el catàleg d'intitulacions, i, tercera, determini quins són els ensenyaments mínims en cada cas. Quan sapiguem tot això, podrem plantejar amb coneixement de causa el Mapa definitiu de la formació professional.

A part d'això, vostè diu que nosaltres, el president Pujol i jo mateix, hem parlat moltes vegades de la importància de la formació professional, però que no hem fet res, que fins ara tot ha estat teoria. Permeti'm que des d'aquest punt de vista la contradigui. Nosaltres, a part dels temes que estem ja experimentant, pel que fa a mòduls professionals, hem fet realment moltes coses en formació professional. Jo mateix he dit —no sé si la frase, primer, la va dir vostè o la vaig dir jo— que era lamentable que la formació professional, fins fa poc, hagués estat considerada la ventafocs del sistema educatiu; totalment d'acord amb això. Però, perquè no ho sigui, fa temps que fem coses. Nosaltres, en els moments actuals —i ho resumeixo molt—, tenim més de 160.000 alumnes cursant formació professional. Durant l'any 91 17.951 alumnes van participar en pràctiques, en alternança amb l'escola-empresa, que nosaltres considerem fonamentals. I aquest any, el curs actual, aquesta xifra pujarà, com ha pujat els darrers anys, i anirem a 18.500 alumnes que faran pràctiques en un total de 7.420 empreses —moltes d'elles, empreses petites, evidentment.

Altament, un nombre petit d'alumnes es comencen a beneficiar ja de la realització de pràctiques a la Comunitat durant l'any 91, ja. Durant l'any 91, també, s'han invertit 750 milions de pessetes pel que fa a equipaments de formació professional. Durant els deu primers mesos del 92, s'ha adjudicat la construcció de dotze nous centres de formació professional o d'IES, per

un valor de 4.000 milions de pessetes. També durant els deu primers mesos d'enguany, s'han invertit 850 milions de pessetes en RAM, en centres que es cursa formació professional. Tot això ha promogut la creació d'un nombre important de llocs per a formació professional.

Bé, deixo això, que li podria dir moltes altres coses, però passarem ara a l'altre tema —el tema principal, jo entenc— de la seva interpellació: què és el que pensem fer en aquest tema, en la formació professional? Els objectius generals bàsics nostres són, abans de res, l'adequació de l'oferta de la formació professional a la demanda socio-econòmica del país; volem que s'acabi aquesta dissonància entre una cosa i una altra. I els nostres principis generals són: primera, que la formació professional és un factor estratègic de desenvolupament del país, tal com li he dit, i que, per tant, ha de tenir en compte el teixit productiu de Catalunya; que a les diferents comarques l'oferta formativa ha d'afavorir el desenvolupament dels sectors o subsectors econòmics que més es necessitin a cada comarca, i per això consultem els consells comarcals; tercera, que la formació professional ha de garantir una bona qualificació professional que permeti l'adaptació a la contínua evolució del mercat de treball —això, senyora Torrent, suposo que vostè estarà d'acord amb mi que és molt important, i que hem de fer professionals que siguin adaptables constantment a l'evolució de la demanda, que per al progrés tecnològic canvia de manera constant, i que hem d'evitar un cert i lamentable encarcament que fins no fa gaire ha sofert la formació professional. I un altre objectiu és, evidentment, que sigui susceptible, aquest model que nosaltres estem elaborant, de ser coordinat amb altres ofertes formatives —les que duen a terme, per exemple, determinades empreses o gremis molt importants—, i que, a més a més, vagi interconnectat amb totes les ofertes de formació ocupacional. Hem, també, de continuar potenciant els plans de transició al treball, en col·laboració amb les administracions locals, i hem de permetre, també, la preparació professional de la dona per al seu ingrés en el món del treball sense cap mena de discriminació formativa.

D'acord amb aquests objectius, tenim en marxa una sèrie d'actuacions que li explico seguidament. En primer lloc, tal com ja li he assegurat abans, l'elaboració del Mapa escolar específic, de l'oferta qualitativa i quantitativa de la formació professional. I per fer això s'han dut a terme tota una sèrie de bases, tota una sèrie de dades; s'ha demanat la previsió de la demanda global i comarcal. Certament, per als cicles formatius de grau mitjà comptem, en principi, amb una escolarització d'un 20% de la població de setze anys, mentre que per als cicles formatius de grau superior comptem que hi pot participar un 25% de la població escolar de divuit anys. Aquesta última taxa —no cal que li ho asseguri— creiem que és molt important; coincidim un cop més amb vostè, en això. I és importantíssim perquè, realment, ara tothom pensa estudiar secundària, sobretot batxillerat, i si no ni que faci formació professional, amb un objectiu únic, que és entrar a la universitat, i nosaltres entenem que cal diversificar els estudis postsecundaris, i que, al costat d'uns estudis universitaris de diferents cicles, diplomatures i llicenciatures, hi ha d'haver una oferta molt important. I aquí rau la importància estratègica que vostè ha dit —i jo també recullo— per al país, que hi ha d'haver una formació professional de mòduls 3, de grau superior, que realment prepari els tècnics que Catalunya necessita, si realment volem progressar.

Junt amb això hem fet enquestes sobre el coneixement del teixit productiu i de serveis actual, de quina és l'escolarització actual en el nivell de formació professional —que, naturalment, ho coneixem prou bé—; de la previsió de tendències del desenvolupament de noves ocupacions, amb estudis que està fent l'Incanop i moltes vegades en col·laboració amb consells comarcals, i aquesta consulta a consells comarcals encara es troba, a hores d'ara, en curs.

Per tal d'assolir, en la planificació de la formació professional, els objectius que he esmentat, s'han establert també una sèrie de criteris tècnics que li resumeixo. Als mòduls 2 ja li he dit quin és el percentatge que nosaltres comptem, i es preveu, en els nostres centres —siguin públics o també en els centres privats—, una *ratio* mitjana de quinze alumnes per mòdul. Pel que fa a l'oferta de mòduls professionals de grau superior o mòduls 3 —que ja li he dit que esperem atendre una demanda del 25%, dels joves de 18 anys—, la *ratio* mitjana seria de quinze alumnes per mòdul, també. En els instituts d'ensenyament secundari d'àmbit comarcal, en zones d'escassa població, cal dissenyar una oferta almenys de mòduls 2, malgrat que el nombre d'alumnes esperats no ho justifiqui plenament en termes estrictament econòmics. Cal garantir des d'aquest punt de vista l'equilibri territorial.

I, en aquest sentit, sobre quins centres —a part que això ja contesta en certa manera la pregunta que la senyora Torrent m'ha formulat—, sí que li tinc de dir que, com ella molt bé sap, la formació professional és variada; hi ha determinades branques de formació professional, ara, que estan ja molt ben adequades a Catalunya —li'n posaré dos exemples: una és l'hostaleria i una altra és l'horticultura—, que tenen, ara, centres específics i que espero que en el futur també continuaran tenint centres específics. Però la majoria de mòduls 2 i 3 seran cursats en IES, o sigui, en instituts d'ensenyament secundari.

Jo crec que amb aquesta primera intervenció meua he contestat els punts més importants que ha formulat la senyora Torrent a la seva interpellació, però estic disposat, amb una segona intervenció, a completar-ho amb altres dades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Laporte. La senyora Torrent pot formular la rèplica.

La Sra. TORRENT: Miri, en primer lloc voldria dir-li el següent, respecte a com vostè m'ha anat contestant: vostè diu que vostès estan pendents del que el MEC, del que el Ministeri d'Educació i Ciència digui respecte a l'estructura dels mòduls, la publicació de catàlegs, que determini una mica els ensenyaments que s'han de fer. Bé, jo voldria dir-li el següent, en això, en aquest tema, senyor conseller: em sembla una mica una excusa; perquè vostè sap, també, que el MEC està negociant amb les comunitats autònomes aquest tema, i que, si s'avancés, doncs, es podria entendre també des del punt de vista de la deslleialtat; per tant, vostès, al marge d'això, poden fer les seves pròpies previsions. I dir-li un altre tema: vostès podien acusar el MEC que s'avança, quan vostès estan negociant i quan estan negociant amb el mateix Ministeri; però, dir-li també que vostès, aquesta excusa, aquest argument que em dona me'l dona només per al tema de la formació professional, però aquest argument no el va tenir present respecte a la programació del batxillerat, atès que encara no havia sortit tampoc el decret bàsic.

Per tant, per què per al batxillerat es tenen en compte uns criteris i per al tema de la formació professional no se'n tenen?

Respecte al segon apartat que vostè m'ha parlat, m'ha estat explicant les coses que s'estan fent, que s'han fet per a la formació professional, i em sembla que ha quedat ben clar, en la meua intervenció, que jo no volia saber aquestes coses perquè la llista, el reguitzell de mòduls, de cursos, que es fan de formació professional, les relacions amb les empreses, els convenis i tal, aquestes coses no ens les han explicat aquí. Vostè, molts cops..., i després, en la rèplica a mocions del Grup Socialista, normalment ho contesten també els diputats o diputades del Grup de la majoria.

Després vostè m'ha parlat —he entès jo— de filosofia, perquè m'ha parlat de les intencions del Departament, dels criteris, del futur, com pensen que ha de ser la formació professional... Però crec, bé, que aquest tema, bé, són bones intencions en aquest sentit, perquè l'han explicat molts cops, però que —dèiem— la crítica era que no s'havia concretat en res. Després, sí, m'ha fet una aportació —que crec que és el que és més nou, en aquest Parlament— de les previsions respecte a la formació professional, tant al mòdul 2 com al mòdul 3; nosaltres a partir d'ara ens ho estudiarem. Però jo permeti'm que li digui unes altres qüestions.

Volia saber..., perquè vostè m'ha dit que parla amb els consells comarcals respecte a tota la planificació de les especialitats —entenc jo—; doncs bé, jo li voldria dir el següent: no només s'ha de parlar amb els consells comarcals, s'ha de parlar amb els ajuntaments, s'ha de parlar amb les empreses, s'ha de parlar amb els sindicats. I recordar-li que nosaltres vam fer una oferta, en aquest Parlament, de la creació del Consell Català de la Formació Professional, que la va defensar el senyor Magí Cadevall, que vostès ho tenien en el seu programa electoral i que, en canvi, va ser rebutjada —jo crec que per una pruija política—, i que, si s'hagués creat, en la línia del que dèiem nosaltres, segurament a hores d'ara no tindríem els problemes que tenim. I, per tant, em toca a mi, aquí, explicar que crec que vostès no fan les coses com s'haurien de fer, perquè hom té la impressió que no parlen amb tots els sectors que s'hauria de parlar. Vostès m'haurien de dir, a part de les especialitats, com pensen que s'han de planificar les construccions; me n'ha dit quatre coses, però crec que no és la resposta adequada.

I, per tant, dir-li, senyor conseller, que queda pendent, en aquest Parlament, tot el tema de la formació professional, i que, atès que ben segur que vostè i jo segurament no tindrem una relació, en el futur, com hem tingut fins ara en el si d'aquesta cambra —els diaris anunciaven ahir que sembla que això que espera vostè, des de fa temps, que hi hagi un nomenament d'un nou conseller o consellera d'Ensenyament, sigui una realitat—, i, per tant, d'alguna manera —jo tinc les interpellacions, encara presentades, però ben segur ja no se substanciaran amb vostè—, desitjar-li que en aquest futur que li espera en el tema, sembla, del Comissionat d'Universitats, el meu missatge és de desitjar-li una bona tasca i almenys que, abans de marxar del Departament, deixi les bases establertes per a tot això que li he preguntat, i que la formació professional a Catalunya es pugui abordar des d'una perspectiva de col·laboració, d'estudi seriós amb tots aquests estaments que jo li he parlat: empresaris, sindicats, municipis, que crec que tenen molt a dir en tota la formació professional.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, moltes gràcies pels seus bons desigs.

Seré molt breu en aquesta contrarèplica, perquè penso que totes les coses més importants que volia saber la senyora diputada, ja les he dit. Però sí que voldria insistir en dos o tres temes.

Si està pendent del MEC, encara, la normativa de molts aspectes de la formació professional —que és cert, que la senyora Torrent ho reconeix—, nosaltres no podem tirar endavant, en algunes de les coses imprescindibles, per poder fer el Mapa escolar. La senyora Torrent diu: «amb el batxillerat, bé ho van fer»; amb el batxillerat, coneixíem el text del decret, senyora Torrent. El tema de la formació professional va molt més endarrerit; si no, digui'm vostè si el territori MEC o qualsevol altra comunitat autònoma ha pogut fer una planificació de com faran la formació professional sense tenir aquestes bases imprescindibles que cal conèixer abans de programar.

Em diu: «tot això que em diu del mòduls, no calia que m'ho digués, perquè ja ho sé». No era la meua intenció contestar la interpellació en aquest sentit; però, com que vostè ha dit que fins ara en formació professional no havíem fet res, per això m'ha semblat oportú de recordar-li una vegada més les moltes coses, i encara me n'he deixat moltes altres, en la nota que portava..., per demostrar que el seu desig que la formació professional deixi de ser la ventafocs de l'ensenyament és absolutament compartit per nosaltres. I que hem donat passes importants perquè en molts sectors ho deixi de ser. La formació professional de segon grau, actualment, a Catalunya és molt apreciada, no solament pels alumnes —cosa que demostra el fet que cada vegada tenim més alumnes i que s'incrementa molt més el nombre d'alumnes de formació professional de segon grau que no pas de batxillerat—, sinó també per les empreses, que de vegades, senyora Torrent, fins i tot ens fan malifetes: contracten alumnes de formació professional de segon grau abans que acabin i no els deixen acabar els estudis, tal com seria més convenient, fins i tot per a les mateixes empreses, també.

I, a part d'això, jo crec, senyora Torrent, que li he explicat alguna cosa més que bones intencions. Li he explicat quins són els nostres propòsits en aquest sentit, i no cal que li digui que, a part de les consultes amb consells comarcals, n'hi ha d'altres: la dels ajuntaments, especialment —els grans ajuntaments—, la de les empreses, les organitzacions sindicals, etcètera; tot això s'està fent i està en marxa. I no hi ha dubte que, quan surti el Mapa de formació professional, estic segur que serà absolutament consensuat. Tingui en compte, a més a més, que encara tenim temps per a això. Senyora Torrent, vostè, de vegades, quan m'exigeix la premsa, sembla que això s'hagi de fer el curs que ve. Jo li voldria recordar que, d'acord amb la LOGSE, els mòduls professionals 1, a part dels experimentals que ja tenim en marxa, funcionaran a partir del curs 96-97, i els mòduls professionals 2 començaran a funcionar el curs 98-99. O sigui, tenim molta cosa feta i no hi haurà cap dificultat a completar la tasca abans d'arribar, molt abans d'arribar a la implantació definitiva del mòduls.

Estigui tranquil·la, senyora Torrent: jo espero deixar d'aquí a poc temps el Departament però, això sí, amb les bases absolutament assentades perquè la formació professional a Catalunya, a finals d'aquest segle, sigui allò que tots, tant vostè com jo, entre d'altres, desitgem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el desè, que és la interpellació sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament, que formularà la diputada senyora Rosa Martí. Té la paraula.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació pretén conèixer què és el que fa el Govern respecte a la recaptació, al control i a l'aplicació, tant pel que fa al cànon de sanejament com a l'increment de tarifa de sanejament.

Nosaltres voldríem que, en plantejar aquesta interpellació, el conseller ens donés resposta a tot un seguit de qüestions que plantejarem a l'entorn de conèixer, per exemple, quants abocaments industrials als rius de Catalunya hi ha actualment; què és el que aboquen, quina quantitat, quina qualitat; què és el que no haurien d'abocar; quines mesures es prenen tant des del punt de vista col·lectiu com des del punt de vista de la millora tècnica en els processos industrials. També voldríem conèixer quina és i quina hauria de ser la recaptació del cànon de sanejament a Catalunya avui. I també, quines haurien de ser, en correspondència, les inversions a portar a terme per a resoldre el tema del sanejament dels rius a Catalunya.

Em referiré a dades de recaptació relatives a l'any 91; a l'any 91, que és el primer any que el Govern té una Conselleria de Medi Ambient, i segons dades facilitades per la mateixa Conselleria. A la vista d'aquestes dades que comentaré, podem deduir tot un seguit de qüestions a plantejar que ens permeten i ens permetran demostrar al Govern, una vegada més que en matèria de sanejament dels rius de Catalunya no anem pas bé i el que és lamentable, sobretot, és que no es veu cap símptoma per corregir.

La recaptació per ús domèstic que va tenir lloc durant l'any 91 té un total de 9.269 milions de pessetes, és a dir, una mica més de 9.000 milions de pessetes, i per recaptació d'ús industrial, 3.675; és a dir, una proporció 3 és a 1; de cada tres pessetes que es van recaptar per ús domèstic, només se'n va recaptar una per ús industrial. Tothom sap que aquesta no és la millor situació, que això no coincideix amb la realitat dels rius; tothom sap que el nivell de contaminació dels rius, per abocaments industrials, és superior a la contaminació d'ús domèstic i, per tant, aquesta proporcionalitat de 3 a 1 almenys s'hauria d'invertir o, si no, almenys equiparar-ho.

Però hi ha una altra dada molt més curiosa: si dins dels grups industrials tenim en compte el que es va recaptar per càrrega contaminant, és a dir, quan es fan anàlisis dels abocaments i llavors s'aplica una tarifa més elevada a la de càrrega contami-

nant, a l'any 91, deduïm de les dades pròpies de la Conselleria que només es van recaptar 27 milions de pessetes a tot Catalunya. I el conseller, en unes declaracions a la Junta de Sanejament, va dir, en unes manifestacions a la Junta de Sanejament, que passaria, l'any 92, a 39 milions de pessetes, és a dir, una quantitat que continua essent molt ridícula, tot i que en una resposta a una interpellació de l'il·lustre diputat senyor Vidal-Quadras, el conseller li va dir textualment que: «l'aplicació de les tarifes per càrrega contaminant estava portant, en aquests moments, molt bons resultats».

Per exemple, per càrrega contaminant a les zones 6 i 7, que és la zona de Tarragona, només es van recaptar 7.000 pessetes l'any 91. A mi gairebé m'agradaria conèixer qui és el que les va pagar, perquè seria bo de conèixer-lo. Vostè, en el debat de pressupostos de l'any passat, en roda de premsa, no pas en aquest Parlament, va dir que apujava les tarifes d'aplicació per càrrega contaminant per sobre d'un 40%. Però el que no va dir, i el que va ometre, és que no tenia gairebé padró, com després ha estat demostrat. És a dir que sí que incrementava el cost de les tarifes un 40%, però després això pràcticament no s'aplicava i, per tant, pràcticament, no hi havia recaptació per aquest concepte. Considerem que aquest és un fet lamentable i dolent per a l'economia i la recaptació de la mateixa Junta de Sanejament.

Un altra dada també facilitada pel mateix Departament: a Catalunya hi ha sis-cents municipis, a on és d'aplicació el cànon i l'ITS; és a dir, són municipis que tenen més de quatre-cents habitants; dic municipis i no ajuntaments. Bé, doncs, l'any 91, d'aquests sis-cents, sols s'aplicava, és a dir, sols estaven complint les lleis d'aquest Parlament, quatre-cents; és a dir que hi ha uns dos-cents municipis a on no s'apliquen o no es compleixen aquestes lleis. Jo crec que és una dada molt sorprenent, però és una dada absolutament certa. Per què no fa, senyor conseller, també, una roda de premsa i explica això? Perquè les competències respecte a la inspecció són del Departament de Medi Ambient. I si escapem de l'àmbit estrictament impositiu i anem a l'àmbit de col·laboració amb les indústries, perquè podríem pensar —i tant de bo que fos així— que, des de la Conselleria, el que s'ha fet és incrementar les línies de recerca i investigació per reduir el nivell de contaminació o de contaminants, que s'estudia la possibilitat de concentrar els residus i els abocaments, que s'intenta portar unes millores tecnològiques a les empreses per disminuir els abocaments, que s'incentiva l'estalvi, ja ens semblaria bé que això fos, perquè nosaltres mai em defensat més impostos, més depuradores i més brutícia, sinó que el que nosaltres voldríem és una cohesió equilibrada entre els cànon, les depuradores i la contaminació.

Però nosaltres veiem, lamentablement, en aquests moments, que paga qui vol, contamina qui vol i tant com vol i investiga per reduir la contaminació, també, qui vol. Un estudi, que va portar a terme el Grup Socialista no fa gaire, posa en evidència que anualment es deixen de recaptar uns 5.000 milions de pessetes per inhibició del Departament de Medi Ambient. No hi ha cap implantació —ja ho hem dit— de la recaptació per càrrega contaminant; diguem-ho, si cal, d'una altra manera: que es poden incrementar els recursos fent servir i aplicant les tarifes de càrrega contaminant. I també que s'han d'incrementar els cabals facturats.

M'agradaria posar un exemple per demostrar la ineficàcia respecte al tema de la recaptació i de l'aplicació dels cànon del

Departament. Per exemple, el Consorci de la Costa Brava, que agrupa vint-i-set municipis i actua sobre una població d'unes 150.000 persones, l'any passat —només l'any passat, és a dir, també l'any 91— va recaptar 1.400 milions de pessetes: només el Consorci de la Costa Brava. Cap zona de Catalunya, l'any 91, a excepció de la zona 5, que és la zona del Besòs i del Llobregat, va arribar a aquesta xifra; ni cap ciutat de 150.000 habitants no s'hi va ni tan sols acostar. És veritat que és diferent una ciutat d'una zona, però no s'hi va ni acostar.

Si, per exemple, ho comparéssim amb les zones 6 i 7, que són la zona de Tarragona, Valls, Vendrell, Montblanc, Constantí, en la qual hi ha una població al voltant, per sobre, dels 200.000 habitants, doncs, en aquestes zones, en les 6 i 7, es va recaptar la meitat, es van recaptar al voltant dels 700 milions de pessetes. Això prova l'absoluta ineficàcia del Departament quant a la recaptació. M'agradaria que..., o per exemple, en comparar aquesta zona de Tarragona, que és una zona més potent econòmicament i una zona amb més agents contaminadors, i, en canvi, l'any passat va recaptar la meitat que el Consorci de la Costa Brava. Per què? Perquè al Consorci de la Costa Brava hi ha una eficàcia en la gestió i, en canvi, no hi és en les altres zones. M'agradaria que el conseller em rebatés aquestes dades, si és que no les he donades correctament i, sobretot, el que més m'agradaria és que hi reflexionés, perquè, sobretot, quan el Departament està tant en contra dels consorcis és quan es demostra la seva eficàcia.

Un altre tema que últimament ha sortit a la premsa i que crec que és de molt interès és la sentència que no fa gaire va declarar nul·la una liquidació del cànon de sanejament per haver estat anul·lat, abans, un pla de sanejament zonal. Caldria, senyor conseller, que expliqués a aquesta cambra la situació d'inseguretat que ha creat aquesta sentència; quina explicació dona el Govern als ciutadans de bona fe que paguen els seus cànon? Quants recursos més hi ha interposats?, perquè sapiguem quin és el tràmit d'aquesta qüestió. Aquestes sentències han produït al carrer dos problemes: als que no paguen, un somriure aclaparador d'orella a orella, i als que paguen, una sensació d'inseguretat i de dubtes creixents.

També ens agradaria conèixer si la Conselleria disposa o no d'un cens d'abocaments industrials. Quina informació es té sobre el nombre d'abocaments i la qualitat d'aquests abocaments? M'agradaria, sobretot, una resposta concreta perquè, si no el tenen, és lamentable. I si tenint-lo, no l'utilitzen, encara és més gros. Hauríem de saber, senyor conseller, quants petricons d'aigua bruta es llencen cada dia als rius i què hi ha dins de cada petricó. Vostè va anunciar no fa gaire —fa un any—, al voltant d'una campanya electoral, que nomenaria inspectors de medi ambient comarcals; em sembla que aquest era un càrrec o un títol que encara no figurava en l'organigrama burocràtic dels pressupostos de la Generalitat. Sorprenent, l'anunci, perquè no es deia quina seria la seva tasca, quan segurament el lògic hauria estat nomenar inspectors per sectors i no pas per zones. Però, i què ha passat al cap d'un temps? Que no s'han nomenat, ni per comarques —escolti—, ni per sexes, ni per res, i mai més s'ha sabut res d'aquest tema. Tenim una pregunta escrita presentada i esperem tenir i disposar de resposta.

Senyor conseller, per acabar, nosaltres demanarem a la Sindicatura de Comptes que faci un informe sobre els comptes de la Junta de Sanejament i també sobre el desplegament de la llei

en la seva facultat recaptatòria. Senyor conseller, si vostè no pot fer complir en el territori les lleis d'aquest Parlament, o ha de canviar les lleis o ha de plegar. Nosaltres, si no plega, senyor conseller, voldríem aconseguir un compromís clar en els següents apartats: què pensa fer per incrementar la recaptació i posar tothom a rotllo? També voldríem que s'establissin línies de col·laboració amb les empreses per millorar els processos productius i, també, que s'aportessin diners dels pressupostos de la Generalitat per accelerar el compliment del Pla de sanejament i que s'aprovi un nou pla de sanejament consensuat amb totes les forces polítiques per fer front a la problemàtica del sanejament dels rius i, sobretot, que tingués, aquest nou pla, un sistema financer ben clar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula per contestar la interpellació l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, la senyora diputada Rosa Martí —ja ho sabem— no troba mai res bé, però en fi, això és, diguem, el joc de l'oposició; ho trobo correcte. Jo em pensava que haguera pujat aquí per felicitar el Govern per tot el que està fent en el tema de sanejament però, en fi, és així el joc parlamentari, evidentment.

Senyora diputada, respecte al control —respecte al control—, el Departament està tirant endavant una tasca important d'aquest control. I per millorar-ho..., i vostè sap que en la Llei 19/91 hi havia una addicional primera en què s'establí l'autodeclaració, el decret, desenvolupant-ho, ha sigut ja aprovat pel Consell Executiu; per tant, properament serà publicat i això no hi ha dubte que serà un important avenç respecte a aquestes dades de cabals i de càrrega contaminant que són la base per a l'increment de taxa de sanejament i per al cànon de sanejament. És, en definitiva, el que representa la mesura directa d'aquests abocaments. No hi ha dubte —i vostè ho sap perfectament perquè ha estat en una administració local— que és difícil, dintre d'un mateix ajuntament, saber què és el que s'aboca a la xarxa de clavegueram. De totes maneres pensem, i per això aquest Parlament, amb molt bon criteri, va establir aquesta autodeclaració, pensem que aquest serà un pas molt endavant per millorar aquest control dels abocaments. Això dona agilitat també a l'Administració i dona, la qual cosa és important, protagonisme i responsabilitat a les mateixes empreses, que les hem de considerar evidentment, també, majors d'edat i amb llibertat perquè actuïn com hagin d'actuar sempre dintre dels límits de la legislació.

Quant a la recaptació, senyora diputada, jo el que li vull dir és que hi ha, com en totes les empreses i com en totes les administracions, impagats, evidentment i, depèn de les èpoques econòmiques o dels cicles econòmics, hi ha més o menys impagats, això és evident. No hi ha dubte, però, que s'està millorant molt respecte al cobrament i a la recaptació de l'increment de taxes de sanejament i cànon de sanejament. Jo li donaré unes dades que no són ben bé les que vostè té; vostè parla que l'any 91 hi havia una relació de 9.000 a 3.000 de recaptació industrial i domèstica. Les dades que jo tinc són de 9.000 i 5.000. El 92 passen a ser —encara no està tancat, evidentment, però totes les previsions apunten— de 10.000 i 7.500, la qual cosa representa que l'increment de la recaptació en les indústries augmenta un

50%, simplement per aplicació, evidentment, d'això que diu vostè que apliquem i fem tan malament. Per a l'any 93, la previsió és que hi hagi una recaptació de 9.500 en industrials i de 10.900 en el domèstic, la qual cosa ja equilibra bastant, i aquest equilibri va augmentant-se, d'acord amb les previsions, fins que sobrepassa la recaptació industrial a la domèstica, ja en el 95.

Què és el que es fa amb aquests fons recaptats, amb aquests ingressos obtinguts per la recaptació de l'increment de taxes de sanejament i cànon de sanejament? Doncs, aplicar el que diuen l'article 15 i el 18.1 de la Llei 19/91, en explotació, en funcionament i en infraestructura. Vostè sap que, en aquest moment, doncs, està en marxa una important acció, des del punt de vista de construcció de depuradores, allò que vostè defensava i, sobretot, criticava, doncs, que hi havia una certa pèrdua de pas, lògica perquè s'està..., no s'havia arribat a la velocitat de règim, en aquest moment fins i tot està sobrepassat. Li puc dir, doncs, que la inversió prevista entre el 92 i el 93 puja 60.000 milions de pessetes. Escolti, això em penso que és com per estar molt tranquils, des del punt de vista que s'està fent una actuació decidida.

Què es fa amb els abocaments industrials? Encara que aquesta no seria, potser, la definició de la interpellació... Doncs, miri, a part d'aquesta actuació d'autodeclaració i a part d'ajudar les administracions actuant perquè puguin fer també aquest control dintre, en el si dels municipis, hi ha en aquest moment més de mil expedients oberts; per altra banda, hi ha convenis amb els sectors per anar cada dia més..., doncs —amb els sectors i les empreses, i els sectors industrials—, perquè ells mateixos, doncs, vagin prenent consciència que han d'invertir en aquesta descontaminació. Evidentment, les empreses no poden, en vint-i-quatre hores, canviar un procés de fabricació, no poden construir una depuradora; però el que sí que poden és comprometre's —i això la mateixa Llei d'aigües ho permet, a través del Pla de descontaminació gradual—, poden comprometre's, doncs, a corregir els seus abocaments, corregir els seus processos. Hi ha ajuts, que es donen, i, evidentment, diu «paga qui vol, contamina qui vol», home, no hi ha dubte que estem en un món lliure i, evidentment, paga qui vol i contamina qui vol; altra cosa és que hagi, després, de respondre de si alguna d'aquestes coses, doncs, no es fa correctament.

Vostè parla que hi ha una diferència, habitant per habitant, de recaptació entre la Costa Brava i el Tarragonès. Miri, a la Costa Brava hi ha establerts..., perquè així ho van establir i perquè porten molts anys en aquesta actuació, van establir uns mínims que sobretot..., van ser establerts per l'administració local corresponent, uns mínims de pagament d'aigua, que compensa, vol compensar en certa manera tota la població flotant que té la Costa Brava. Aleshores, aquests mínims, en aplicar l'increment de taxes de sanejament sobre aquests mínims, el que sí que dona, habitant per habitant, fix, és un major increment, una major recaptació i no li estranyi que sigui així. Però, és clar, en establir uns mínims sobre el subministrament d'aigua, aquesta és una facultat que correspon a cada administració local d'establir-la i no s'hi pot, en aquest cas, incidir; entre altres coses, perquè és tan just establir uns mínims d'una manera, com establir els mínims d'una altra; això ho comprendrà perfectament.

El cens d'abocaments: es té el cens de, conca per conca, tots els abocaments que hi ha i, sobre les característiques d'aquests

abocaments, doncs, s'està actuant per definir-los. Els inspectors comarcals, ja funcionaris de la Junta de Sanejament, que estan més dedicats a una conca-vessant i, per tant, coneixedors del que està succeint en aquestes conques..., i el que sí que li vull dir és que el cas de CELSA, doncs, és el cas igual al que va succeir en aquell recurs que va guanyar un senyor respecte a l'impost de la renda o és el mateix que va succeir quan va guanyar també un recurs, un impugnant, a la via Favència; evidentment, va aturar el tema transitòriament i avui tenim la Ronda de Dalt. El que sí que li puc dir –i evidentment jo no sóc jurista, però per les informacions que tenim– és que només es poden acollir a aquesta sentència els que haguessin impugnat amb temps i forma, que van ser, doncs, van ser CELSA i dues o tres empreses més, amb un total de 200 milions de pessetes.

Sí que li vull dir que aquest és un defecte de forma, que era el pas a través del Consell Tècnic, el que a l'Estat es diu el Consejo de Subsecretarios, i que l'any 82 o 83 el Consejo de Subsecretarios no existia a Catalunya, establert per legislació. Ara, allò que és cert és que aquest defecte de forma no invalida tota una actuació feta i, per descomptat, el Pla era aprovat. El que deia la sentència és que justament perquè hi havia un defecte de forma no quedava aprovat el decret, i aleshores no aprovar el decret volia dir que no estigués aprovat el Pla, però no volia dir que no hi hagués el Pla, el Pla hi era.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Dir-li, en primer lloc, al senyor conseller, que encara no s'ha inventat la interpellació per felicitar el Govern; si de cas s'haurà de fer alguna modificació parlamentària. I quan el senyor conseller diu que «és que nosaltres, o jo en aquest cas, no trobo res bé», és que, senyor conseller, en el tema del sanejament dels rius ho fan molt malament, i no ho dic jo, sinó que, si busquem alguns indicadors externs a l'àmbit de la política i a l'àmbit dels partits polítics, per exemple estudis de la universitat, indiquen que avui els rius estan més malament que cinc o deu anys enrere; per tant, no ho diuen els polítics, sinó que ho diuen els tècnics. Els polítics, en tot cas, els qui governen han de trobar solucions, i els qui estem a l'oposició hem de fer el control del Govern i les propostes.

Quan vostè diu que no augmenta la recaptació perquè hi han impagats: escolti, està confonent els termes; els impagats són una cosa i aquests han de seguir la seva via i se suposa que ja se seguirà, si no, ja ho veurem, a on estan els impagats. Jo no parlo d'impagats, jo parlo que no està tothom a rotllo, que hi ha molts externs en l'àmbit de la recaptació i que no s'apliquen les tarifes per les quals el Govern té facultat d'actuar, que són les de la càrrega contaminant.

Les dades que he donat són dades facilitades per la mateixa Conselleria: 9.000 milions d'ús domèstic i 3.000 milions, aproximadament, d'ús industrial per a l'any 91. I hem de parlar, senyor conseller, de l'avui i de l'ahir, i vostè no ens parli que l'any 95 recaptarà no sé quants milions, m'ha dit; escolti, és que l'any 95 encara no hi és, parlem del que està fent en aquests moments, del que recapta i de quina és la seva acció de govern. Vostè ha dit que jo he dit que «paga qui vol i contamina qui vol»; escolti, això és la veritat, però vostès són Govern i

té la responsabilitat que això no passi, i té la responsabilitat que les lleis d'aquest Parlament es compleixin. I quan parla de la Costa Brava i del Tarragonès, aquest no és un problema de mínims, senyor conseller, és un problema que el consorci de la Costa Brava és un consorci eficaç i el que passa en el Tarragonès, que és de control directament de la Conselleria, és ineficàcia total. I vostè confon, volgutament, moltes vegades, discurs i acció de govern; confon objectius del Pla de sanejament amb directives europees; confon desitjos i realitat.

I parlem d'un tema que vostè ha introduït, molt interessant i que jo en la interpellació no havia apuntat: el famós tema dels convenis. Vostè va signar ara fa un any diferents convenis –jo tinc les dades aquí de dos convenis–; un és el conveni dels adobadors, el va firmar vostè el 17 de desembre de l'any 91; és un conveni que té dos fulls i mig picats a màquina, que diu fonamentalment que «només s'ha de fer l'inventari dels adobadors, que en nou mesos s'han de presentar auditories i que en dos anys s'han de regularitzar els abocaments». És un conveni, senyor conseller, que fa riure, i és un conveni que només va servir per convocar una roda de premsa, per amagar l'ou i per donar dos anys més de coll als qui segueixen contaminant i als que contaminen perquè segueixin contaminant. I ja no parlem del d'acabament de superfícies, un altre conveni que vostè va signar el 9 d'octubre del 91 –fa més d'un any–; vostè encara no ha explicat mai en aquesta cambra quin és el resultat i el compliment d'aquests convenis. Aquest conveni era una mica més llarguet –devien tenir més temps: quatre fulls– i també deia: «faran un cens en tres mesos, faran un manual de recomanacions i faran una recopilació de possibilitats de canvi de processos industrials». Pocs resultats, senyor conseller, deuen haver donat aquests convenis, perquè de les dotze querelles que abans-d'ahir va presentar el fiscal, la major part d'elles són d'empreses d'acabats de superfície. A mi, el que m'agradaria conèixer, també, és si aquestes empreses, que el fiscal ha interposat la querella, són de les signants del conveni, perquè realment seria una vergonya que això fos així.

També és un mal símptoma que, en aquests moments, en el país, davant de la inactivitat de la Conselleria, l'únic recurs que existeixi sigui que a través de la fiscalia es tinguin d'intentar resoldre problemes de contaminació. Jo crec que aquest és un fet bastant lamentable.

Pel que fa al tema del cens d'indústries, senyor conseller, vostè no m'ha contestat el que jo li he demanat. Jo crec que un govern que fa tants anys que té aquest camp traspassat a l'autonomia, que avui encara no tingui un cens amb números i un cens amb qualitat i quantitat de les indústries, perquè vostè no me l'ha donat, no el deu tenir, és senzillament una vergonya, i és una vergonya provada, perquè miri, li ho diré, el Pla director de sanejament, que vostès acaben d'aprovar inicialment i que possiblement es posi a informació pública, fa riure quan llegeixes la memòria, perquè les dades que vostè posa allà –per tant, d'aquí se'n pot deduir que vostè no les té, les del cens d'indústries– són un estudi del Ministeri d'Obres Públiques de l'any 85; que encara fem servir aquestes dades és una vergonya i que aquestes dades diuen, en el Pla director de sanejament, que a Catalunya s'aboquen 100 hectòmetres cúbics d'aigua l'any; i, en canvi, el Pla hidrològic diu –diu, eh?, un document elaborat pel mateix Govern– 250 hectòmetres cúbics per any. Quina és la xifra bona, senyor conseller, una o l'altra?

I, tercera pregunta, seria: per què no han fet vostès un cens d'indústries? I sapiguem allò que jo li deia abans: quants petri-cons d'aigua s'aboquen i què hi ha a dins de cada petricó. Per què ens ha servit l'autonomia? Encara no hem pogut fer aquest cens i aquest balanç?

Senyor conseller, en una economia ecològica on s'han de comptabilitzar els recursos naturals, tornar l'aigua bruta als rius, que és el que avui s'està fent, és menjar-se el capital. I això és el que vostè està consentint malgrat tenir a les mans tots els instruments legals per impedir-ho. Senyor conseller, vostè, en les seves actuacions i en les actuacions sobre el sanejament dels rius, fa molta cosmètica, i el país el que necessita en aquests moments és cirurgia.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El conseller Vilalta té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, seguim fent-ho malament, seguim sent ineficaços, evidentment. Li vull dir que amb tants anys —la Generalitat va rebre la competència de qualitat dels rius l'any 86—, no li estranyi, per tant —es feia tan bé—, que no saltres utilitzéssim, doncs, aquestes dades del Ministeri d'Obres Públiques, que eren de l'any 85. (*Remor de veus.*)

Jo el que li puc dir és que hi ha aquest increment de recaptació que vostè diu; el 92 representa 17.500 milions de pessetes. Aquesta és, justament, la política que es va fent; és anar posant al dia tot el tema de recaptació. El tema és difícil; vostè —i ho repeteixo— ho sap perfectament; m'agradaria que em pogués dir quina és la relació i l'inventari d'abocaments que hi ha; per exemple, doncs, en qualsevol dels municipis que —per exemple, Barcelona— en tot el temps que s'ha estat portant aquest tema encara no hi ha... I és molt difícil, eh?, de tenir aquest inventari global, si no és que aquest inventari es faci per iniciativa i responsabilitat dels mateixos empresaris. I aquesta és la política que se segueix, que siguin els mateixos empresaris que facin l'autodeclaració. Altrament, tota la resta és molt bona voluntat, però és impossible que es pugui tenir; és impossible que es pugui tenir i entrar en aquests termes interns de cada empresa, és impossible que es pugui entrar en l'interior.

Respecte a allò de la fiscalia, li vull dir que les empreses d'acabats de superfície que han anat a fiscalia, les coneixem perfectament; corresponen a empreses que no s'han acomodat al conveni o que estan fora del conveni i la major part d'elles ha sigut actuació del mateix Departament, que després d'esgotar tots els tràmits les ha tramès a fiscalia. No així d'altres que no estaven en aquesta situació, però els incompliments dels convenis sí que tenen aquesta sortida.

Jo el que voldria que tingués en compte, senyora diputada, és que l'actuació en el tema de sanejament és una actuació, aquí i a tot arreu, complexa. És evident que dintre de l'oposició vostè farà els possibles per dir que es pugui fer en un any, en mig any, etcètera. Jo també ho voldria, però li asseguro que aquest és un tema, en part cultural i en part tecnològic, important, i sobretot econòmic, que en aquest moment, doncs, s'estan posant totes les mesures necessàries per millorar el tema de contaminació. I la prova són aquests 60.000 milions que s'inverteixen en depuració entre el 92 i el 93, i més en els següents anys, perquè sap que és un objectiu del Govern que l'any 98 puguin estar totes les poblacions de més de 2.000 habitants amb depuradora.

Aquest és un esforç important que es faria, un esforç que sobrepassa, fins i tot, les directives de la Comunitat Europea, un esforç que en el debat de política general de l'any passat va representar un acord en aquest sentit, acord que van proposar els partits que formen el Govern i que no hi va donar vostè recolzament com a partit; per tant, trobo que hauria estat molt bé que aquesta política, doncs, fos compartida, perquè em penso que és una política de progrés.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a les interpeHacions al Consell Executiu sobre la política general de sòl residencial i sobre la política general d'habitatge

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre política general de sòl residencial i sobre la política general d'habitatge, que presentarà el diputat senyor Joan Oliart. Té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer punt de la Moció és molt simple, és adequar les actuacions del Pla d'habitatge i la seva distribució territorial a la satisfacció de la demanda social real; res més senzill que això, perquè ara això no es fa. I mirin, segons el mateix Departament, les necessitats segons les estimacions de trams per renda anuals per a la dècada són les següents: rendes fins a 2.175.000 pessetes, 8.500 habitatges anuals —en el conveni que el Departament ha signat amb l'Administració central només es demanen ajudes per a 800—; rendes entre 2.175.000 pessetes i 3 milions de pessetes, segons les estimacions del mateix Departament, es necessiten 8.900 habitatges anuals —vostès han demanat ajuda a l'Administració central, en el conveni que han subscrit, per a 3.000—, i rendes entre 3 milions de pessetes i 4.400.000 pessetes es necessiten uns 4.600 habitatges anuals, i vostès han demanat ajudes aquí per a 5.010 habitatges.

Per tant, es satisfà en més del cent per cent la demanda dels trams més alts de renda dels que serien, diguem-ne, habitatges protegits, es cobreix només el 33% de les rendes que podríem dir-ne mitjanes i es redueix escandalosament al 9% la cobertura de les necessitats de les famílies de rendes més baixes. Tampoc no es constata en el Programa i en el Pla que es va presentar en aquest Parlament un programa territorialitzat ajustat a la demanda de sòl d'acord amb les necessitats que es polaritzen singularment en aquells nuclis urbans de més densitat de població; tampoc això. I això no es constata ni en les actuacions del mateix Incasol ni tampoc en les altres programacions de sòl, que s'han limitat —això sí— a acceptar les ofertes rebudes sense cap altre criteri. Senyores i senyors diputats, si això no és una política improvisada, antisolidària i, fins i tot, antisocial, ja em diran vostès què és.

Els objectius del Pla marquen les actuacions dels agents actuants, tant dels promotors com de les entitats financeres, les quals ajustaran les seves previsions, precisament, a aquests objectius i des del nostre punt de vista la construcció de protecció oficial és, precisament, el pilar fonamental que ha de presidir el pla nostre d'habitatge aquí a Catalunya. Perquè els mínims de Catalunya que s'han assolit en construcció d'habitatges de protecció oficial l'any 1991 són ridículs, són només de 1.600 habi-

tatges de protecció oficial, quan, per exemple —perquè vostès tinguin una referència—, l'any 1986 es van assolir cotes de 16.000 habitatges. La protecció oficial, doncs, ha de ser el revulsiu i és el revulsiu que ha indicat i ha de presidir aquest Pla d'habitatge, i això vostès mateixos, en les seves memòries, així mateix, doncs, ho admeten, però, en canvi, després, en el moment dels fets vostès no ho apliquen.

Per què aquesta incongruència? Podrien haver-hi diferents explicacions; una d'elles, jo crec que és que, en «primar» vostès l'habitatge de preu taxat, vostès estan tenint en compte que en aquest moment existeix un estoc per vendre i que això facilita l'acompliment dels objectius a curt termini. Altre criteri podria ser que el promotors i els constructors d'habitatges, doncs, han indicat en més d'una ocasió en els mitjans de comunicació que, dels tres tipus d'habitatges que es protegeixen, ells creuen que el que es pot dur a terme més aquí a Catalunya és, precisament, el de preu taxat, i vostès en aquest sentit, doncs, han seguit les indicacions dels promotors i dels constructors.

I el tercer criteri, que segurament explicaria per què vostès han fet aquesta opció cap a preu taxat, amb disminució de la protecció oficial, seria segurament, també, la dificultat de trobar sòl apropiat a preus apropiats per a la construcció d'habitatges de protecció oficial. Han preferit, doncs, la facilitat a l'esforç d'una política que vagi a resoldre els problemes concrets. I jo crec que ara és l'hora de canviar aquests objectius, perquè més endavant ja serà molt difícil. Em va contestar el conseller de Política Territorial i Obres Públiques dient-me que si els objectius o la marxa i el procés d'aplicació d'aquest Pla ho demostrassin o se'n veiés la necessitat i l'exigència, es canviarien aquests objectius i aquestes previsions. Quan d'això se n'adonin, senyores i senyors diputats, serà ja massa tard. Aleshores, en tot cas, serà per estudiar un altre pla quadriennal que començaria l'any 1995 o 1996, però no en aquest Pla. És ara quan s'han de fer les previsions ajustades a aquesta demanda, que, a més a més, vostès, senyors del Govern, vostès la coneixen perfectament.

El punt segon tracta que vostès comprometin més inversió en el Pla. Creiem que és el moment en què vostès ho facin, que facin aquest esforç inversor. Vostès han promès en el decurs d'aquests quatre anys unes previsions de 115.000 milions de pessetes en total. Aquí ja hi ha una diferència molt important amb una promesa que va fer aquí, des d'aquesta mateixa tribuna, el president de la Generalitat, que va prometre 130.000 milions de pessetes, ja veiem aquí, doncs, una diferència de 15.000 milions de pessetes, que és bastant considerable. Però vostès, a més a més, comparen aquesta inversió amb la inversió que fa l'Estat volent dir que vostès inverteixen més que no inverteix l'Estat, però jo aquí vull fer una consideració molt important: la major part de la inversió que vostès comprometen és una inversió recuperable i, per tant, de cap de les maneres es pot comparar amb una inversió de l'Administració de l'Estat, que tota ella és irrecuperable, és a dir, és a fons perdut, tant les subsidiacions dels interessos dels crèdits hipotecaris com les subvencions que van a fons perdut.

I el caràcter recuperable d'aquesta inversió que ha de comprometre la Generalitat possibilita una inversió molt més important en sòl residencial i en urbanització del sòl residencial, que ja es té, i també en promoció pública d'habitatge, i, vistos els pressupostos de l'any 1993, la inversió de l'Incasol és me-

nor, fins i tot, que la d'altres anys. I els llegiré, només, dues o tres xifres. Per exemple, en promoció pública d'habitatge, l'any 1991 vostès comprometien 11.177 milions de pessetes, mentre que l'any 1993, en ple Pla d'habitatge o en ple procés d'aplicació del Pla d'habitatge, només en comprometen 10.418. I si veiem el capítol 6, d'inversions de l'Incasol, veiem que l'any 1992 era de 26.000 milions de pessetes i l'any 1993 és només de 25.000 milions de pessetes. Per tant, aquest esforç inversor no hi és, no existeix. Existeix, sí, en les paraules i les promeses que vostès fan, però no existeix en el terreny dels fets.

Els punts tercer i quart de la nostra Moció fan referència a les patologies estructurals. La filosofia és que és necessària més eficiència i més eficàcia. Als dos anys de l'afer del Turó de la Peira no és admissible que el procés de diagnosi, rehabilitació i remodelació del parc afectat estigui tan endarrerit. El conveni entre la Generalitat i l'Administració central preveu l'elaboració d'un pla d'actuació i de programació anual corresponent; ha de fer referència a actuacions del parc privat, a actuacions del parc públic de la Generalitat i a actuacions del parc públic de les corporacions locals. El Pla ha d'incloure la programació temporal de les actuacions, la determinació dels grups d'habitatge objecte de les actuacions i el tipus i cost econòmic de les actuacions. Res de tot això s'ha fet; l'únic que s'ha fet, senyores i senyors diputats, és un altre decret, el 76/1992, pel qual es crea el Programa de rehabilitació i conservació del parc d'habitatge i el centre tècnic i de cooperació per a la rehabilitació d'habitatge. A part de tenir, senyores i senyors diputats, un títol molt complicat, no ha ajudat ni a agilitar el procés de reformes, ni es pot considerar un substitut del Pla i programes concrets d'actuació que reclamem.

Finalment, senyores i senyors diputats, reclamem la modificació del Decret 204/1991, d'ajuts a la rehabilitació dels habitatges afectats per patologies estructurals, i això ho fem o ho reclamem en dos sentits: primer, per agilitar i facilitar l'accés dels afectats als ajuts i a la rehabilitació dels seus habitatges, i segon, per homogeneïtzar el tractament i els beneficis, igual per als habitatges d'Adigsa i els de titularitat municipal, pel que respecta a l'habitatge públic, i equivalent per a tots els usuaris, siguin els habitatges de promoció pública i de promoció privada; perquè les responsabilitats civils..., vostès ja ho saben, que a la majoria d'aquests edificis afectats han prescrit, i, per tant, els usuaris es troben des d'aquest punt de vista indefensos, i també perquè nosaltres creiem que l'únic criteri que s'ha d'aplicar és el dels nivells de renda dels usuaris i beneficiaris possibles d'aquest Decret.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats; els prego, doncs, el seu vot favorable a aquesta Moció que acabo de defensar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. No s'hi han presentat esmenes; per consegüent, els grups poden fixar posició acte seguit. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat senyor Oliart, el Grup Popular assumeix el conjunt de la Moció sobre la política general de l'habitatge, que prové de les seves dues interpellacions, que en el proppassat Ple vostè va substanciar. Crec que han anat molt bé, aquestes dues interpellacions, ja que avui —tan sols fa quinze dies— tots recordarem la compareixença de l'honorable conseller de Política Territo-

rial en comissió, que va fer la presentació del Pla de l'habitatge del 92 al 95. Crec que ha estat molt oportú i, a la vegada, que ha estat oportú també li tinc de dir, ja que hem estat i estem en aquests moments sobre el tema dels pressupostos, que hem pogut veure com no es veu reflectida una voluntat d'incrementar les partides.

Per tant, nosaltres coincidim plenament amb tots els quatre punts de la seva Moció i, amb aquests criteris, li donem el suport i el vot favorable del Grup Popular.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya donarà suport als quatre punts de la Moció per a intentar corregir el que nosaltres considerem un pla insuficient i socialment injust.

Nosaltres voldríem començar a comentar el punt segon de la moció, quan es parla de demanar un increment del volum de les inversions de la Generalitat perquè, efectivament, en l'estudi que acompanya el Pla quadriennal de l'habitatge s'afirma, en un moment donat, que el conjunt d'habitatges que necessiten, que és necessari l'ajut públic, són 20.000 l'any, i que, per tant, en quatre anys, són 80.000. Quan s'examina exactament la programació de les de promoció pública, les de règim especial i les de règim general, veiem —rehabilitació a part, perquè, en tot cas, també en les xifres de 20.000 l'any es deia que el tema de rehabilitació quedava al marge— que sumen 59.310, que significa exactament, o aproximadament, el 75% sobre la demanda real estimada pel mateix Departament. Si el Pla quadriennal d'habitatges surt, ja en les seves previsions, amb un 25% menys del que es calcula, que calcula el mateix Departament, demostra que els recursos o que aquest Pla és difícilment suficient, o és clarament insuficient en relació amb un problema greu que té el nostre país, com a conseqüència de la brutal caiguda de la construcció d'habitatges de promoció pública, i especialment les de promoció directa que, dit sia de passada, en les dades donades per la mateixa Conselleria, el 35% de les que s'havien fet en el darrer any, les havien fet ajuntaments o entitats municipals, i, per tant, en aquest sentit, no qui té directament la responsabilitat de l'habitatge.

Socialment injust, socialment injust, perquè, d'acord amb les dades del mateix Departament, analitzant la necessitat per trams de renda, s'afirma —afirma el Departament— que el 34,7% de la demanda que hi ha correspon a famílies amb ingressos inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, i això vol dir que si traguéssim el 34,7% es tindrien de construir, segons..., sobre els 80.000 que inicialment es diu que és necessari l'ajut públic, 27.000 habitatges; si ho calculem amb el Pla serien 20.000, i a la pràctica només són 12.000. Per tant, hi ha un decalatge, hi ha un desfasament molt important entre l'anàlisi de la demanda per trams de renda i l'oferta de les diferents modalitats que es proposen en el Pla quadriennal de construcció d'habitatges.

Per tant, en aquest sentit, creiem que s'han d'incrementar els recursos i les inversions que la Generalitat posa o preveu per a complir el Pla quadriennal d'habitatges.

En segon lloc, voldria comentar el primer punt de la Moció, en el sentit que s'adeqüi a la distribució territorial, a la satisfac-

ció de la demanda social real. Jo, senyor conseller..., em tindrà de perdonar, però jo no entenc —segurament, deu ser per insuficiències de comprensió per part d'aquest diputat— el que se'ns proposa. Perquè analitzant els seus mateixos documents, s'afirma que en la construcció a Catalunya en els darrers anys s'ha desequilibrat territorialment, i que, per tant, cal corregir això. Quan en el mateix document del Pla se'ns indica com s'ha de distribuir territorialment, s'afirma que la determinació d'aquestes previsions, d'acord amb unes projeccions lineals de la població a cada comarca, ens marca uns objectius a assolir totalment coincidents amb el doble horitzó de necessitats assenyalat a l'apartat 1.1. A diferència de quan es parla de política d'habitatge per al sector privat, en el cas de la promoció pública, resulta particularment necessari oferir una programació adaptada a les necessitats comarcals. I un agafa el llistat de com es proposa distribuir la promoció directa, que és la que afecta les famílies amb rendes més baixes, veiem que és una fórmula matemàtica que exactament ens condueix que a totes les comarques es fa la proposta de construir —per dir-ho d'una manera gràfica o simplificada— un habitatge per a cada 694 habitants, que és el que surt de mitjana.

Home, permeti'm dir —i, això, el Departament, i especialment l'honorable conseller ho saben— que la demanda d'habitatge no és homogènia en tot el territori català, ni les necessitats de la construcció de promoció pública no són homogènies a tot el territori català, conseqüència lògica dels desequilibris dels nivells mitjans de renda que tenim en les diferents comarques, i també conseqüència lògica dels fenòmens, per una banda, de desertització, i, per una altra, d'aglomeració, que es produeixen en el nostre país. I, en canvi, o a pesar d'això, en la plana 45 del document del Pla quadriennal d'habitatge, s'afirma i es fa una proposta de construcció d'habitatge en promoció directa que és lineal, tal com es diu en la plana interior, per a totes les comarques, amb independència de les matisacions necessàries en aquest cas. No sé per què era necessària, doncs, aquella fórmula tan complicada que, en la part anterior, es miren els fluxos de migració i emigració, de defuncions i de naixements, per afinar unes xifres que, a l'hora de programar, no es tenen presents.

Per tant, per això, cal ajustar l'oferta de construcció d'habitatge públic amb els règims de promoció directa i de règim especial, adequada a la demanda comarcal.

I, en relació amb la rehabilitació, nosaltres voldríem també manifestar el nostre acord que s'homogeneïtzi el tractament que es fa a la promoció pública i a la promoció privada. I per què? Per una raó molt simple: en la història recent del nostre país els fenòmens migratoris van ocasionar un fenomen de tots conegut, que va ser l'autoconstrucció, les barraques, que després van convertir-se en casetes, que després, quan els fills es van fer grans, a mesura de les necessitats i de les possibilitats que oferia l'ordenament urbanístic de cada població, van aixecar un o dos pisos, i, per tant, realment hi han molts habitatges que són de clara promoció privada. Ja no em refereixo solament als promotors privats que tenien com a objecte de la seva activitat econòmica la construcció d'habitatges, sinó a molts fenòmens d'aquest tipus que, de fet, en molts casos, va ser d'autoconstrucció, en altres no, però a uns costos sempre superiors als que van tenir, en el seu moment, dret a un habitatge de promoció pública, que, precisament, pel caràcter social s'oferia i es venia a unes condicions molt millors, en molts casos, del que es van

construir aquest altre tipus d'habitatges, que avui es troben que, qui en el seu moment va ser —permeti'm dir-ho— un privilegiat de tenir accés a un habitatge de promoció pública, es troba que té uns beneficis que no té el que va tenir-se de fer la casa i que, a més a més, ara resulta que està afectada de patologies estructurals.

Per tant, en aquest sentit, i no per a defenses ni de promotors privats ni d'altres qüestions, sinó perquè nosaltres creiem que aquest és un problema greu, que afecta d'una manera igual a tothom, en tot cas, si s'ha de fer distinció és en funció dels trams de renda, no per l'origen de la construcció, si va ser al seu moment de caràcter públic o de caràcter privat, nosaltres desitjaríem, en el tema de l'habitatge, que és un dels temes més punyents que avui té la població a Catalunya, que sortim —i esperem que aquest Pla signifiqui realment «sortir»— d'una situació de parada total i espectacular de la promoció d'habitatge públic arreu de l'Estat, però especialment a Catalunya, que es corregeixi aquest caràcter que, a criteri nostre, li dona aquest contingut d'injustícia social o, en tot cas, d'accentuar la tendència a la guetització de determinats col·lectius, que són els que tenen problemes, o més problemes d'altres característiques. I, realment, a part de la distribució territorial, que moltes vegades parlem d'aquesta Catalunya a dues velocitats, pensi que dintre de cada ciutat també hi han Catalunyes que van a diferents velocitats, i si no utilitzem el Pla quadriennal com a instrument per a corregir aquestes desigualtats socials, flac favor farem a la Catalunya més equilibrada, més homogènia, més justa, que tots nosaltres desitgem.

És per tot això que el nostre Grup donarà suport a la Moció que presenta el Grup Parlamentari Socialista, amb l'esperança que això complementi i corregeixi la proposta del Pla quadriennal, i realment sigui un instrument que tots ens el sentim nostre i que tots hi aportem el nostre gra de sorra per fer-lo realitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Des de l'escó, molt breument, únicament per a indicar que votarem favorablement aquesta Moció, que coincidim, en síntesi, amb la majoria dels arguments exposats pel senyor Oliart en defensar-la, especialment pel que fa a la insuficiència del Pla quadriennal i al que considerem una activitat insuficient en el tema de les patologies estructurals, com tindrem ocasió, també, de discutir d'aquí a pocs dies en la defensa de les nostres esmenes puntuals i totals al pressupost del Departament de Política Territorial, i, per tant, doncs, com dic, anunciar el nostre vot favorable a la Moció que ha defensat el senyor Oliart.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Marià Curto.

El Sr. CURTO I FORÉS: Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, aquesta moció subsegüent a la interpellació que va plantejar en l'últim Ple el Grup Socialista, la considerem de vital importància, és a dir, un debat sobre una política que té una gran transcendència —la política de sòl residencial, la política d'habitatge—, té una gran transcendència,

tant pel que representa en la seva implicació social com pel que representa en la seva repercussió en el funcionament de l'economia.

El senyor Oliart va qualificar i ha continuat qualificant avui aquesta política com una política ineficaç i una política insolidària, i basava la seva argumentació bàsicament explicant quatre aspectes d'aquesta política: per un costat, el no-exercici de competències per part del Govern, quan ell demanava aquella hipotètica llei del sòl per a Catalunya; va criticar també la falta de rigor i la falta d'impuls en la política de creació de sòl residencial; va criticar la política d'habitatge amb referència al Pla quadriennal signat amb el Govern central, i, per últim, també la política per a resoldre el problema de les patologies estructurals.

Bé, hem vist ja que, després de la interpellació i la resposta del conseller, el tema de les competències pareix que ha estat aclarida, és a dir que no es planteja ja una moció en aquest sentit, senyal que el conseller li va donar satisfacció amb la seva resposta; és a dir, la Generalitat de Catalunya ha estat exercint les seves competències i ha legislat sobre el tema.

A partir d'aquí, el nucli central de la discussió és evident que no és altre que la diferent política d'habitatge i política de sòl residencial que emmarca la filosofia del Grup i del Govern de Convergència i Unió i la filosofia que emmarcaria el Grup Socialista. Perquè, en definitiva, dels quatre punts que van a la Moció, els dos, per mi, més importants són: el primer, quan fa referència a la necessitat, diu, d'adequar el Pla quadriennal a la seva distribució territorial i, a la vegada, a donar satisfacció a la demanda social, i, en definitiva, és dir: «senyors, hi ha un pla quadriennal que preveu que s'ha d'actuar en matèria de política d'habitatge, tenint en compte uns instruments, que són els d'ajudar mitjançant el que diríem protecció oficial, sigui específica, sigui general, sigui l'instrument de preu taxat utilitzat...» —per cert, i emprat pel Govern de l'Estat; no diria que després d'haver vist l'èxit de l'aplicació a Catalunya per part del Govern de la Generalitat, però en tot cas és evident que va ser el Govern de la Generalitat qui el va posar en pràctica primerament.

I, per últim, lògicament, quina proporció ha de tindre aquesta distribució. I aquest és el tema. Jo crec que tant el conseller com jo —avui, amb el temps que tinc— no podem fer altra cosa que dir: «L'Administració el que ha de fer és, amb els recursos que destina a un programa i a una política sectorial determinada, aplicar-los d'aquella forma més racional possible i més eficient possible.» El senyor conseller li va dir que, en aquests moments, l'habitatge de protecció oficial, a determinats indrets, a determinats llocs del territori, es fa pràcticament inviable, i es fa pràcticament inviable atès el nivell de preus a què han de resultar els habitatges, tenint en compte tant els costos del sòl com els costos de la construcció; i no hi donéssim només la culpa al cost del sòl: el cost del sòl pot ser el 15 o el 20% del preu de venda, però després hi ha la resta del cost de construcció, que aquest està en funció del nivell de competitivitat i el nivell de costos que té un sector determinat. En aquests moments, es fa molt difícil, en la major part del territori català, poder oferir habitatge de protecció oficial a preu que pugui ser viable des del punt de vista econòmic.

Per un altre costat, tenim que, a través de la figura i de l'instrument que ens permet el preu taxat, podem arribar precisa-

ment —i així també es va manifestar per part del conseller—, podem arribar pràcticament a la mateixa població, pràcticament als mateixos segments de població. Saben vostès que el preu taxat permet arribar fins a cinc vegades i mitja el salari mínim interprofessional, no diu res per sota d'aquest salari, i, per tant, també podem actuar, a través del preu taxat, amb salaris que estan en el dos i mig del salari mínim interprofessional, o tres i mig, és a dir, en nivells que encaixen perfectament dins del que seria la protecció oficial.

Per tant, penso que en aquests moments la política duta a terme pel Govern de la Generalitat, i que es pensa dur a terme de cara al futur, està perfectament emmarcada en aquesta eficiència que, com també li va dir, amb els mateixos recursos destinats a través de la política de preus taxats, de subvencions a preus taxats, permet fer el doble d'actuacions, i, per tant, permet donar el doble de satisfaccions a persones i a famílies que estan en demanda d'habitatge.

I, per l'altre costat, també hi ha un tema clar: nosaltres no diem que som infal·libles, no diem que aquest Pla és definitiu; nosaltres diem que aquest Pla, tal com està previst al conveni, es pot modificar i, en definitiva, l'any 93 està previst que es puguin modificar els plantejaments i la distribució d'aquest Pla, i, per tant, nosaltres, que fins ara estem segurs que la política ha estat bona i positiva, si veiem que hi ha una variació en la demanda o en l'estructura i en la relació de la demanda i l'oferta en els propers anys, lògicament tindrem ja la cura suficient com per variar-la.

Per tant, aquest tema, que és per mi el nus important plantejat tant pel Grup Socialista com pel Grup d'Iniciativa, penso que, en tot cas, l'objectiu i els resultats són, si més no, tan bons com els que resulten de la política que està aplicant el Govern de la Generalitat.

El segon tema... Bé, el volum, el volum destinat a inversió pública. Aquí entrariem, lògicament, com en qualsevol discussió d'una actuació pública, de l'actuació de qualsevol administració, i podríem discutir si es dedica prou esforç a la promoció de l'habitatge o s'ha de dedicar més esforç a fer carreteres, o s'ha de dedicar més esforç a la sanitat. I aquí entrariem també en un debat que forma part del que precisament aquests dies haurem de viure, que és el debat parlamentari de cara a l'aprovació dels pressupostos. És un problema d'assignació, perquè els recursos són limitats. I nosaltres creiem que l'esforç que ha fet fins ara, sobretot en aquests últims quatre anys, ha sigut important; que és evident que, per a l'any 93, tal com vostè ha dit i als pressupostos així es planteja, no hi ha l'increment que hi havia hagut, per exemple, l'any 91 respecte a l'any 90, o l'any 92 respecte a l'any 91, però considerem que és suficient, atès que tampoc estem en aquests moments en una situació d'una economia, diríem, dinàmica, alegre, amb una potencialitat important que demani encara més actuació; estem en una situació en què podria —el Govern de la Generalitat— posar en marxa mecanismes per a impulsar aquest sector, i que ens trobéssim que només aniríem augmentat l'estoc d'habitatge i l'estoc de sòl, sense que hi hagi al damunt una possibilitat d'adquisició, perquè estem en un moment de crisi.

Per tant, des del punt de vista, també, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, creiem que la inversió i l'esforç que fa el Govern de la Generalitat són absolutament correctes, i que, en tot cas, lògicament, a mesura que vagi avançant el període

del Pla, podrem anar revisant en funció dels recursos i en funció de la demanda real.

I, per últim, el tema vinculat a les patologies estructurals. Bé, aquest tema és un tema, jo diria, que és important, però no és el nucli fonamental d'aquest debat. És un tema que ha derivat, com tots els il·lustres diputats i diputades coneixen, de fets, diríem, llastimosos, fets que responen a uns resultats d'un moment històric determinat, i que, en aquests moments, l'únic que podem fer —i crec que és el que fem— tant el Govern de l'Estat com el govern de les autonomies, en aquest cas a Catalunya, és intentar ajudar a pal·liar aquest greu problema. És clar, des que es planteja el problema i que el Govern de la Generalitat ha començat a actuar, bé, hi ha un temps, que passa per fer l'inventari per conèixer les dificultats que hi han dins d'aquest parc; també és ben cert que la responsabilitat última..., i qui ha de plantejar en primer lloc el problema probablement siguin els mateixos particulars —excepte en aquella part, lògicament, del parc públic que pugui conèixer l'Administració—, però en general jo crec que surt i ha de sortir dels mateixos veïns i usuaris que tenen el problema. En aquest temps, què s'ha fet? S'ha avançat a elaborar un inventari, s'ha creat ja el Pla d'actuacions que, com sap vostè, es va aprovar el passat mes de juliol, a través de la Comissió Mixta del MOPU-Generalitat, i després a través del Comitè Assessor del Centre Tècnic de la Rehabilitació.

Per tant, en aquests moments, crec que estem en la línia d'avançar i donar solució i resposta a un problema que ha sortit sense haver-se previst, i que no dubto que el Govern de la Generalitat continuarà fent l'esforç per ajudar a resoldre'l.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats, i és evident, després de la meua intervenció, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no podrà donar suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Seguidament, passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

El text de la Moció ha quedat rebutjat per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'aval i crèdits

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre la política de concessió d'aval i crèdits, presentada pel diputat senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula per presentar-la.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a defensar la Moció subsegüent a la interpeHació sobre la política d'aval i crèdits efectuada pel Consell Executiu.

La nostra Moció, el nostre text d'acord, és molt breu: són tres punts. En el primer punt proposem censurar i desaprovar la

política d'aval i préstecs efectuada pel Consell Executiu; en el segon punt proposem reprovar l'actuació del conseller d'Economia i Finances en relació amb aquestes polítiques, i en el tercer punt instem el Govern català a rectificar la política d'aval, en el sentit, d'una banda, que sigui una política transparent, i en el sentit que s'ajusti a allò que determinen les lleis.

En relació amb el primer acord que els proposem, proposem reprovar, censurar deu anys de política d'aval i crèdits a empreses privades per part dels successius governs de la Generalitat. No tornaré a detallar, un cop més, fets i exemples que el nostre Grup ha detallat en el moment de la petició de la comissió d'investigació en aquesta cambra, en la substanciació de la interpellació de la setmana passada, o en la mateixa compareixença del conseller d'Economia i Finances. No tornaré a detallar aquests fets, per intentar demostrar allò que per a nosaltres avui és evident —per nosaltres és evident—, creiem que ho és per a tots els grups de l'oposició, i creiem —i això sempre pot ser un judici d'intencions— que també ho és per a una part important de la societat catalana.

En definitiva, per què creiem que és evident? Per quatre raons: primera raó, perquè la política d'aval i de crèdits en molts casos ha vulnerat les condicions reglamentàries i legals corresponents; en segon lloc, perquè la política d'aval que ha realitzat el Govern català ha significat la pèrdua d'un bon grapat de milions de pessetes de les finances públiques de la Generalitat; en tercer lloc, perquè ha beneficiat —en alguns casos de forma irregular i en detriment de les finances públiques— empreses relacionades directament o indirectament amb alguns membres de la direcció de Convergència Democràtica de Catalunya, i, en quart lloc, perquè s'ha realitzat amb una manca d'informació i de transparència.

Insisteixo que aquestes quatre grans conclusions que ens porten a dir que cal censurar, reprovar la política del Govern català en aquesta matèria són avui, al nostre entendre, conclusions que comparteix bona part de la societat catalana. Certament, si arribem a aquestes conclusions, no hi ha més remei que proposar allò que proposem en el primer punt de la nostra Moció: censurar —hi insisteixo— la política del Govern en aquesta matèria.

El segon acord que proposem és la reprovació de l'actuació del conseller d'Economia i Finances. Per què? Fonamentalment, per dues grans raons: primera raó, per les responsabilitats polítiques pròpies que, com a màxim responsable del Departament d'Economia i Finances, té; segona raó, per l'actuació del conseller, tant per activa com per passiva, en tot l'afer del BFP.

Explicaré la primera raó. Mirin, des de la creació de l'Institut Català de Finances, des del seu funcionament l'any 1986, els avals i els crèdits no els dona el Govern català; els avals i crèdits —i preciso— a empreses privades, d'acord amb l'article 11, apartat 2, de la Llei de fundació de l'Institut Català de Finances, diu, aquest apartat, aquest article: «L'aval de la Generalitat a favor d'empreses privades es concedeix mitjançant l'Institut Català de Finances.» Aquest és un canvi substantiu en relació amb el primer període, on el Govern català en molts casos concedia crèdits; a partir de 1986, és un organisme autònom, adscrit —adscrit— al Departament d'Economia i Finances, qui autoritza la concessió de crèdits i avals. Però, a més a més, tant l'article 13 com l'article 15 determinen quines són les funcions polítiques exclusives del Departament d'Economia i Fi-

nances; per exemple, l'article 13 diu: «L'Institut Català de Finances pot exercir, per delegació del Departament d'Economia i Finances, les funcions inspectores sobre els intermediaris financers que corresponen a la Generalitat.» L'Institut Català de Finances ho pot fer, per delegació d'aquell que té aquesta funció assignada, que és el Departament d'Economia i Finances. O a l'article 15 diu: «El Departament d'Economia i Finances pot delegar a l'Institut Català de Finances les funcions que té atribuïdes en matèries relacionades amb el crèdit i els intermediaris.» Però a l'article 38 del text articulat vigent dels pressupostos del 1992 diu: «El Departament d'Economia i Finances ha d'inspeccionar les inversions finançades amb crèdits avalats per la Generalitat per comprovar-ne l'aplicació i la rendibilitat, i ha d'instrumentar, si s'escau, les mesures correctores que siguin pertinents.»

Per tant, les lleis, les successives lleis de pressupostos, el projecte que enguany, en aquests moments, tenim en debat, torna a repetir aquest argument. Les successives lleis de pressupostos i la llei de fundació de l'Institut Català de Finances determinen quines són clarament responsabilitats del Departament d'Economia i Finances i, per tant, aquesta és una primera raó.

Quina és la segona raó? L'actitud, l'acció, l'actuació del conseller d'Economia i Finances en tot l'afer BFP. Què volem dir amb això? Volem dir que, sense entrar en últimes informacions no contrastades, en multitud de notícies que estan apareixent, simplement amb allò que el mateix conseller ha afirmat des d'aquesta tribuna, creiem que si el conseller d'Economia i Finances, des dels mesos de maig i juny, coneixia la situació de l'ex-director de l'Institut Català de Finances, l'havia de cessar fulminantment. I no ho va fer. Ell va explicar per què no ho va fer, però nosaltres no compartim aquesta explicació política; creiem que el conseller, que qualsevol conseller d'Economia i Finances que en el mes de maig o juny fos coneixedor de tot l'afer de BFP, havia de cessar el —en aquells moments— director de l'Institut Català de Finances. Però, és més, un cop cessat, un cop esclatat aquest escàndol, calia investigar ràpidament i comparèixer en aquest Parlament, com es va fer; però, amb una part important de la investigació acabada i assumint responsabilitats, possiblement no seríem en aquest punt de l'ordre del dia. Què ha passat? Que el senyor conseller d'Economia i Finances, més enllà de l'explicació que va donar, també des d'aquesta tribuna, a una interpellació de l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, no ens va dir res més. I tant d'instruccions que es desprenen del sumari judicial com d'altres informacions o proves que nosaltres hem aportat, veiem que les possibles..., no les possibles: les incompatibilitats comprovades avui i també les irregularitats en la concessió de determinats crèdits han sortit, no producte d'una investigació de la Conselleria, sinó producte d'altres informacions més enllà de la Conselleria, quan qui té tota la informació d'aquest tema és la Conselleria d'Economia i Finances.

Per tant, en aquesta segona raó creiem que la Conselleria no va actuar quan havia d'actuar de forma contundent; que no només no va actuar sinó que en alguns moments es va deixar entreveure que no hi hauria cap relació entre les activitats de l'ex-director Català de Finances en les seves activitats privades i en les públiques, i que després de dos mesos d'esclatat l'escàndol no s'és capaç, des del Govern, de portar una investiga-

ció que posi sobre la taula determinats temes que per altres vies estan apareixent a la llum pública.

Per tant, senyores i senyors diputats, no tenim la percepció que ni en el passat ni en el present el Departament d'Economia i Finances vulgui anar a fons en aquesta investigació. Davant d'aquests fets no pot estranyar a ningú que el nostre Grup plantejgi també la reprovació del conseller d'Economia i Finances pel que fa referència a aquests fets, com a segon punt. Certament, hi han unes responsabilitats polítiques que es remunten molts anys enrere del Govern de la Generalitat, però també hi han, des del punt de vista de les responsabilitats que la llei determina, responsabilitats del conseller d'Economia i Finances, i en aquest sentit —i aquest seria el tercer punt nostre—, creiem que cal demanar —que avui és un cert clamor— una rectificació d'aspectes centrals de la política d'aval.

Per tant, per totes aquestes raons, el nostre Grup demana el vot favorable a aquests tres punts de la nostra Moció, i també volem dir que estem oberts a altres iniciatives d'altres grups que proposin responsabilitats polítiques a altres nivells. Estem oberts a això; ara, trobaríem incoherent que per demanar grans responsabilitats polítiques, responsabilitats concretes que coneixem, les deixéssim de banda. Per tot això —hi insisteixo— senyores i senyors diputats, els demanem el vot favorable a la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'aval i crèdits al sector privat

Per raons d'economia processal, el senyor Martí Carnicer té inconvenient que s'acumuli la seva moció amb aquesta, ja que versa sobre el mateix? (*Pausa.*) Doncs té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. La nostra Moció té també tres punts i és, evidentment, consegüent al debat que vam fer al seu moment.

En un primer punt, el que fem és la reprovació de la política de crèdits i avals a empreses privades efectuada pel Consell Executiu, bé sigui directament o bé sigui per mitjà de la CARIC, l'Institut Català de Finances o l'Institut Català de Crèdit Agrari. En una segona part de la nostra Moció al que instem és al Consell Executiu a tenir una major transparència d'aquesta política de crèdits i avals en relació amb aquest Parlament i, per tant, a subministrar a aquest Parlament un conjunt d'informacions que, fins a aquest moment, no ens han estat donades, i en la tercera part de la nostra Moció instem el Consell Executiu que introdueixi les modificacions legislatives que corresponguin per tal de garantir el rigor en la gestió i la transparència de les adjudicacions.

Bé, suposo que després de la interpeHació que vam fer en el seu moment a ningú li ha de fer estrany que fem aquestes propostes de votació a aquesta cambra. En qualsevol cas, deixin-me que recordi alguns dels trets més significatius del que per a nosaltres era un balanç de les actuacions que havia portat a terme el Consell Executiu en la qüestió de crèdits i avals.

Recordàvem en aquell moment que hi havia hagut, fins a finals de 1990, 4.000 milions de pessetes de pèrdues derivades de la política de crèdits i avals de la Generalitat. Avui hem de rectificar aquesta xifra, ja que en la mesura de la informació de la sessió informativa que vam tenir en la Comissió d'Economia i Finances sabem que aquests 4.000 milions de pessetes avui ja han sobrepassat els 5.000 milions de pessetes. És a dir que en aquest poc més de..., bé, quasi bé dos anys, des del tancament del 90 fins a finals de 1992, s'ha incrementat en 1.000 milions de pessetes el nombre de xifres aperduades per la política de crèdits i avals a empreses privades.

Estem també davant d'uns resultats totalment desastrosos des del punt de vista financer: un 35% d'aval fallits en els de la CARIC, és a dir, un 35% dels avals concedits per la CARIC van resultar fallits en el seu moment; un 46% dels avals donats pel Consell Executiu van resultar també fallits i han hagut de ser abonats per la hisenda pública de la Generalitat, i també cal recordar que en la interpeHació xifràvem en un 15% els morosos de l'Institut Català de Finances sobre els crèdits vençuts: també en aquella sessió informativa vam poder esbrinar que aquest 15 ja no és un 15, que avui ja ha sobrepassat el 20%. És a dir que fins i tot les *ratio* de morositat de l'Institut Català de Finances també van creixent o han crescut en aquest període de temps.

Això acumulava, tota aquesta política acumulava un risc potencial de més de 125.000 milions de pessetes en aquests moments, que fa que, donades les *ratio* de la gestió anterior, donada la manca de voluntat de canviar la política que s'havia portat a terme, doncs, sigui per a nosaltres, aquesta xifra de risc de 125.000 milions, un risc potencial molt elevat que pot portar a uns aperduaments importants en la hisenda pública.

Això —afegim-ho— al costat d'una política totalment discriminadora, d'una política que, a través del debat que vam tenir en la interpeHació i de l'ampliació que a petició del mateix conseller se li va fer en la Comissió, d'un conjunt d'empreses i entitats clarament vinculades a la cúpula de Convergència i Unió, demostra també clarament que la política que s'ha portat a terme de distribució de crèdits i avals ha estat una política que portava en si mateixa un conjunt d'elements de favoritisme i un conjunt d'elements destinats a beneficiar uns i no altres.

Estem essencialment davant d'una política de descrèdit, en aquest moment, de les institucions financeres de la Generalitat, que ha culminat amb les actuacions judicials que s'han hagut de portar a terme sobre el director general, i la penosa, penosa resposta política del Consell Executiu a aquestes actuacions. Tot això sense afegir elements que segurament podríem considerar més actuals o més moderns, com que l'aval de 10.000 milions de pessetes al senyor De la Rosa, que segur que també serà un aval d'aquells que n'haurem de continuar parlant en aquesta cambra; sigui per bo o per dolent —segurament per dolent—, el senyor De la Rosa en aquest moment ja està ocupant les primeres places de prestigiosos mitjans de comunicació financers, i no ho fan segurament per alabar-lo.

Tot això fa que en aquest moment haguem de parlar de manca de rigor en les actuacions en la política d'aval, d'absència de criteris sectorials o territorials, de manca de transparència en general i particularment en relació amb aquest Parlament, de l'aplicació de criteris de parcialitat i favoritisme en les seves actuacions, de la necessitat d'un canvi molt profund en totes les

activitats que s'han portat a terme i de la necessitat importantíssima de reconstruir quelcom que està molt malmès: la credibilitat financera de la Generalitat, de la màxima institució.

I això és el que nosaltres proposem en la nostra Moció. En el primer dels punts, la reprovació de la política que s'ha portat a terme durant aquest període de temps, 1990-1992, que sigui, bé directament —com hem dit— pel Consell Executiu, que segurament és la xifra de gestió més descarada —quasi bé la meitat dels avals fallits, ho recordo—, o sigui per la CARIC, per l'Institut Català de Finances o per l'Institut Català del Crèdit Agrari, encara que hores d'ara, les dades de l'Institut Català del Crèdit Agrari, no podem disposar d'elles per poder-les avaluar correctament, però indicis —i només són indicis que caldrà confirmar—, indicis que ja hi ha, també són indicis que potencien que pugui succeir quelcom semblant al que hem vist amb les altres entitats.

Segona part de la Moció: el Consell Executiu cal que envii a aquest Parlament la informació necessària per poder avaluar el que ha passat, i per això demanem crèdits i avals formalitzats, avals formalitzats, avals fallits, crèdits morosos, imports recuperats en relació amb avals fallits, imports recuperats en relació amb els crèdits morosos, risc acumulat en avals, risc acumulat en crèdits. Només a partir del moment que aquest Parlament tingui tota aquesta informació podrem controlar de forma adequada, complint una de les tasques que, evidentment, l'Estatut encomana a aquest Parlament, que és la de controlar l'Executiu i veure les seves actuacions quin camí porten. I, en aquest sentit, cal donar al Parlament la informació que requereix, i en aquest moment no la té: en aquest moment té una informació parcialitzada, una informació que arriba trimestralment, però en què no hi ha tota la informació necessària per poder fer aquesta anàlisi i, aleshores, per això demanem que es complementi.

I en el tercer dels punts demanem que s'introdueixin les modificacions legislatives necessàries per garantir el rigor en la gestió, la transparència en les adjudicacions, la protecció dels recursos públics compromesos en la concessió de crèdits i avals, i que en el pressupost de cada any sigui obligatori incloure els criteris de concessió de crèdits i avals, tant de l'Institut Català de Finances com de l'Institut Català del Crèdit Agrari.

Vostès han anat modificant la legislació que sobre crèdits hi ha hagut i l'han anat adequant una mica a la mesura de les seves necessitats. El que està clar és que vostès el que han introduït són uns elements de discrecionalitat que els han permès portar a terme una mica aquella política que desitjaven. Això, en la interpellació ja ho vàrem destacar, i el que cal ara és que prenguin també les iniciatives necessàries. La situació actual crec que com a mínim els ha de fer reflexionar que cal un gest, cal una actuació que permeti veure la voluntat política, per part del Govern i de tota aquesta cambra, de rectificar, de canviar, i això ha de voler dir, doncs, que també la normativa que fins ara han fet servir la canviïn i l'adeqüin a les seves necessitats.

I un dels temes importants és també, evidentment, la política pressupostària de cada any. I per això hem afegit aquest tema molt concret, que en el pressupost de cada any s'inclouran els criteris de concessió de crèdits i avals de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català del Crèdit Agrari. Fins ara, els criteris d'aquests instituts són uns criteris que no vénen regulats en cap normativa que passi per aquest Parlament, sinó que són criteris genèrics deduïts pel Consell Executiu, i el que nosaltres

proposem és que sigui aquest Parlament qui, d'alguna manera, posi les línies sobre aquests crèdits i avals de l'Institut Català de Finances i l'Institut Català del Crèdit Agrari.

Senyor president, jo no sé si també he de fer un torn de posicionament entorn de la proposta d'Iniciativa...

El Sr. PRESIDENT: El pot fer. Sí, sí.

El Sr. CARNICER: Bé, en tot cas donaria aquí per acabada la presentació de la nostra Moció i passaria a un torn de posicionament sobre la Moció d'Iniciativa.

Crec que arran del que acabo d'assenyalar, del que acabo de dir, poca cosa..., o no els estranyarà a vostès que, en relació amb els punts primer i tercer de la Moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya, nosaltres hi estiguem totalment d'acord; li donarem el nostre suport, ja que les coincidències són essencials, no solament en el text sinó també en l'exposició que ha fet el senyor Saura.

Per això, al que dedicaré aquest torn de posicionament serà, essencialment, a fer-ho sobre el segon punt de la seva moció, que és aquell en què demanen la reprovació únicament i exclusivament del conseller d'Economia i Finances. Durant els darrers dies ens hem dedicat tots a bastament a analitzar la política d'aval i crèdits del Consell Executiu per les seves modalitats. En la meua exposició anterior ja els he explicat quins són els nostres criteris, quines són les nostres posicions en termes generals; ara, en tot cas, les concretaria en relació amb aquest punt concret.

Des del nostre punt de vista, no estem davant d'un fet puntual. La tipologia d'actuacions en termes de crèdits i avals a empreses privades s'ha anat repetint al llarg de tots els governs de Convergència i Unió dels darrers anys —des de l'any 80 cap aquí. El major relleu públic que hagi pres el tema en aquest moment, a causa d'unes circumstàncies específiques, no ens ha de fer perdre la visió de conjunt en el moment de cercar les responsabilitats polítiques corresponents.

Segona qüestió: hi ha altres consellers i ex-consellers clarament implicats —entre ells, evidentment, és clar, el senyor Planasdemunt, o podria recordar aquí jo les intervencions del senyor Santi Riera, company del nostre Grup, en relació amb les implicacions del conseller d'Indústria—, per tant, hi ha també moltes més persones implicades. Però, en qualsevol cas, és evident que no es tracta d'una política d'un conseller, sinó que es tracta de la política del Govern, no la del conseller en particular; per tant, a qui cal demanar i exigir responsabilitats és a aquell a qui correspon la designació i direcció dels governs durant aquests anys —possibilitat aquesta que, per altra banda, el president del nostre Grup parlamentari ha plantejat la possibilitat de fer-ho en unes circumstàncies determinades.

És per això que, en relació amb aquest segon apartat de la seva Moció, nosaltres hem de dir que no podem votar-lo, perquè significaria fer un gest..., a part que és un gest políticament, segurament, senzill —podria ser un gest senzill—, implicaria exonerar de responsabilitat els altres consellers d'Economia, d'Indústria o qualsevol altre conseller implicat en la política de crèdits i avals, i sobretot significaria exonerar el màxim responsable de la direcció d'aquesta política, el Molt Honorable President Pujol, al qual, en aquests moments, segurament també seria bo recordar-li les primeres declaracions que va fer en el moment de l'empresonament del senyor Planasdemunt. I és en aquest sentit que hem de fer les reflexions que correspongui a

l'hora de veure quines són les votacions que hem de produir. Ara bé, tampoc hi podem votar en contra, perquè votar en contra significaria que donem suport a les actuacions que el conseller ha fet en política de crèdits i avals, cosa que, indubtablement, tampoc és així: l'honorable conseller és també un dels responsables d'aquesta nefasta política de crèdits i avals efectuada pel Consell Executiu.

És per això, senyor president, que li anuncio que la nostra votació serà favorable als punts primer i tercer de la moció d'Iniciativa, perquè ens semblen correctes, i la nostra abstenció en el segon punt, perquè no ens sembla ajustada la seva formulació en el moment que responsabilitza d'unes actuacions solament un dels executors, quan caldria demanar responsabilitats per a tots els executors i sobretot per a aquell que n'és el real inductor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Es vol posicionar ara el senyor...? (Pausa.) No? D'acord, gràcies.

El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat una esmena a la Moció presentada pel senyor Saura. Per defensar aquesta esmena i per posicionar-se, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, prendré ràpidament la paraula per posicionar-me sobre la Moció presentada pel Grup Socialista. Anuncio ja des d'ara que el nostre posicionament és favorable, no cal dir que sobre la Moció; potser en algunes de les explicacions hi haurien matisos molt importants de dissentiment, però, en tot cas, amb la Moció que han presentat estariem d'acord; potser formalment hi hauríem pogut afegir que a l'últim paràgraf, en comptes de deixar-lo sense número, li hauríem pogut posar el número 4, perquè és com un altre apartat. Però, en fi, en tot cas és una cosa formal; l'intent i la intenció és clara, i nosaltres hi votarem a favor.

Pel que fa a l'esmena que nosaltres hem presentat a la Moció d'Iniciativa per Catalunya, aniria en els termes següents: es tractaria d'ajuntar, sintetitzar el que són primer i segon punt en la seva Moció en un únic punt. Nosaltres entenem aquest tema dels avals de màxima gravetat; alguns venim de llarga experiència política com per no frivoltzar en qüestions que atanyen la mateixa credibilitat de la democràcia, i aquesta n'és una, i això és molt seriós. Per tant, atacar-ho a una sola persona, a un conseller d'un govern, ens sembla que és baix el nivell per a la gravetat que nosaltres li donem. És, doncs —primer punt—, d'extrema gravetat el que ha passat; el poble, el teixit social de Catalunya se n'ha ressentit amb la mateixa gravetat o nivell de gravetat que jo explico, si som seriosos, en aquesta consulta oberta als nostres conciutadans.

Segon punt —deia—: no és a un home, no és a un cap de turc a qui nosaltres hem de demanar i hem de reprovar avui públicament aquí, en aquest Parlament, és realment a un govern que, al nostre entendre, en qüestió de diner públic rarament resisteix algun control seriós. En aquest moment —i aquí entro en el tercer punt—, caldria fer una pedagogia pública sobre el comportament democràtic d'un govern que s'ha habituat a poder governar amb el suport indiscutible i sense mai ni una sola fissura d'aquest Parlament. Aquestes majories que no tenen cap fissura, si bé tenen, aleshores, a la pràctica i en privat, quantitat de mil detalls i matisos de consciència, però que a l'hora de posar-se drets és un sol home a l'hora de la votació, permet que

aquest Parlament no pugui portar un control seriós de la gestió del diner públic. (*Remor de veus.*) Ho torno a dir per si no ho han entès: el tercer punt es tracta... (*Persisteix la remor de veus.*)

Jo escolto, i ho saben bé, les opinions de tothom; dec poder dir la meua, senyor president, i la del meu Grup. Esquerra Republicana entén... (*El conseller de Cultura, de l'escó estant, diu: «Et tallaré la barba, a tu!»*) Això ja és un acte d'agressió que no li tolero, senyor conseller. La barba, me l'afaito quan a mi em dona la gana.

El Sr. PRESIDENT: L'ordre, el manté la presidència.

El Sr. RODRI: Li demano que retiri aquesta expressió...

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No ho ha sentit, la presidència, el que ha dit el diputat, però si ha dit quelcom incorrecte, doncs, li ho faig retirar. (*Remor de veus.*)

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Continuo. (*Remor de veus. Pausa.*)

El canvi de govern que ens ha anunciat l'honorable president, amb tota cordialitat i amb tota amabilitat jo li voldria dir, i des de la duresa d'un treball d'anys i panys —mai amb protagonisme, en el meu cas— en la construcció d'aquesta societat i d'aquesta democràcia: senyor president, ara és un bon moment, a l'hora de refer el seu govern, no pas, potser, per canviar conselleres o consellers, sinó aquest estil de màxima sensibilitat pel diner públic, de màxima transparència amb el diner públic, és el diner de tots els catalans, i és el diner de tots els catalans, ara que tenim aquesta expressió democràtica; jo també demanaria, per tant, que és un bon moment perquè puguem passar el Nadal amb un canvi d'estil en aquestes qüestions..., ja sé que són prèdiques, potser, a l'aire, però jo penso que tinc el dret, com a demòcrata, a demanar, a l'hora de reprovar una acció de govern sobre aquest tema, a fer aquesta reflexió.

I, en cinquè punt —i això valgui una mica per a tothom, i sobretot per respondre una mica a la proposta nostra, a l'esmena que hem fet a la Moció—, hi ha qüestions molt delicades en l'acció de govern, i entenem que hi ha una norma d'or escrita en democràcies de fonda trajectòria, i és que dimissions o cessaments, en qüestions com les que ens ocupen avui, es pressuposen: Willy Brandt, Jerome, per exemple.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Correspon ara intervenir als grups parlamentaris que no han esmenat i no han intervingut fins a aquest moment. El Grup Parlamentari Popular: té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Començaré per la Moció del Grup Socialista, per dir que coincidim en la seva exposició i la defensa de la Moció que ens acaba de fer i, per tant, el Grup Popular hi donarà suport, a tots tres punts de contingut de la Moció.

I referent a la Moció del Grup d'Iniciativa, he de dir que el Grup Popular donarem suport al punt primer i al punt tercer, i al punt número 2, el de reprovar l'actuació del conseller d'Economia i Finances, nosaltres, en aquest punt, votarem abstenció, per creure que la reprovació sobre la política de concessió d'avals i crèdits no és un fet puntual, sinó una actuació de conjunt. Per tant, nosaltres creiem que s'ha d'estendre a tot el Govern de la Generalitat: la responsabilitat no solament és del conseller, sinó de tot el Govern de la Generalitat.

En aquest aspecte crec que ha quedat clar, i demano en la Moció d'Iniciativa el vot separat, ja que el Grup Popular votarem el primer i tercer afirmativament i el segon amb abstenció, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Com el Grup Socialista?

La Sra. MONTSERRAT: Exacte, com el Grup Socialista. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que en aquesta cambra som una bona colla de diputades i diputats que ja tenim l'experiència suficient per haver vist, pel cap baix, dues-centes o tres-centes mocions, per saber ja de bursada, ja de bell antuvi, cap on va, quina és la motivació final de les mocions; només llegint les primeres paraules, sembla que moltes vegades som capaços de dir: «Mira, aquest interpellant» —ara «mociónador»— «pretén arribar a un consens, presenta unes propostes més o menys acceptables, més o menys esmenables.» I també podem constatar —crec que és fàcil de veure-ho— que hi ha altres tipus de mocions que no pretenen això, sinó que pretenen ser rebutjades i pretenen continuar la tensió i continuar el debat que hi ha hagut en la interpellació. I em sembla que tots estarem d'acord, senyores i senyors diputats, que tant una com l'altra moció que avui debatем són d'aquesta segona mena, d'aquesta segona categoria.

Per això, és clar, en examinar el text de les dues mocions i caure amb els ulls sobre expressions tan poc usuals i tan insòlites com «reprovar», «censurar», ja es veu: aquí no es tracta d'arribar a cap acord. I pensin —i vostès ho saben—: no fa gaire en un tema, en aquest mateix tema, en un dels aspectes o una de les facetes d'aquest tema, vam ser capaços de trobar un consens i un acord universal. Per què? Perquè la motivació que hi havia al darrere —almenys, és el que ens va semblar a nosaltres— de la moció corresponent era positiva i constructiva. I aquí, no.

Per nosaltres, aquest conjunt, aquestes dues mocions no fan més que inserir-se en aquesta, podríem dir, roda tibetana de les oracions, que mecànicament van donant voltes i repetint el mateix. Perquè no cauré en la temptació de tornar a argumentar el que s'ha argumentat al llarg d'un debat feixuc, llarg i continuat, sobre aquestes matèries, que van tenir l'origen en un malaurat fet divers, però que es van traduint en tota una sèrie de consideracions sobre la política d'aval de la Generalitat, a través dels diversos mecanismes que històricament s'han utilitzat. Perquè el que s'ha dit aquí no és més que una repetició, una petita modificació, en tot cas —per no fer-ho tan ensopit—, del que es va dir no fa gaires dies en les sengles interpellacions corresponents que han donat peu a aquestes mocions d'avui, i que en alguns aspectes recollien i repetien el que ja va ser objecte de debat entre nosaltres, quan es va presentar en un ple anterior la Moció —que s'hi han fet diverses referències— del senyor Martí Carnicer, i que, en el debat anterior, en la interpellació que va portar a aquesta primera Moció, ja van anar sortint aquests temes.

Vostès saben, o molts de vostès saben, que no fa gaire hi va haver una Comissió d'Economia i Finances, Comissió que pràcticament va quedar reduïda al plantejament de tres preguntes per part del senyor Saura —un dels presentadors de les mocions—, que giraven, totes elles, a l'entorn d'aquest tema. En

aquell moment, potser més espectacular, el senyor Saura va repartir uns paperets de colors, amb unes ratlles, amb aire ombrívol parlava de l'entramat..., però bé, en definitiva, el tema ja va ser debatut. És més, tots vostès saben —molts hi eren presents— que hi va haver una sessió informativa en la mateixa Comissió d'Economia i Finances, al llarg de quatre hores, i tot això que s'ha dit aquí i molt més va ser objecte de debat.

Aleshores, per això, nosaltres darrere aquest text no veiem altra cosa que un intent d'anar persistent en aquesta tasca pretesament —creuen vostès, m'imagino— d'erosió de la credibilitat del nostre Govern. Perquè, realment, jo he estat un xic sorprès, i fins i tot esglaiat, en veure xifres i afirmacions que, amb rotunditat, s'han fet, no ja les que hi ha en el text..., perquè, és clar, en el text es parla que «s'han vulnerat, de forma manifesta, en molts casos, les condicions legals i reglamentàries...», la pèrdua de 2.000 milions..., s'ha beneficiat de forma irregular a empreses relacionades directament o indirectament... —això, per part d'Iniciativa. Per part del Grup Socialista: «s'ha de modificar la legislació, perquè s'ha de garantir el rigor de la gestió, la transparència...». Tot això no s'assembla de res —i perdonin—, almenys al nostre entendre, al fruit que va donar tot aquest reguitzell de debats i d'informacions. Perquè jo recordo, com si fos ara, totes les explicacions que l'honorable conseller va donar en el ple i va donar en comissió, les manifestacions detalladíssimes, fins a l'ensopiment, fins a l'avorriment, fil per randa, dels alts responsables en aquell moment de l'Institut Català de Finances, de l'Institut Català del Crèdit Agrari, explicant la mecànica, les garanties, les possibilitats, la situació financera, comptable... I aleshores no té, entenc jo, explicació possible que ara vostès presentin aquests textos, i més partint de la base de paraules tan grans com parlar de «reprovació» i de «censura».

Jo, que no tinc cap esperit quixotesco, els diria —amablement, cordialment— que no persisteixin per aquest camí, perquè a nosaltres, a Convergència i Unió ens agrada tocar a terra, anem per feina, i, per tant, per nosaltres els molins de vent són molins de vent; no els confondrem mai amb gegants autèntics. I tot això que vostès expliquen ha quedat clar, almenys al nostre entendre, que no és més que això, que un molí de vent que hi ha alguns senyors, alguns de vostès, que bufen. I no hi ha altra cosa.

Per acabar, si m'ho permeten, sí que cauré una mica en la temptació de fer una referència a una cosa que s'ha dit; bé, a part, evidentment, d'aquest fet insòlit de rebutjar nominalment, específicament, l'actual conseller d'Economia i Finances, quan jo recordo que una part important del temps de tota aquesta política permanent i constant d'ajuda a la societat que ha comportat les diverses modalitats i mecàniques dels avals i crèdits de la Generalitat, recordo com si fos ara que durant una bona part d'aquest temps el senyor Alavedra feia exactament la feina que faig jo ara, en aquests moments, de portaveu del Grup, aquí, al Parlament. Per tant, no té cap sentit que vostès plantegin aquesta situació.

Però, com deia, sí que hi ha un aspecte que m'ha «frapat» especialment, que em sembla que ho ha dit el senyor Ribó quan ha dit: «és que, a part de la polèmica o el rebuig o la censura i la reprovació de la cambra i dels grups de l'oposició, hi ha el de la societat». (*Remor de veus.*) El senyor Saura ha sigut, oi? Sí. Realment, senyor Saura, la societat que vostè veu i la societat que veig jo deu ser molt diferent; perquè, si la societat, la socie-

tat que té un interès directe, que viu d'aquests problemes, de l'angoixa que comporten les dificultats de l'economia, diguem-ne les organitzacions empresarials, diguem-ne els sindicats, diguem-ne els mateixos grups de l'oposició..., com certa molèstia per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya va provocar el fet que el senyor conseller lloés el fet que el president del seu Grup també s'interessés per uns crèdits, i molts de vostès i de nosaltres, i és la nostra obligació i fem molt bé de fer això: que aquesta política d'aval i de crèdits continuï. Per tant, si tots aquells que tenen una participació directa, autèntica, en tot aquest tema, ja dic, organitzacions empresarials, els sindicats —els representatius i els no tan representatius—, els experts econòmics de tot pèl i color que, a través dels seus posicionaments personals, verbals o per escrit, han lloat, han entès quina és la finalitat última d'aquesta política, ens sembla —i perdoni'm, senyor Saura— que no té res a veure que vostè em parli de la societat.

En tot cas, que quedi clar: el nostre Grup, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, discrepa radicalment, totalment, d'aquests plantejaments de vostès. Podríem dir —seguint el joc que es planteja aquí— «reprovem» i «censurem» aquest text que ens presenten, i amb el nostre vot donarem suport a aquesta política, que entenem que és la correcta i que practica, des de fa molts anys —i esperem que la practiqui encara molts anys més—, el Govern de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara correspon al senyor Saura pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana; ho repeteixo: sobre l'esmena presentada per Esquerra Republicana. (*Rialles*.)

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Simplement, em posicionaré sobre l'esmena que el Grup d'Esquerra Republicana ha presentat, simplement dient que votarem favorablement la Moció del PSC, i, per tant, el tema del posicionament ja està tancat.

Dir que nosaltres no acceptarem l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, per dues raons, que són les que simplement explicaré.

Primera raó. El primer punt de la nostra proposta diu: «Censurar i desaprovat la política d'aval i préstecs efectuada pel Consell Executiu.» El Grup d'Esquerra Republicana ens fa una esmena que diu: «Censurar i reprovar la política de crèdits i avals efectuada pel Govern de la Generalitat.» I diu de substituir els punts 1 i 2 nostres per aquest. Primera raó del per què no: perquè «censurar...», Esquerra ens diu: substitueixin «desaprovar i censurar» per «censurar i reprovar». «Censurar» i «reprovar», que és la proposta que ens fa Esquerra, són sinònims. Per tant, quan nosaltres diem «censurar...», en el diccionari, quan jo estava redactant la Moció, vaig buscar sinònims de «reprovar», i el primer que hi ha és «censurar»; «censurar», «reprovar», «condemnar» són sinònims. I, per tant, l'esmena d'Esquerra Republicana, amb la qual políticament coincidim, des del punt de vista de l'esmena és repetir dues vegades el mateix. Aquesta seria una primera raó de no-acceptació d'aquesta esmena; hi insisteixo: des de l'acord polític, eh?, des de l'acord polític. Per tant, en el primer punt, Esquerra i nosaltres —i crec que tots els grups de l'oposició— coincidim a «reprovar, censurar, condemnar...» —posin vostès les paraules que vulguin, però totes elles, aquestes, són sinònimes.

Però hi ha una segona raó, que és més de fons; la segona raó per la qual no acceptem aquesta esmena, que aquesta sí que és més de fons. Perquè l'esmena que el Grup d'Esquerra Republicana ens planteja, a part del que he comentat fins ara, proposa fer desaparèixer de la Moció nostra el segon punt, que fa referència a la reprovació de l'actuació del conseller d'Economia i Finances. I aquest sí que no és un problema de sinònims; aquí és que, políticament, no hi estem d'acord; no hi estem d'acord. Jo ja ho he explicat abans, però, mirin, per què no estem d'acord? Perquè, si el text articulat actual vigent de la Llei de pressupostos, la d'ara, la del 91, la del 93, dirà, diu: «El Departament d'Economia i Finances ha d'inspeccionar les inversions finançades amb crèdits avalats per la Generalitat, per comprovar-ne l'aplicació i la rendibilitat, i ha d'instrumentar, si escau, les mesures correctores que siguin pertinents», si la Llei diu això, si tots vostès diuen que això no s'ha fet, no en demanem, de responsabilitats? O, sobre la base de demanar-ne de collectives, deixem de banda les individuals? No és un cap de turc; és el responsable democràtic de les finances del Govern, que la Llei diu que té unes obligacions, que la Llei diu que en té unes. I exigir-li, al responsable democràtic de finances, no vol dir, com no fem..., no només no ho fem, sinó que en el primer punt diem que el Govern, col·lectivament, en té d'altres. Perquè, és clar, per aquest argument, al que arribaríem és que mai es poden exigir responsabilitats individuals democràtiques, d'acord amb allò que diu la Llei. Per tant, aquesta és una raó de fons; o, dit d'una altra manera, això que el text articulat diu, qui és el responsable que no s'hagi fet? Qui l'és? No és el Consell Executiu. La Llei diu que, d'això, el responsable n'és el conseller d'Economia i Finances. Ho diu aquí; la Llei. I el Consell Executiu actual no és el responsable dels avals; ho era fins al 86; no ho és del 86 fins al 92. Perquè, des del 86, els avals no els concedeix el Govern, senyores i senyors diputats; no els concedeix el Govern. Una altra cosa és que nosaltres hàgim denunciat no el Govern..., jo he estat curós amb això, he dit: «determinats sectors de la cúpula de Convergència Democràtica...» —i ho torno a dir aquí— «...s'han afavorit d'aquests avals.» I penso que no tot el Govern s'ha afavorit d'això, ni molt menys, ni n'és el responsable. I aquesta és una precisió important, important, per determinar i posar les responsabilitats allà on estan.

Per tant, no ho acceptem, per aquestes dues raons: una, si vostès volen, des de la coincidència política; però una per una raó de fons important, i manténim, i manténim la nostra Moció, amb el convenciment, amb el convenciment de la seva justesa, i amb el convenciment que, més enllà d'aquesta votació, la importància i la gravetat dels fets que avui estan a la societat catalana aniran demanant responsabilitats, collectives i individuals, i que nosaltres tant les collectives com les individuals que tinguem clar que s'han de demanar, les demanarem. I acabo: no deixarem, no deixarem de demanar responsabilitats collectives perquè n'hi han d'individuals, però no deixarem de demanar-ne d'individuals perquè n'hi han de collectives.

El Sr. PRESIDENT: Això, senyor Saura, ja sap que sobra, eh?; ho sap perfectament.

El Sr. SAURA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Ja ha acabat el posicionament?

El Sr. SAURA: Senyor president, he intentat argumentar per què he rebutjat l'esmena d'Esquerra Republicana, perquè planteja no responsabilitats individuals però collectives, i jo entenc

que hi entra. De totes maneres, si vostè considera que no, com que ja estava acabant el meu termini d'explicació de rebuig de l'esmena d'Esquerra Republicana, donar-li les gràcies i demanar a les senyores i als senyors diputats que votin la nostra Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Passem a la votació.

En primer lloc, votarem els punts números 1 i 3 de la Moció d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat rebutjats per 46 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació el punt número 2 de la Moció d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de la Moció ha quedat rebutjat per 5 vots a favor, 68 en contra i 41 abstencions.

Finalment, es vota la Moció del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció del Grup Socialista ha quedat rebutjada per 46 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sistema de finançament de Catalunya

Passem al punt 17 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el sistema de finançament de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procuraré que, per l'hora que és i el tema, si més no, aquesta Moció tingui un to menys crispat que part de les dues anteriors. I des d'un començament vull deixar clar que aquesta Moció que avui substanciem és fruit d'una interpellació que va provocar un debat, jo penso que positiu i constructiu, en el passat Ple del Parlament, sobre el tema del finançament i les diferents possibilitats que en el futur s'haurien d'obrir. El conseller Macià Alavedra i jo mateix vam tenir, em sembla, durant més d'una hora llarga, ocasió de debatre punts de vista diferents i algun punt de vista coincident. Jo voldria dir, per tant, només començar aquesta Moció, que la Moció subsegüent a la interpellació és una moció que s'adiu amb aquest to d'aquest debat. Modestament, la Moció pretén ajudar a desbloquejar el tema del finançament, i modestament la Moció pretén justament obrir noves esperances, noves vies en un tema que fa temps uns i altres veiem que està absolutament en un carreró sense sortida.

No ens agradaria de pensar que el que alguns diputats han titllat d'entestament d'Esquerra Republicana de Catalunya en el

tema del concert econòmic fos això; m'agradaria que quedés clar als diputats que estan en aquesta cambra en aquests moments que quan Esquerra Republicana presenta el tema del concert o el conveni tributari propi ho està fent precisament amb una única voluntat, que és aconseguir que els recursos de Catalunya —tots els recursos de Catalunya— es quedin a Catalunya. És aquesta la voluntat, i evidentment, aquí podrem negociar en el futur si participar en les negociacions amb el Consejo Económico y Social és positiu o si ens interessaria més participar directament en una negociació bilateral entre el Govern espanyol i Catalunya en el tema del finançament.

La Moció que presentem té una filosofia de fons que em mouria a la reflexió següent: els darrers esdeveniments, amb la caiguda del comunisme, han estès la idea que només hi ha un tipus de política econòmica i que governs de diferents tendències tenen programes similars. S'ha estès la idea que l'economia és una cosa abstracta, que té la seva vida pròpia, independentment del que facin els governs, i que tan aviat som al mig de l'eufòria econòmica com de la crisi més profunda, sense que s'hi puguin fer res. Hem de mostrar el nostre desacord amb aquesta idea. Malgrat la innegable importància i influència de l'entorn, és del tot rellevant el que facin els governs. Determinades actuacions configuren situacions diferents, i els països estaran més o menys preparats per a situacions difícils en funció que les seves estructures econòmiques estiguin més o menys equilibrades i sanejades, en funció que la formació de les persones sigui millor i més adient amb la seva activitat professional, en funció que disposin de la tecnologia necessària, etcètera. Tot això depèn, en gran mesura, de les actuacions governamentals en política econòmica.

Malgrat que el marc europeu suposi una pèrdua de sobirania evident per als estats —el tema de la unificació monetària—, i malgrat que els governs perdin part del seu poder d'actuació per aquest motiu, queda molt per definir, moltes actuacions per predeterminar. I a Catalunya entenc —entenem— que són les nostres institucions les que, en representació dels ciutadans i ciutadanes que els han escollit, han de definir, dins del marc europeu, com volem que sigui el nostre teixit econòmic. I en aquest moment tornem a la pregunta, una pregunta inicial que ens formulàvem: quina és l'estructura econòmica que desitgem per a Catalunya? I en el fons, en el debat que hi va haver l'altre dia entre el conseller Macià Alavedra i jo, em penso que hi havia aquesta pregunta. I, en el fons, en algunes idees de l'entestament en el concert econòmic voldria que hi veiessin aquesta pregunta; en el fons d'aquesta Moció hi ha la voluntat que el Govern de Catalunya defineixi una estructura econòmica i la possibilitat de tenir decisions per a aquesta organització econòmica en l'espai europeu.

El tema de la competitivitat, el tema del foment de l'estalvi, canalitzadora cap a la inversió productiva; el tema del foment de les empreses, el tema de l'equilibri territorial i sectorial, tot això són elements que vénen a qualificar aquesta nostra sol·licitud; per tant, no solament l'IRPF, tot l'IRPF o un tram de l'IRPF, sinó tots els impostos que són generats pels ciutadans i per les ciutadanes de Catalunya, entenem des d'Esquerra Republicana, que han de retornar a aquests ciutadans, a aquest país, perquè puguin complir la funció redistributiva, de justícia social i de creació d'infraestructures i serveis comuns a la societat per la qual han estat creats.

Jo no sé si aquestes reflexions vénen a to a l'hora de poder encarar el que ens agradaria que fos un acord d'aquesta cambra, un acord important d'aquesta cambra. Un acord que representés un retorn a l'esperit del moment de la negociació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya; un esperit que entenc que va ser abandonat pel Govern de Convergència i Unió durant els anys 85, 86 i fins avui. Un esperit que, d'alguna manera, si aquesta cambra aprova aquesta moció que substanciïem, recuperariem. Aquesta moció, ja ho ha vist el conseller, i ja ho han vist les senyores i els senyors diputats de la cambra, és una moció plantejada perquè pugui portar a acord. La Moció diu que «el Parlament, d'acord amb les darreres resolucions sobre el finançament de la Generalitat, aprovades per la Cambra, insta el Govern, en cas que no prosperi la voluntat d'obtenir el 15% de la corresponsabilitat fiscal de l'IRPF, a plantejar un canvi del sistema de finançament, sense excloure cap de les modalitats vigents a l'Estat». Aquesta Moció entenem que, en cas de ser aprovada, representaria aquest canvi qualitatiu de tots els últims anys de negociació en el sistema de finançament. Esperem de la sensibilitat de les forces polítiques de la cambra i especialment de la sensibilitat de la majoria —que està molt ocupada, en aquests moments, transaccionant—, estem esperant que hi hagi...

El Sr. PRESIDENT: Amb un diputat del seu Grup, eh?, amb un diputat del seu Grup...

El Sr. COLOM: Ja ho he vist, president. Estem esperant que hi hagi, doncs, de la majoria de la cambra, una voluntat positiva d'acceptació de la base de la nostra moció. I amb això penso que aquest Parlament hauria fet un pas molt positiu endavant.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom.

Ha presentat esmena el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre... (*Remor de veus.*) Convergència i Unió...: té la paraula el senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió hem presentat una esmena a aquest text de Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya. En el transcurs del debat tingut sobre la interpellació, la posició del Govern de Catalunya va quedar clarament exposada pel conseller Macià Alavedra i, per part del nostre Grup, en aquest moment, no hi hem d'afegir res de nou. Voluntat negociadora de la Generalitat, voluntat que el màxim de recursos possibles, dels que els ciutadans de Catalunya ja paguen, puguin quedar-se en el nostre país.

Aleshores, ens ha semblat que la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana havia de ser més concretada, i en aquest sentit hem presentat l'esmena. Hi ha dues parts diferents: en una primera part, l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió vol deixar ben clar que el Parlament de Catalunya —d'acord amb les diferents resolucions que s'han aprovat— insta el Govern a aprofundir en la corresponsabilitat fiscal i concretament en l'obtenció de la participació del 15% de l'IRPF. Primera afirmació, ben clara: aquest Parlament ha aprovat diverses vegades que volem avançar pel camí de la corresponsabilitat fiscal, a un nivell més alt o més baix; en aquest moment, el Govern està negociant aquest 15%. Per tant, primera afirmació, i rotunda: voluntat de seguir insistint a obtenir aquest 15% de l'IRPF per a Catalunya.

Aleshores, una segona part, una hipòtesi: si no prosperés aquesta cessió del 15% de l'IRPF, què passaria? Aleshores, també aquí el Grup de Convergència i Unió, a través de la seva esmena, ha volgut precisar que ens seguiríem movent en la línia de la corresponsabilitat fiscal. O sigui, voluntat que els diners que paguen els ciutadans tinguin una traducció en les despeses que faci el Govern, o les despeses que faci el Govern tinguin una traducció en els diners que paguen els ciutadans, o sigui, claríssima la línia de corresponsabilitat fiscal.

Ara bé, això no ha d'excloure de cap manera que a altres llocs de l'Estat sabem que hi ha altres modalitats i que des del primer dia el Govern de Convergència i Unió ha defensat que s'ha d'anar de forma progressiva a la igualació de les quantitats, de les disponibilitats econòmiques que puguin tenir les diferents autonomies de l'Estat espanyol. Aquesta és la posició del Govern de Catalunya en aquest moment; ho repeteixo, exposada amb tota claredat en la passada sessió de la interpellació pel conseller Macià Alavedra, i, fidels a aquesta posició del Govern de Catalunya, nosaltres hem presentat aquesta esmena, amb la voluntat que pugui ser acceptada pel Grup d'Esquerra Republicana i pugui ser votada per la majoria més àmplia possible d'aquest Parlament de Catalunya. Des d'aquest moment els en donem, des del nostre Grup, les gràcies a tots aquells senyors diputats i senyores diputades que ens vulguin acompanyar en una votació favorable.

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont.

Haig de fer notar que en l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, hi ha una omisió; s'ha saltat una línia i per això no té gaire sentit. És a partir del primer «IRPF», o de l'únic «IRPF» que hi ha en el text, doncs, es diu, punt i seguit: «En cas que no prosperés l'obtenció de participació d'un 15% de l'IRPF...», etcètera. D'acord? (*Pausa.*)

Passem al torn de posicions dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. L'illustre diputat senyor Àngel Colom ens ha demanat sensibilitat, evidentment que la tenim tota, i vostè sap, senyor Colom, que el Grup Popular sempre hem estat d'acord amb aquesta negociació —i ho hem demostrat, i ho hem fet palès—, de poder obtenir el 15%... El que passa és que aquesta Moció no ens sembla que correspongui a aquests moments, perquè, és clar, si s'està portant a terme una negociació per obtenir aquest 15% de la corresponsabilitat fiscal de l'IRPF, doncs, jo crec que hauríem de deixar que anessin prosperant aquestes negociacions, en l'avinentsa que s'aconsegueixi aquest 15%. Llavors, el Grup Popular no entenem, o sigui, que després vostè digui: «i a plantejar un canvi del sistema de finançament, sense excloure cap de les modalitats vigents de l'Estat». Vull dir, nosaltres no li volem votar en contra perquè estem d'acord amb vostè i estem d'acord amb el 15%, però no entenem a què ve la Moció. Potser nosaltres ens hauríem d'abstenir, perquè no hi estem en contra; nosaltres estem, si de cas, en contra del fet que, si hi ha unes negociacions, que es vagin portant a terme i que el conseller, en representació de la Generalitat de Catalunya, vagi portant les negociacions amb el Govern central per tal d'arribar al 15%. No ens hi interferim nosaltres entremig, que, a la millor, amb les interferències podem fer que no s'obtingui aquest 15%.

De tota manera, el Grup de Convergència ha presentat una esmena que, si vostè l'accepta... El que passa és que no es tenia un tipus d'esmena, i ara hi ha l'altra, per això d'aquest petit error que ha dit el senyor president, no? Però, en tot cas, si accepten l'esmena del Grup de Convergència, el Grup Popular hi donarà el seu suport. El que en aquests moments acaba de passar, ja que podria ser, senyor president, que de l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència el Grup Popular hi estaria d'acord amb una primera part, fins aquí que diu «la participació de l'IRPF», però no amb la segona part. De tota manera, senyor president, m'ho acabo de mirar en un segon i li ho comento de seguida.

El Sr. PRESIDENT: En el moment de la votació ja em demanarà votació separada, si procedeix.

La Sra. MONTSERRAT: Està bé? D'acord, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres hem de començar celebrant que s'hagi presentat aquesta Moció i hem de començar assenyalant també l'oportunitat d'aquesta Moció. I ho fem perquè hem participat aquí i hem participat a les Corts espanyoles en diversos debats en relació amb el finançament, i jo voldria fixar la nostra posició, tant en relació amb la Moció pròpiament dita com en relació amb l'esmena, si se'm permet, i alhora, doncs, explicar per què considero que és oportuna aquesta Moció que es presenta ara.

Nosaltres hem dit –i ho haig de repetir– que el nostre model de finançament passa pel concert solidari. Concert solidari, que vol dir màximes cotes de corresponsabilitat fiscal; per tant, dins del sistema fiscal espanyol, que Catalunya tingui la facultat de recaptar els impostos i cedir a l'Estat la part que s'acordi, naturalment, tenint en compte aquest element de solidaritat, que nosaltres no solament no neguem, sinó que afirmem, que ha de ser bàsic en el sistema de finançament.

El sistema actual no ens sembla suficient, i no ens sembla suficient per molts motius. En primer lloc, perquè no és –valgui la redundància– suficient. Es poden buscar molts paràmetres per veure la suficiència o no d'un sistema de finançament autonòmic, però agafem els paràmetres que agafem, veurem que el nostre no les compleix. El nostre no les compleix, si comparem les despeses de l'Estat en determinades matèries, en determinats serveis, com pot ser l'ensenyament. Tampoc ho compleix, si això ho comparem amb els ingressos de l'Estat, l'evolució que tenen els ingressos de l'Estat i l'evolució que té el nostre sistema de finançament, i no hi ha dubte que el nostre sistema de finançament encara està molt lluny de permetre al Govern de la Generalitat poder tenir uns marges més elevats d'autonomia financera tant en els ingressos com en la despesa, naturalment, tot i considerar que, com deia el conseller d'Economia des d'aquesta tribuna, no hi ha dubte que hi ha uns condicionants importants en tots els pressupostos, però que sens dubte són molt més accentuats en els nostres, tot i que s'han modificat –tot i que s'han modificat– algunes partides de finançament condicionat que ara no ho són, però que encara continuen, de fet, essent molt condicionades, encara continuen de fet essent condicionades per la realitat dels fets.

Per tant, nosaltres pretenem que puguem arribar a aquest sistema de finançament del concert solidari, que ha de ser un ele-

ment important per al reforçament de la nostra autonomia, que ha de ser un element important per al nostre autogovern i, en definitiva, per assolir aquelles cotes de benestar social a Catalunya que tots crec que desitgem i a les quals crec que tenim dret.

Aleshores, quan es va debatre aquest acord i es va debatre, concretament, en el Senat, nosaltres no hi vam estar d'acord; nosaltres vam expressar la nostra oposició, bàsicament, per dos motius. Per una part, perquè ens semblava que es podia haver anat més enllà. Se'ns pot dir que, és clar, des de l'oposició, lluny de la responsabilitat de govern, sempre estem amb possibilitats de demanar més, però ens semblava, sincerament, que després de tretze anys, des que tenim l'Estatut d'autonomia de Catalunya, podríem anar més enllà. Però el segon aspecte pel qual nosaltres varem plantejar les nostres reticències al sistema de finançament va ser, precisament, perquè no confiàvem que el 30 de juny es pogués haver assolit aquest acord de cessió del 15%, i he de recordar que el senyor Zabalza em va dir que jo estava equivocant, que naturalment això era una cosa molt avançada, i que s'arribaria a aquest acord. Això va ser..., està en el diari de sessions de la comissió corresponent del Senat espanyol, perquè varem tenir aquest debat i un dels punts, com he dit, que jo vaig posar sobre la taula va ser, precisament, aquest, el de la cessió del 15%. Per tant, és extraordinàriament important i oportú que ara ho plantegem, això, perquè ha passat, òbviament, el 30 de juny; això encara no s'ha assolit, i el fet que el Parlament prengui un acord d'aquestes característiques, un acord responsable, un acord possibilista, un acord que no planteja ara, en aquest moment, assolir aquestes cotes a les quals molts voldríem arribar, però que sí que marca la via –tant en la Moció, ho he de dir, com en l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió– que em sembla –aquesta és la nostra opinió– assumible, i que, si el Grup d'Esquerra Republicana l'accepta, nosaltres també la votarem favorablement. El que fa és expressar la voluntat del Parlament de Catalunya, d'arribar a aconseguir ja aquest 15%, aquest compromís, però també marca –i em sembla que ho ha de marcar– la nostra voluntat que, si això no s'assumeix, i nosaltres diríem, fins i tot, en el cas que s'assumeixi, nosaltres no ens podem donar per satisfets en aquest sistema de finançament, en aquesta cota, i hem d'intentar arribar..., tenim tot el dret a arribar a assumir les cotes de finançament que necessitem perquè són paral·leles a l'autogovern.

Ahir es deia també des d'aquesta tribuna que en el sistema de finançament hem de distingir molt clarament entre el «com» i el «quant». És cert. És molt important el «com», és molt important que nosaltres tinguem autonomia a l'hora de recaptar; per tant, que avancem en la corresponsabilitat fiscal; és molt cert. Però a Catalunya tenim problemes, quant al «com» i quant al «quant», i això tampoc ho podem oblidar. És a dir, no únicament hem de canviar mecanismes de finançament, sinó que també això ens ha de donar com a resultat, com a resultat en el futur, millorar. Millorar el «quant», millorar el que percebem, perquè és de justícia. Per tant, nosaltres, tant en la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya com, si s'accepta, l'esmena que ha presentat Convergència i Unió, que substancialment recullen aquestes aspiracions que nosaltres hem expressat i que coincideixen, per tant, amb el que hem dit aquí i amb el que hem dit també en altres instàncies, els donarem el nostre suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Castells.

El Sr. CASTELLS: Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem en contra de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, tot i valorar positivament un aspecte d'aquesta Moció. Aquesta Moció, per primera vegada, reconeix la importància de l'avanç del 15% de l'IRPF com una forma de millorar el nostre sistema de finançament, perquè el que diu és que proposa avançar en una altra línia, que és la línia del concert, en cas que no s'assolissin els compromisos establerts en aquesta matèria, que són els del 15% de l'IRPF. Això és molt positiu que s'hagi produït. És positiu, i valoritza l'acord assolit en aquest terreny, i el que segueix essent el punt de negociació, la base de negociació, la base dels plantejaments de les forces majoritàries de Catalunya. Per tant, hem de valorar que aquells que fa uns mesos ens acusaven que això era molt poc, que estàvem fent deixament del que havien de ser les reivindicacions de Catalunya en una matèria tan important com aquesta, ara s'adonin de la importància del pas que es dona en aquesta qüestió i de l'avanç qualitatiu que suposa obtenir el 15% de l'IRPF.

La segona part de la Moció, en canvi, no es pot votar. La segona part de la Moció fa una cosa, que és dir: «ara hi ha dificultats», i com que hi ha dificultats, el que fem és dir: «si la negociació fracassés faríem tal cosa». Aquesta no és la manera! I la tal cosa que es diu és el concert. Jo crec que aquí estem davant del..., permetin-me que ho digui, davant del miratge del concert. Jo no conec altre lloc que el País Basc on existeixi el concert; no hi ha cap sistema semblant als nostres, cap sistema descentralitzat, on existeixi un sistema similar al concert, i tenen sistemes molt millors que el concert, sistemes que funcionen millor. Per què no ens fixem en el que tenen aquests sistemes per avançar? I això és el que hem fet a la Comissió de Valoracions! I això és el que han fet les forces majoritàries de Catalunya quan han fixat uns criteris fonamentals! El criteri que hi hagi una responsabilitat fiscal important, que hi hagi una autonomia en els ingressos i en la despesa, que hi hagi l'aplicació real d'un principi d'igualtat entre les comunitats autònomes, i el criteri que es vagi progressivament tendint a la igualació de les quanties entre els diferents sistemes existents en aquests moments a Espanya. Aquests són els criteris fonamentals, i són els criteris que inspiren la proposta, que és la proposta que va fer la part catalana, i que és la proposta que, en bona part, queda recollida en els acords del 20 de gener del 1992, en els quals està continguda, segons el nostre entendre, la participació del 15% en l'IRPF.

Es pot dir ara què faríem si la negociació fracassés? Ens ajuda això a aconseguir els objectius que en aquests moments ens estem plantejant, que avui ens hem marcat? Dir: què farem si allò fracassa? Això ens ajuda a avançar o no ens ajuda a avançar? Aquesta és la qüestió que ens hem de plantejar! Jo crec que, clarament, no ens ajuda a avançar. Denota la falta de confiança d'aquells que ho fan en les seves forces, i denota la falta de convicció en les seves propostes, en la mesura que estan dient que estan disposats a abandonar aquestes propostes i aquestes mesures, en cas que les coses no funcionessin; que n'hi ha unes altres que aparentment són millors. Si són millors, per què no les plantegen ja, si opinen que són millors...? Jo vull

recordar que aquest és el plantejament que fem nosaltres, però em sorprèn que Convergència i Unió faci una esmena que va en part en aquesta línia, és a dir, anunciant què faran si les coses fracassen, i em sorprèn que ho faci perquè el conseller d'Economia i Finances recordo —no sé si literalment les seves paraules— que va dir exactament, ahir, va dir coses molt semblants fa una setmana, quan vam parlar de la interpellació, quan es va substanciar la interpellació, va preguntar-se: «Aquesta línia està esgotada?» I es va contestar: «Esperem; hem de continuar, i ja ens plantejarem al seu moment què cal fer si aquesta línia està esgotada.» Efectivament, aquest és el plantejament responsable; no el de dir ara: «Miri, escolti, hem de continuar en aquesta línia, però en cas que s'esgotés, ja anuncio el que faria.» Això, en el pitjor dels casos, denota una falta absoluta de confiança en les pròpies forces. (*Remor de veus.*) A més, jo em pregunto si realment —si realment—, també com es deia, és realista aquest plantejament. A mi sempre m'ha produït una certa sorpresa el tipus de plantejament que consisteix a dir: «Com que hi ha aquesta llei, o hi ha aquesta norma, o hi ha aquest acord, i no s'aplica prou bé, el que proposem és el canvi de la llei o el canvi de la norma.» És a dir, si no estem en condicions, si en la situació actual, donada la relació de forces, fent tot el que podem, no estem en condicions d'aconseguir l'aplicació d'això, estarem en condicions de reformar-ho en un sentit més favorable a nosaltres? La Constitució, en aquest cas! Perquè estem parlant d'una via, que és la del concert, que constitucionalment és una via reservada a les comunitats forals. És a dir, no estem en condicions d'aconseguir..., segons el plantejament d'aquesta Moció i d'aquesta esmena, segons el nostre, no.

La lògica d'aquesta esmena és dir: «No estem en condicions d'obtenir l'aplicació d'un acord com és el del 15%, però en canvi sí que estarem en condicions de modificar la Constitució i de fer-ho perquè Catalunya tingui concert.» És sorprenent, realment, és sorprenent que aquest sigui el plantejament polític responsable que es fa des d'unes fórmules, des d'unes instàncies en les quals fins ara, per sort, sempre hem tingut la possibilitat d'actuar responsablement. Aquesta no és la via a seguir. La via a seguir és la via de la unitat, de la unitat de plantejaments, a Catalunya, que és la via que ens ha guiat fins ara, que és la guia sobre la base que hem pogut treballar, i la del diàleg, la negociació, la perseverança en la negociació amb el Govern de l'Estat. Aquesta és la via: la de fer l'esforç d'explicació necessari, la de perseverar en la negociació, i la d'insistir en el diàleg i en la negociació.

Nosaltres tenim una gran força, quan anem units, i hem de ser conscients d'aquesta gran força que tenim, perquè l'Estat de les Autonomies només serà possible si és amb el nostre concurs; és a dir, si és amb el concurs de les forces polítiques majoritàries de Catalunya. I perquè aquest procés, el procés de l'avenç cap a una major responsabilitat fiscal, és un procés irreversible, és un procés que farà el seu camí, que ja l'està fent, i que així serà valorat en el futur. Ara, el Grup de Convergència presenta aquesta esmena. Jo crec que aquesta esmena és una esmena en la qual es diu una cosa molt semblant a la que diu la Moció del Grup d'Esquerra Republicana: el diputat senyor Pont, en la seva intervenció, ens ha parlat de la igualació de quantitats; naturalment, estem d'acord amb la igualació de quantitats; forma part de la base dels nostres plantejaments, però és que l'esmena no diu «igualació de quantitats»; diu «igua-

lació de *modalitats*». Les modalitats en el concert i el nostre sistema, i és aquí on l'esmena, al meu entendre, resulta inacceptable.

Home, sempre hi ha la possibilitat que un cop aprovada aquesta esmena, després d'aprovar-la, el Consell Executiu es despenyi dient que aquesta esmena l'ha aprovat el Grup Parlamentari, però que ell opina una altra cosa, que es manté en els seus compromisos del 15%, i que no té res a veure, que el Grup Parlamentari, doncs, té la seva pròpia política... (*Remor de veus.*) Ja ho vam fer en el congrés de Convergència Democràtica de Catalunya, pot repetir-se ara la història. Per tant, aquesta és una possibilitat. Però el mal ja està fet, el mal ja està fet. Jo vull dir una cosa als senyors del Govern, als senyors del Consell Executiu. En la via de la unitat i del diàleg, que prefereixo generalitzar per no personalitzar-ho (*rialles*), en la via de la unitat i del diàleg, ens trobaran sempre; en la via de la unitat de les forces polítiques de Catalunya, per aprofundir en l'autogovern. I del diàleg i la negociació amb el Govern de l'Estat; si cal, per exigir amb la màxima fermesa i sense la menor vacil·lació el compliment dels compromisos adquirits.

Ara bé, senyors del Govern, presents o absents, en el camí de l'aventura i de la fuga endavant, no ens hi trobaran; si volen emprendre aquest camí, hauran de recórrer-lo sols, i si cal que nosaltres, per la nostra banda, ens quedem sols en el camí de la responsabilitat, ens hi quedarem (*remor de veus*), perquè estem segurs que a la llarga la via de la responsabilitat és l'única forma eficaç d'avançar realment per obtenir resultats. I del que es tracta és d'obtenir resultats i no de fer propaganda. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Castells. Silenci!

Ara, el senyor Colom, per pronunciar-se sobre l'esmena, eh? No caigui en altres temptacions. (*Remor de veus.*)

El Sr. COLOM: Gràcies, president. Ja baixava amb la convicció que no, no...

El Sr. PRESIDENT: No «colaria»... (*Rialles.*)

El Sr. COLOM: Ja baixava amb la convicció que no podia caure en altres temptacions, tot i que li confesso, de debò, que les tinc, després de la intervenció que ha fet el senyor Castells.

El Sr. PRESIDENT: Ho he llegit en els seus ulls. (*Rialles.*)

El Sr. COLOM: Gràcies. (*Rialles.*) Molt bé. Efectivament, aquest torn d'intervenció és només per posicionar-nos a l'entorn de si acceptem o no acceptem l'esmena presentada per Convergència i Unió. Haig de dir, d'entrada, que l'esmena presentada per la majoria substancialment —substancialment— recull la proposta global de la Moció que hem presentat Esquerra Republicana. El tema central, diguem-ne, de la Moció que vull remarcar-los, quan diem que el Parlament està d'acord amb les recents resolucions aprovades, òbviament, és el tema de l'obtenció de la corresponsabilitat fiscal, però es diu especialment, concretament, en l'«obtenció de la participació de l'IRPF», sense posar tants per cents, en l'esmena que ens fa la majoria, la qual cosa, diguem-ne, ens satisfà, perquè d'alguna manera també deixa la porta oberta, també deixa la porta oberta a augmentar la participació en el tram. Ara, i el tema que ens sobtava, en veure —ja ho ha corregit el president de la Cambra—, ens sobtava veure, al text, que hagués desaparegut un dels altres elements de la nostra proposta, que era un condicionament: «en el cas

que no prosperi el 15%», la negociació del 15%, aleshores s'obren les portes a altres vies i, de fet, altres vies dintre del marc legal, senyor Castells. A l'Estat espanyol hi ha dues modalitats en el sistema de finançament: la modalitat de les comunitats autònomes de règim comú, en la qual desgraciadament, des de l'òptica d'Esquerra Republicana, hi estem involucrats Catalunya i catorze comunitats autònomes més —totes les dels Països Catalans—, i la via de les comunitats de règim foral, que de moment només té dues comunitats del País Basc, la navarra i la Comunitat Autònoma basca, en tot cas, bascos uns i altres, des de l'òptica d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*)

Evidentment, l'esmena que ens fa Convergència i Unió matisa molt —suposo que és el que ha de fer o pertoca de fer al Govern i a la majoria—, però com que recull substancialment la proposta inicial d'aquesta Moció —que ja anava plantejada, no voldria justificar allò segon que ha dit, però allò primer del que ha dit abans l'ihlustre senyor Escudé, quan diu que hi ha mocions que van en la línia de buscar acords, aquesta és una de les mocions que hi van, i les que presenta Esquerra Republicana solen anar sempre en la línia de buscar acords. Llavors, en aquest cas hem..., vaja, estem contents d'haver aconseguit una proposta de Convergència i Unió que finalment ens satisfà, globalment, de manera que anuncio a la cambra que el Grup Parlamentari accepta, accepta de bon gran l'esmena presentada per Convergència i Unió; lamento que això potser compliqui les excel·lents relacions que en la Comissió de Valoracions, doncs, tenen el Partit Socialista amb Convergència i Unió, no és la nostra intenció, però l'acceptem amb la voluntat d'anar a més. Això també voldria que quedés clar: com ha dit l'ihlustre diputat d'Iniciativa, és, en tot cas, una esmena per dir: desbloquegem, si això no funciona, desbloquegem el sistema de finançament, o busquem vies diferents; és això, i en aquest sentit ja seria un gran pas endavant. Celebro la unitat que veig a l'entorn d'aquesta Moció, i pel que veig només hi haurà un sol grup que votarà en contra d'una part d'aquesta Moció, que ho lamento...

El Sr. PRESIDENT: Torni a l'esmena, eh?

El Sr. COLOM: Gràcies, president. I ho celebro, i, per tant, vull agrair al Grup de la majoria i al Grup d'Iniciativa per Catalunya el suport al conjunt de la Moció, agrair el suport dels altres dos grups a la primera part i l'abstenció —sembla ser, pel que han dit— a la segona part, i en tot cas, celebrar que avui aquest Parlament ha obert —i amb això acabo— per primer cop, després de la negociació de l'Estatut d'autonomia, ha obert la porta al concert econòmic, o diguin-li com vulguin, diguin-li com vulguin, eh? (*remor de veus*), però ha obert la porta, en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: No, perdó, senyor...

El Sr. COLOM: ... a un canvi en el sistema de finançament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Colom..., moltes gràcies. (*Rialles.*)

Passem a la votació... (*La Sra. Montserrat demana per parlar.*) La senyora Montserrat vol una votació separada?

La Sra. MONTSERRAT: Sí, senyor president. M'agradaria que, d'aquesta esmena que ha acceptat el Grup d'Esquerra Republicana, voldria votar per separat..., o sigui, el primer tram, fins on va...

El Sr. PRESIDENT: Fins al primer «IRPF».

La Sra. MONTSERRAT: Perfecte.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votem fins a aquest primer punt.

Vots a favor?

Aquesta part de la Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota la resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta segona part de la Moció ha quedat aprovada per 70 vots a favor, 23 en contra i 2 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el conseller de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. No cal insistir que el nostre objectiu en presentar la interpellació i el treball que s'ha fet de passadissos conseqüent amb la Moció que hem presentat ha complert de manera ben satisfactòria l'objectiu que ens va portar a fer aquest toc d'alerta. Ho dèiem aquell dia: la Generalitat monàrquica no té tribunal de cassació —no té tribunal de cassació. La Generalitat republicana tenia tribunal de cassació i, en canvi, no tenia lleis molt menudes sobre qüestió de normalitat o de normalització lingüística. Això fa que, dels tres peus de la nostra autonomia, del nostre autogovern, des del punt de vista lingüístic, el més desassistit —dèiem— és el de la normalització lingüística. Per això aquest fet jo penso que, lluny d'anar contra algú, tant la mateixa interpellació com la mateixa Moció, el que va és a favor de tots; és a dir, dels nostres propis drets. Per això diria que ha estat extraordinàriament fàcil, per una part, a nosaltres, fer la Moció; per altra, ser majoritàriament acceptada i per consens acceptada, amb algunes reformes que nosaltres, també, al nostre torn, no ens ha costat absolutament gens modificar.

Per tant, no insistiré més en aquest tema. Trobant-se com es troba en les nostres terres el llibertari i lingüista Chomsky, a qui dedico, doncs, des d'aquí, una espècie de petit homenatge de tots aquells que l'hem seguit en temps difícils, i tractant-se d'un tema lingüístic, jo penso que el que fem avui és important per a

tots; és a dir, reflexionem, subratllem i cridem una mica l'atenció sobre un dels aspectes —com dic— més desassistits de dret, des del punt de vista de normalització lingüística, de les tres grans cares, dels tres grans pols on radica qualsevol independència, sobirania, qualsevol govern. I en aquest sentit, el moment de l'àmbit, diguem-ne, judicial, és el que necessitava aquesta nostra reflexió.

La Moció, en concret, té cinc apartats. Després, quan els companys de diferents grups presentin les seves esmenes ja prendrem posició, però en principi, tal com nosaltres l'havíem presentada, diu el següent: primer punt, es tracta de «promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística, tal com fixen l'Estatut, la Llei de normalització lingüística i posteriors disposicions» que han anat sortint. Aleshores, aquest punt era important, perquè estem en un moment, en aquest camp, carregats de lleis, com he dit, molt a la menuda, molt al detall, tot com ha de ser, però això no funciona. Segon punt: «Arbitrar els mitjans suficients a fi de fer un seguiment acurat del procés de normalització lingüística i» —i això ens semblava important— «fer-ne públics, periòdicament, els resultats», d'això. En tercer lloc: «Prendre mesures a fi de depurar responsabilitats d'aquells funcionaris, sigui en el nivell que sigui, que en l'exercici de les seves funcions no s'ajustin a la normativa vigent pel que fa als drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya en l'Administració de justícia.» Quart punt: «Revisar l'eficàcia dels programes pilot i adequar-los a la realitat de l'Administració jurídica catalana en el marc d'una exigent pedagogia, per a l'exercici dels drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya.» I, en darrer lloc: «Promoure i incentivar mesures per reforçar l'eficàcia en l'ús de la llengua catalana en l'Administració de justícia, bo i reconeixent l'esforç de molts professionals per a l'efectiva normalització lingüística.» Aquest punt volia deixar clar que hi han esforços a la base de l'Administració de justícia molt importants, de gent que es dedica professionalment a aquest àmbit, que li suposa de vegades pèrdua de temps, de diner i d'eficàcia, potser, en la seva feina, però que es mantenen fidels al que deia, al que diu i al que moltes vegades no es fa com a normativa lingüística a casa nostra.

Aquesta és la Moció. Després, senyor president, a mesura que vinguin les esmenes, en prendré resposta oportuna.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Han presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular. En primer lloc, el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, pujo aquí a la tribuna a presentar les esmenes que el nostre Grup, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha fet a la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel senyor Rodri sobre la normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de justícia. I aprofitaré, alhora, senyor president, per posicionar el nostre Grup sobre aquesta Moció.

Nosaltres hem presentat esmenes als diferents punts de la Moció; una Moció que —val la pena dir-ho— va ser presentada, al nostre entendre, dins del primer grup al qual feia referència aquest matí el senyor Escudé, és a dir, dins del grup de mocions constructives, mocions positives, tendents a millorar en el pos-

sible allò que el Govern està fent ja des de fa temps en l'àmbit de normalització lingüística dins de la justícia.

Certament, l'Administració de justícia té unes mancances pel que fa a normalització lingüística i el Govern de la Generalitat, l'Executiu, ja fa molt de temps que va encetar una sèrie d'accions, una sèrie de mesures tendents a fer que aquesta normalització fos realment complerta i que es pogués donar en l'àmbit de l'Administració de justícia a casa nostra, a Catalunya, el compliment d'un principi constitucional que és el principi d'igualtat davant de la Llei, i també de la igualtat dels ciutadans davant dels litigis que poden tenir i davant del recurs a la justícia per solucionar els seus problemes.

Certament, quan un ciutadà de Catalunya castellanoparlant acudeix als tribunals i ho fa en la seva llengua, fent ús del dret que li donen la Constitució i l'Estatut de Catalunya, no troba cap problema per fer-ho i expressar-se i presentar documents en la seva llengua; cosa diferent és el que succeeix, de vegades... —no sempre, també val la pena dir-ho, perquè la sensibilització en els jutges és molt diferent d'uns als altres; no sempre, dic—, això no succeeix als catalans. Els catalans, de vegades, van davant de la justícia i es troben que, pel fet de presentar els seus escrits en català o de voler que s'administri justícia en el seu idioma propi, en el seu idioma matern, això endarrereix el procés molt més del que ja de per si s'endarrereix. En aquest sentit, doncs, entenem que aquesta Moció és constructiva, és positiva, i nosaltres hi farem, hi fem una sèrie d'esmenes.

En el que fa referència al primer punt, que és «promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística a l'Administració de justícia, tal com fixen l'Estatut i la Llei de normalització lingüística i posteriors disposicions», hi estem plenament d'acord, però sempre fent una excepció, i és constatar una realitat, que és el fet que el Consell Executiu ja està fent, des de fa algun temps, ja ha posat aquestes mesures en pràctica i, per tant, el que volem que es modifiqui —i és el contingut de l'esmena— és no tant «promoure», sinó «continuar promovent» les accions necessàries.

Pel que fa al segon punt, hi estem plenament d'acord. Jo penso que la transcripció que hi ha al *Butlletí* es tracta d'un error, perquè nosaltres no l'esmenem en aquest sentit; per tant, estem d'acord que s'arbitrin els mitjans suficients a fi de fer un seguiment acurat del procés de normalització lingüística en l'Administració de justícia i de fer-ne públics, també, periòdicament, els resultats.

Sí que, en canvi, en el tercer punt, nosaltres presentem una esmena, que és de modificació pràcticament total d'aquest punt, perquè la Moció el que demana és que es prenguin mesures per depurar les responsabilitats d'aquells funcionaris, sigui en el nivell que sigui, que en l'exercici de les seves funcions no s'ajustin a la normativa vigent pel que fa als drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya en l'Administració de justícia. Certament, nosaltres creiem que això és una proposta d'impossible compliment pel fet que aquests funcionaris no depenen de la Generalitat, no depenen de l'Administració catalana i, per tant, nosaltres fèiem una proposta que és la d'«actuar davant dels organismes competents per tal que els funcionaris que d'ells en depenguin s'ajustin en l'exercici de les seves funcions a la normativa vigent pel que fa als drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya en l'Administració de justícia». El que succeeix, senyor president, és que hi ha una transaccional, que suposo que

serà presentada pel proponent de la Moció, i en benefici d'aquesta transaccional nosaltres retirarem aquest tercer punt o aquesta tercera esmena.

En el quart punt, nosaltres també fèiem una esmena, en el sentit de dir que «seguir el Pla pilot experimental d'assessorament lingüístic iniciat amb èxit en diversos òrgans judicials de Catalunya exercint en el seu cas les accions legals que corresponguin per a defensar les competències de la Generalitat en aquesta matèria», tot i que som conscients que potser la paraula «èxit» introduïda aquí no és gaire correcta, i no és gaire correcta perquè, en aquest cas, l'èxit no depèn tant del Pla pilot en si, que és una acció del Govern, com de la voluntarietat que hi ha per part de les diferents parts que formen l'Administració. Hi hem posat aquesta paraula, malgrat que després potser hem vist que aquesta no era la paraula més correcta; en tot cas, sempre podem fer una votació que elimini aquesta paraula.

I, quant al cinquè punt, «Promoure i incentivar mesures per reforçar l'eficàcia en l'ús de la llengua catalana en l'Administració de justícia, bo i reconeixent l'esforç de molts professionals per l'efectiva normalització lingüística», hi estem plenament d'acord, però també, en aquest punt, presentem una esmena en el sentit de «continuar promovent», perquè ja s'està promovent.

I, en tot cas, simplement, senyor president, senyores i senyors diputats, el que voldria és acabar, una mica, posant sobre la taula el que algun company de professió, algun advocat m'ha manifestat, en el sentit que sovint, quan actua davant de l'Administració de justícia en català, fent ús de la seva llengua materna, té la sensació que està fent un bon, un gran servei a la normalització lingüística, però no sempre, o en algun cas també té la sensació que, juntament amb aquest bon servei a la normalització lingüística, no està fent el millor servei a la defensa dels interessos del seu client, precisament perquè alguns jutges —no tots, també val la pena dir-ho— tenen una reacció no positiva davant el fet d'actuar en l'idioma propi, en l'idioma de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez-Moreno. Pel Grup Parlamentari Popular, i per defensar les esmenes del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, no sé si el subconscient ha traït el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya: tant en gran part de les preguntes que formen la interpellació al Consell Executiu, com en els diferents apartats de la Moció subsegüent, fa la impressió que parla sobre un estatut de Catalunya i sobre una llei de normalització lingüística que no són els que han estat aprovats i, per consegüent, no són els que estan vigents. Fonamenta tota l'argumentació en l'estatut i en la llei de normalització en què deu somniar. Vegem-ho: parla del decret Pujol-Ferrer, el qual disposa que els funcionaris s'adreçaran als ciutadans en les seves comunicacions orals normalment en català, però la Generalitat pot obligar i legislar sobre actituds dels funcionaris de l'Administració de justícia, que depenen del Consejo General del Poder Judicial? Aquest decret es refereix als funcionaris que depenen de la Generalitat.

Diu el diputat: «Imaginem per un moment el Govern català parlant espanyol en aquest Parlament.» Una altra confusió, ja que el Consell Executiu, el seu president i el Parlament formen la Generalitat, i és normal que entre nosaltres parlem català. Pe-

rò tampoc seria antiestatutari parlar en castellà. Tampoc aniria contra l'Estatut vigent; segurament aniria en contra d'aquell estatut que està en el subconscient del diputat. Pregunta, en la seva interpellació, per què estan exempts els funcionaris de l'Administració de justícia de saber i parlar català, obligatori per a altres funcionaris? Doncs, també està clar: perquè no depenen del Departament de justícia de la Generalitat.

Així, podríem continuar aïllant incògnites i les estranyeses que li produeixen al senyor diputat, explicant-li que un dret no és una obligació i, si els mossos d'esquadra a Arenys de Mar, per exemple, declaren en castellà és perquè han escollit entre dues opcions. Podríem continuar...

Quant a la Moció, el seu apartat primer: «Garantir l'efectiva normalització lingüística a l'Administració de justícia, com fixa l'Estatut...» Quin estatut? Quina llei de normalització lingüística? Perquè, el nostre Estatut, en l'article 3.3, garanteix l'ús normal de tots dos idiomes i té com a objectiu la igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya. És que no està garantit, l'ús del català? O el que volem és que no hi hagi opció a escollir?

L'apartat segon. Demana, aquest apartat segon de la Moció, fer un seguiment acurat i fer públics els resultats del procés de normalització lingüística en l'Administració de justícia. Des del nostre punt de vista, amb tota amabilitat, tot el que no sigui natural, tot el que no s'arregli amb el pas del temps; tot el que no sigui anar superant els hàbits d'emprar el castellà, fruit de molts anys d'ensenyament en aquesta llengua; tot el que no sigui anar superant la por que el català alenteix i atura el procés judicial tècnicament, millorant els serveis informàtics... Tot el que sigui imposar quelcom va contra el nostre tarannà.

A l'apartat tercer, hem presentat esmena, ja que la terminologia que empra aquesta Moció, que diu «depurar responsabilitats» ens sembla no massa pròpia d'aquests temps. Però, bé, en aquest apartat, segurament, hi haurà una transaccional i, per consegüent, nosaltres la recolzarem.

L'apartat quart diu: «Revisar l'eficàcia del programa pilot.» Ja va explicar el conseller que aquesta experiència es veu obstaculitzada per un acord de la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que diu que s'ha de signar un conveni per regular aquestes actuacions dintre del marc que va establir el protocol signat pel president de la Generalitat i el *presidente del Consejo General del Poder Judicial*. El que s'hauria de demanar, entenc jo, és l'estudi de quines són les actuacions legals per aconseguir la rectificació d'aquesta actitud, si s'escau. Crec que això és el que s'hauria de demanar.

A l'apartat cinquè, hem presentat esmena. Des del nostre punt de vista, «incentivar», de vegades és sinònim d'«accelerar», «imposar», «reconduir» per camins que van deslligats del seu desenvolupament natural.

Nosaltres creiem que tot es pot aconseguir si aquesta és la voluntat dels ciutadans de Catalunya, i crec que s'aconseguirà. Crec que s'aconseguirà el que disposa l'article 3.3 de l'Estatut quan diu: «La Generalitat crearà les condicions que permetin la igualtat plena d'ambdós idiomes, quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya.» Malgrat aquest posicionament, en aquest últim apartat, com que es tracta d'assenyalar que no té finalitat pràctica incentivar mesures quan els funcionaris a incentivar no depenen de la Generalitat, si no fos acceptada pel

Grup proponent, la nostra esmena no proposa forçosament vot en contra d'aquest punt de la Moció.

Del meu posicionament, senyor president, es desprèn que el Grup Parlamentari Popular demanarà votació separada dels apartats tercer i cinquè, que en tot cas es podrien votar conjuntament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Tercer i cinquè, vol dir, no? (Pausa.) M'ha semblat sentir «sisè».

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No, no existeix.

El Sr. PRESIDENT: Per això. Tercer i cinquè. Gràcies.

Ara procedeix la intervenció dels grups que no han esmenat. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. En primer moment, per posicionar-nos a favor de la Moció d'Esquerra Republicana, però ens posicionem a favor de la totalitat, exclusivament, perquè sabem, i s'ha dit també des d'aquesta tribuna, que s'acceptarien les esmenes, en part, de Convergència i Unió, i sobretot que s'acceptaria, en el punt tercer, l'esmena transaccional de tots els grups. En alguns punts votaríem igualment a favor, però el punt tercer —ja ho han dit altres diputats que han parlat abans que jo— pensàvem que s'havia de corregir; en tot cas, no hi insistiria. La paraula «depurar» sembla no pròpia d'aquests temps, i en vam tenir un mal record en aquest país, però la intenció del diputat que ha plantejat aquesta Moció és evident i, per tant, jo crec que parlo des d'aquesta tribuna amb la satisfacció que estic convençuda que tindrem una votació unànime en aquest camp. I això crec que és molt important. És molt important, encara, que tinguem una unitat en aquests punts en què encara costa avançar en aquest país.

Voldria, per tant, felicitar, i molt efusivament i de tot cor, el senyor Rodri, perquè crec que ha presentat una moció..., ell que no és professional del dret, molts dels que hem intervingut aquí sí que ho som, i ho serà també el company del Grup Socialista que en parlarà després..., patim a diari aquest tema de la manca de normalització lingüística. Penso que és important, per tant, aquest acord, i jo li demanaria al senyor Rodri..., evidentment, ja està fet, el tema de la..., absolutament, l'esmena transaccional de tots junts, que votaríem, i també li demanaria que acceptés les esmenes del Grup de Convergència i Unió, perquè crec que, quant al punt primer, que ell demana de promoure i..., l'illustre diputat senyor Pérez-Moreno deia que aquestes accions ja s'estaven promovent, crec que amb tota lògica hem de reconèixer que sí, que les dificultats són grans, que les dificultats vénen —i en aquest sentit ho deia també l'illustre diputat senyor Pujol—, moltes vegades, per part del Consejo del Poder Judicial i els altres organismes que no són catalans, i tenim greus problemes. Pensem que darrerament es va intentar que els jutges tinguessin, no ja una obligació, perquè legalment no els la podem donar, d'aprendre català, de saber català per venir a jutjar a Catalunya, i les organitzacions de jutges els van donar unes grans mesures, és a dir, punts a favor, en les oposicions, punts a favor en l'escalafó judicial quant a anys de saber el dret català, quant a anys de preferència si sabien català, i totes les organitzacions judicials, des de les més progressistes a les que figura que ho són menys, han presentat recurs a aquest tema. És a dir que, el tema, el tenim difícil; el tema no és fàcil de solucionar; no tenim un espai judicial propi català, que potser és un tema

que, en un futur..., i hauríem d'anar tots plegats conscienciant-nos-en, perquè, si no, sempre estarem igual.

Però, també, de la intervenció del senyor Pujol, m'ha vingut també al cap el problema que nosaltres ja no parlem tant dels drets dels funcionaris, si saben o si no saben català; nosaltres..., jo entenc que aquesta Moció —en aquest sentit l'ha fet l'il·lustre diputat senyor Rodri— és el dret dels catalans a expressar-se en la seva pròpia llengua a tot arreu, i aquest dret està garantit per la legislació actual. I, quan aquest dret no es garanteix, s'està conculcant la legislació actual, i en aquest sentit de la Moció, darrerament, aquest darrer cap de setmana vam fer jornades juristes sobre aquest punt; hi va venir també el molt honorable conseller de Justícia, i hi van haver resolucions unànimes, també, per part de tothom, en aquest sentit.

Quant als assessors lingüístics. Quant als assessors lingüístics, hi ha hagut una polèmica que també l'il·lustre diputat senyor Pujol n'ha parlat, que veiem que encara se'ns fa més difícil aquest camí d'avançar. Nosaltres demanem, sobretot, a l'honorable conseller que tingui una fermesa important —ens consta que la té, en aquest sentit—, que aquests assessors lingüístics continuïn, perquè, després ens vénen amb les excuses que no saben prou català, i quan se'ls envia assessors lingüístics, doncs, els volen treure, amb la qual cosa estem que no és un problema de saber o no saber la llengua, sinó que el que no volen és que normalitzem el nostre país amb la llengua que tenim, que és el català. En aquest sentit, hem vist experiències de dret comparat d'altres països, a Bèlgica, concretament, on els jutjats són monolingües, i si un jutge actua a la zona on es parla flamenc, el jutge té l'obligació de saber flamenc, i si es parla a la zona de francès, té obligació de saber francès, perquè el dret és dels ciutadans, no del funcionari que està aplicant la legislació.

I en aquest sentit, jo crec que és important, per tant, que tots plegats votem aquest tema, perquè en les diferents intervencions hem coincidit i, en aquest sentit donar suport al tema dels assessors lingüístics del molt honorable conseller, i també que a la llarga hem d'anar, segurament més endavant, modificant segurament alguns aspectes de la legislació, de la Llei de normalització lingüística en aquest camp perquè, no oblidem, senyores diputades i senyors diputats, que el català, en el lloc on està menys normalitzat, és justament en el camp de l'Administració de justícia.

I quan abans deia l'il·lustre diputat senyor Pérez-Moreno, i bon amic i col·lega, que alguns companys no ho podem fer tot en català en els tribunals, evidentment, ho parlàvem amb grups d'advocats i amb mi mateixa, perquè tenim greus dificultats a fer les coses en català en els tribunals, perquè no juguem els propis interessos, sinó que juguem els interessos de clients.

Per això jo li agraeixo molt al senyor Rodri que hagi dit «l'esforç de molts professionals», bé que jo sé que no ens mereixem absolutament això: jo crec que no som molts professionals els que fem l'esforç; segurament per aquestes dificultats els esforços no són suficients per part dels professionals, però les dificultats són realment greus. I crec, i no en tinc cap dubte, que el fet que des d'aquest Parlament s'aprovin per majoria total, per total unanimitat mocions com aquestes, han d'ajudar, si més no, a normalitzar l'ús del català en el camp de l'Administració de justícia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, per posicionar-me en nom del Grup Socialista al voltant de la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup d'Esquerra Republicana sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya.

El nostre Grup voldria començar fent una primera constatació, que jo crec que ha estat present en tot aquest debat. Hi ha un fet que és cert, jo crec que hauríem de començar per aquí: que l'àmbit de la justícia a Catalunya sens dubte és aquell àmbit on la normalització lingüística i, per tant, els drets dels ciutadans d'aquest país, està menys avançada. Per tant, mentre a l'àmbit de l'Administració de justícia a Catalunya no hi hagi un procés de normalització almenys semblant al que hi ha al conjunt de la societat catalana, no podem dir que haguem avançat suficientment en aquesta qüestió.

És evident que hi ha unes causes objectives i que és important assenyalar-les, en alguns aspectes s'han posat damunt de la taula en aquest debat. En primer lloc, la manca de funcionaris judicials, principalment de jutges, fiscals i secretaris catalans; és cert que en aquests darrers anys hi ha hagut avenços en aquest sentit, però majoritàriament en aquest sentit hem de dir que encara manca una participació més activa de sectors que provenen de les facultats de dret i de tot l'àmbit judicial català que entrin definitivament per normalitzar aquestes carreres.

En segon lloc, una qüestió també important, que segurament introdueix matisos diferents als que han expressat alguns dels portaveus dels altres grups parlamentaris. El nostre Grup vol constatar també que hi ha un insuficient ús del català per part dels professionals en l'àmbit de l'Administració de justícia en les seves relacions amb l'Administració de justícia.

Fa un moment, la diputada portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya assenyala les jornades que s'han celebrat aquest cap de setmana a la ciutat de Girona al voltant d'aquest tema, en les quals alguns diputats d'aquesta cambra han participat, i realment quan s'han donat algunes estadístiques d'alguns jutjats, que precisament no són els jutjats del cinturó industrial de Barcelona, sinó d'altres zones de Catalunya, on la població catalanoparlant és majoritària, realment eren molt eloqüents. Estem parlant de documents, és a dir d'escrits que entren als jutjats, per tant, que no són responsabilitat dels jutges ni dels secretaris, i els percentatges, en la major part dels casos, no superaven ni el 5%; i en aquest cas eren estadístiques d'aquest any, estadístiques que anaven del gener a l'octubre.

La tercera causa, des del nostre punt de vista, és la manca de formularis, de llibres de text, llibres de consulta per als professionals i per als estudiants de dret, en català, que, per tant, també és un element cabdal a l'hora que hi hagi una normalització plena de la nostra llengua a l'àmbit de la justícia.

Per tant, és difícil avançar en aquesta direcció si no superem aquestes tres qüestions: la major participació de catalans a les carreres judicials, fiscals i de secretaris; el canvi d'actitud en certs sectors professionals del dret en les seves relacions amb la justícia; en tercer lloc, que hi hagi una formació jurídica en català, que en aquests moments, en molts casos, no s'està donant

a les facultats de dret i, per tant, creiem que aquesta és una qüestió important; i també, des del punt de vista lingüístic, la manca d'estàndards lingüístics definits en aquest àmbit, lligada també al que seria la manca de manuals d'estil, tant en el dret administratiu com en dret penal, en dret processal, en tots els camps del dret. I finalment una qüestió en què es necessita l'esforç no solament de les administracions de la Generalitat i de l'Administració de justícia, sinó dels col·legis professionals, de les universitats, per avançar en el que dèiem abans, que és la necessitat de l'edició de formularis, llibres de text, llibres de consulta en català.

Per tant, és en aquest context on nosaltres entenem que cal situar la interpellació d'Esquerra Republicana i la posterior Moció. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres anunciem que, atès que aquesta Moció s'inscriu en aquest context, nosaltres votariem afirmativament en quatre dels punts de la Moció.

Hi ha un punt d'aquesta Moció, que ja s'ha explicat, que és el tercer punt, quan fa referència a la depuració, en què es demana depuració de responsabilitats dels funcionaris que no compleixin les lleis; nosaltres ja hem vist quina és la voluntat del Grup que ha plantejat aquesta qüestió, d'acceptar esmenes transaccionals, i per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres, si s'acceptés aquesta esmena transaccional, votariem afirmativament, per tal de votar el conjunt de la Moció, tenint en compte —ho torno a repetir— si es votés aquesta esmena transaccional.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Joan Abelló. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo voldria agrair al portaveu de Convergència i Unió un reconeixement que a mi m'és particularment grat, per a mi i per al Grup: entendre que Esquerra Republicana presentem tasca constructiva i ens ho reconeixen, i això gratifica el treball. No és..., hi ha formulismes que queden en formulisme, però aquest jo li agraeixo especialment.

Per altra banda, pel que feia..., un moment només per respondre al senyor Simó, portaveu del Partit Popular. Jo no volia reprendre tot el que ja vaig dir l'altre dia, que eren arguments de l'altre dia, sinó cenyir-me a això d'avui, però em sembla que el tema era i l'ha centrat darrerament el company Abelló, del Grup Socialista, quan ha parlat: «Es tracta de defensar els drets de tots els ciutadans de Catalunya...»

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rodri, s'ha de referir a les esmenes, eh?, ara no té un torn de rèplica.

El Sr. RODRI: Molt rebé.

Anem, doncs, a les esmenes. Pel que fa a l'esmena al paràgraf número 1, nosaltres acceptem que Convergència i Unió, el Grup de Convergència i Unió, el seu portaveu ens ha assenyalat, d'afegir-hi, per tant modificar, dient: «continuar promovent les accions necessàries». I aquí ho voldríem fer no només per tenir el seu vot en aquest punt, sinó, i aprofitant que hi ha el conseller aquí —que, per altra banda, consta que és conseller dimissionari—, dir-li de part del nostre Grup, senyor conseller, que li agraiem, tot i el que es va dir l'altre dia, el que ha fet vostè amb jornades, escrits i presa de posició personal pel que fa a la normalització lingüística en el camp més difícil que tenia l'Ad-

ministració catalana. Li ho volem agrair i serveixi una mica el nostre petit homenatge a la seva feina. Gràcies.

Pel que fa a l'esmena número 2, quedava retirada, perquè hi ha hagut una confusió, i pel que fa a la transaccional, la llegeixo jo mateix? Senyor president, la llegeixo jo mateix, la transaccional?

El Sr. PRESIDENT: Si és curta...

El Sr. RODRI: Sí. Aleshores, la transaccional diu, en lloc de la nostra, del lloc tres, diria el següent: «Prendre les mesures necessàries davant els organismes competents per tal que els funcionaris de l'Administració de justícia s'ajustin en l'exercici de les seves funcions al compliment de la normativa vigent pel que fa als drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya.»

Aleshores, pel que fa a l'esmena quarta, presentada també pel portaveu de Convergència i Unió, nosaltres —i ell ja ho ha esmentat i em penso que no serà difícil arribar a un acord—..., em vaig passar bastant estona l'altre dia quan parlava dient que el problema dels plans pilot i l'èxit dels plans pilot no està en els plans pilot, que nosaltres celebrem i voldríem que funcionessin de veritat, sinó en algunes reticències que justament ens van obligar a plantejar la Moció en el punt tres, que ara entre tots hem consensuat o transaccionat.

Aleshores, jo li demanaria que, entenent que també va en la seva reflexió, si el punt quatre o l'esmena quatre poguéssim saltar d'«iniciat» a «diversos», traient això, «amb èxit», perquè no jutgem l'èxit dels plans pilot, sinó la pràctica que ha tingut degut a les obstruccions que han hagut de sofrir aquests plans pilot. (Pausa.) Li ho agraeixo, doncs.

I en el punt número cinquè, també amb just reconeixement del que dèiem al començament, nosaltres dèiem «promoure» i acceptem, i ho fem de bon grat, reconèixer el valor i la feina que hi ha darrere, i per tant acceptem plenament la modificació que han presentat en el sentit de «continuar promovent».

Jo penso i haig de donar les gràcies a tots els grups que s'han sumat a aquesta feina per fer aquest toc d'alerta a tota la ciutadania i de la ciutadania a l'àmbit judicial de Catalunya: els drets dels catalans estan poc preservats, els drets de la ciutadania catalana que s'expressa en català no estan suficientment normalitzats i des d'aquí, avui, hi hem posat una subratllada important i de consens.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. El senyor Pérez-Moreno retira l'expressió «amb èxit» de l'esmena número 4?

El Sr. PÉREZ-MORENO: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem, doncs, a les votacions, perquè se n'han de fer dues, una dels punts 3 i cinquè, i de la resta.

En primer lloc, votarem els punts tercer i cinquè.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

I ara se sotmeten a votació la resta dels punts de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta dels punts de la Moció han quedat aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Consell Executiu sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya i sobre la seva evolució

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·l·lació sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya, presentada per la diputada senyora Imma Mayol, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vaig a fer la substanciació de la Moció subsegüent a la interpe·l·lació que sobre la salut mental vàrem presentar en el Ple anterior.

Em plau, com a Grup d'Iniciativa, portar periòdicament aquest tema en aquest Parlament, perquè pensem que la salut mental és un tema d'interès del nostre Grup, és un tema d'interès de sectors socials importants, però també he de dir que és un tema que sovint es vol desatendre, és un tema que sovint la gent vol que no..., no fer-se ressò que existeix, és un tema que espanta, és un tema esotèric, és quelcom intangible, i, per tant, nosaltres no voldríem que aquesta lectura o aquesta visió de la salut mental que a la societat és molt present fos també present en aquest Parlament. Pensem que no ho és, pensem que en la preocupació de tots vostès també hi ha aquest tema i, per tant, nosaltres periòdicament l'anirem portant, perquè creiem que, més enllà de les grans afirmacions que podem compartir, és important veure any rere any què es pot fer des de la Generalitat per avançar perquè l'atenció a la salut mental deixi de ser una atenció tercermundista i passi a ser una atenció de primer nivell.

En aquest sentit, jo també vull reiterar avui –com vaig fer-ho l'altre dia– que és important que siguem conscients que des del sector públic avui segurament no podem fer altra cosa, perquè els recursos són escassos, però avui des del sector públic només estem atenent –i jo crec que a vegades malament, per la manca de recursos– els temes més urgents: la malaltia pesant, el que se'n diu la psicosi. Tots els aspectes més lleus, però que condicionen la vida de les persones, els aspectes més de les neurosis, en aquests moments és difícil donar-los resposta; no es prioritzen. Evidentment, ja són un luxe des del sector públic aquelles psicoteràpies més qualitatives d'autoconeixement i aprofundiment de la vida d'un, de la presa de consciència del passat i del present per esdevenir més lliure. Aquests aspectes que en altres països, des del sector públic s'hi dóna suport –parcialment, moltes vegades, com a França, però s'hi dóna suport– ara com ara aquí són un luxe.

Nosaltres presentem una moció llarga, una moció que, si no ho recordo malament, té sis punts. Per què? Doncs perquè és una moció que –hi insisteixo–, més enllà dels principis generals, el que pretén és en cada moment plantejar quins són aquells temes conjunturals en els quals cal anar avançant de manera rigorosa, atenent els temes concrets, per avançar en aquesta temàtica.

Mirin, nosaltres l'abril del 91 fèiem una interpe·l·lació al Consell Executiu, una interpe·l·lació en to positiu, d'aquelles que agraden al senyor Escudé, una interpe·l·lació en la qual, per un cantó, ens felicitàvem de la nova situació que estàvem vivint en aquells moments, perquè feia uns mesos que s'havia fet un primer nivell de traspàs de la Diputació de Barcelona a la Genera-

litat, nosaltres ens en felicitàvem, era una interpe·l·lació on expressàvem preocupacions, on expressàvem propostes i on demanàvem informació.

En aquell moment es va aprovar en aquest Parlament de manera solemne, i de manera molt important per a nosaltres, una moció subsegüent que situava tres punts importants: el punt de l'elaboració d'un pla quadriennal, el segon punt era la integració de la salut mental –tal com deia la llei, per altra banda– en el Servei Català de la Salut, i un tercer punt que era la sectorialització coincident de la xarxa de salut mental amb la xarxa sanitària general.

A mi no em plau, no em plau, en aquest moment, tenir feta una interpe·l·lació que en comptes de ser una felicitació i una demanda d'informació ha estat evidenciar un incompliment del Govern. I aquí també reprenc i faig referència a aquest matí, a les paraules del senyor Escudé, perquè crec que a vegades quan sortim aquí diputats de l'oposició o diputades de l'oposició –com és el meu cas avui– a no fer una interpe·l·lació només de complaença, sinó una interpe·l·lació de crítica, com estic fent jo en aquests moments –una moció subsegüent–, no és només un problema de l'oposició, és un problema també que hi ha coses del Govern que no es compleixen i llavors és la nostra obligació denunciar-ho. Per tant, els canvis d'actitud que a vegades es presenten en aquest Parlament no depenen només que l'oposició tingui més o menys ganes de criticar, sinó que el Govern sigui més capaç o menys capaç d'incomplir.

Aquí, en aquest sentit, què ha canviat aquí, la nostra actitud o l'incompliment del Govern? Què ha canviat, pregunto. En aquest sentit, la Moció planteja un primer punt, que ja sé que vostès hi votaran en contra, tot i que és una veritat com un temple –és una veritat com un temple. S'aixecaran i es quedaran molt tranquils, perquè hi hauran votat en contra, tot i que és una veritat com un temple.

L'abril del 91, en aquesta tribuna –l'abril del 91 en aquesta tribuna–, el senyor conseller va afirmar al nostre Grup que durant l'any 91 es presentaria un pla quadriennal de salut mental, es va comprometre a fer-ho l'any 91. Quan jo l'altre dia, el novembre del 92, interpe·l·lava el conseller dient-li: «Com és que no l'han fet?», a la primera resposta no em va contestar i a la segona, quan li vaig insistir: «Senyor conseller, com és que no ho han fet?; com és, fins i tot, que en el Pla de salut que vostès han generat, en el document marc, no hi fan ni menció, quatre ratlles?; com és?»; i la resposta d'ell va ser, a la rèplica: «Ja en tenim, de Pla de salut, el del 80 de la Diputació.» (*Remor de veus.*) Allò no és un pla de salut, i això, tots vostès que coneixen el tema saben que allò no és un pla de salut; allò són unes directrius que va elaborar la Diputació, un estil de treball que s'ha de concretar a hores d'ara en un pla de salut, i si no era així, per què acceptava el Govern i el Grup de la majoria, fa un any, definir en aquest Parlament que calia fer un pla de salut, si realment ja el teníem, per què es comprometien a fer-lo, si no calia?

Per tant, un primer punt, que és una veritat com un temple, és que s'ha incomplert un mandat del Parlament que deia: «Elaborar un pla quadriennal de salut mental a presentar durant l'any 91.» Per tant, hi insisteixo, votaran que no molt contents, tot i que és una veritat com un temple.

El segon punt. El segon punt de la nostra Moció –el primer punt, tal com està posat aquí, per numeració– és que nosaltres

instem, o sigui el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a reprendre el diàleg amb la Diputació. Mirin, en aquest tema del diàleg amb la Diputació jo sóc conscient que no només és responsabilitat del Govern, que aquí hi ha dues bandes de responsabilitat; però vostès també –també– han estat durant dos anys pràcticament sense fer res en aquest tema i la Diputació ha fet un gest, en aquest moment, jo crec que important, que cal valorar, que és una nova oferta de diàleg amb una proposta concreta. Aquí som curosos amb el que estem dient: posem un punt a la Moció que és: «reprendre el diàleg», reprendre el diàleg cadascú a partir de les seves posicions per trobar un consens; per tant, aquí som enormement moderats a l'hora de redactar el punt.

El segon punt de la Moció –més enllà de la constatació de l'incompliment– és incorporar en el Pla de salut de Catalunya un instrument molt important per a tots, que en aquest moment s'està concloent la seva redacció, incorporar en aquest Pla de salut el Pla de salut mental, que al nostre parer hauria de definir els objectius principals a partir d'una anàlisi de la realitat, els recursos de què es disposen i els que caldrien per respondre a les necessitats, un pressupost i un calendari. Seria molt lamentable per al país –espero no haver-ho de denunciar en aquest Parlament–, seria molt lamentable que aparegués un pla de salut –que per nosaltres serà molt important la seva realització i el seu desenvolupament– sense que hi hagués un apartat molt important que fos el Pla de salut mental.

El tercer punt té a veure amb l'assignació de recursos. Nosaltres aquí plantejem un tema –en aquest sí que volem ser molt clars i molt contundents– que és dir no podem –no podem– fer des de Catalunya un pressupost de sanitat que no tingui en compte, com a mínim, que no sigui, com a mínim, un percentatge del 3% del pressupost en el tema de salut mental. En aquests moments es destinen en total un 1,2% dels recursos per a salut mental; és del tot insuficient. Situem un percentatge fix, perquè ja que no hi ha recursos –com diu sempre el conseller de Sanitat–, com a mínim fem l'esforç de destinar periòdicament un percentatge fix d'aquest pressupost i així el repartiment serà molt més equitatiu.

El quart punt de la Moció, aquí diu: «Prosseguir», i diu «prosseguir» perquè és just que diguem «prosseguir», perquè s'ha iniciat la integració de la xarxa de salut mental en el Servei Català de la Salut. Aquí és ben ajustat dir «prosseguir», perquè és veritat que s'està fent. Nosaltres apuntem dos aspectes de concreció de com s'ha de fer aquesta integració: una, que és augmentant progressivament la dotació de recursos; en aquest moment pensin que els serveis de la Diputació, els serveis d'atenció als pacients aguts i els serveis de l'ICS estan molt desigualment dotats; per tant, cal insistir en aquesta igualació de recursos, perquè entre altres coses podran donar una assistència amb molta més qualitat. I també s'han d'integrar funcionalment els equips de salut mental i els neuropsiquiatres; no pot passar, no pot continuar passant que hi hagi pacients que s'estiguin visitant cinc minuts amb un neuropsiquiatre –vostès són conscients que en cinc minuts un problema de salut mental és inabordable–, coexistent amb altres centres que atenen, com a mínim, durant mitja hora i que es pot donar una atenció molt més qualitativa.

El cinquè punt de la Moció planteja una tema del qual també estem una mica a les beceroles –jo ho deia l'altre dia i crec que és una afirmació ajustada–, que és la necessitat d'establir una

col·laboració interdepartamental en aquest tema. El Departament de Benestar Social no pot estar, diguem-ne, absent en el Programa de salut mental; el Departament de Justícia s'hi ha d'implicar. Vostès..., jo no sé si són conscients de la problemàtica dels internaments involuntaris, dels trasllats de persones involuntàriament. Tot això comporta per a les famílies i per a les persones un patiment important, en el qual és important ajuntar criteris, i que el Departament de Justícia, el Departament de Sanitat i el Departament de Benestar s'hi posin, s'asseguin i decideixin com ho han de fer.

Per últim, el tema que plantejem, també, és el tema d'estudiar les dificultats que tenen les persones amb problemes crònics de salut mental per accedir a un lloc de treball i proposar les mesures oportunes per facilitar la seva inserció laboral. En aquest sentit deïem l'altre dia que hi ha una situació molt clara i molt dolenta per a la gent que la viu i és que el cobrament de pensions impedeix el fet de treballar; vostès saben que les persones amb problemes de salut mental són persones que sovint no poden treballar les vuit hores, són persones que tenen problemes de recaigudes periòdiques. Això s'ha d'estudiar, s'ha d'estudiar per veure com es comptabilitza el cobrament de la pensió, el treball, com el fet de treballar no necessàriament hauria de voler dir anullar el tema de la pensió... Ja sé que són temes complicats a l'hora de legislar-los, però des de la Generalitat no es pot estar absent a aquest problema seriós i s'hauria de veure com s'hi dona sortida.

Com veuen, és una Moció llarga que el que intenta –hi insisteixo– és veure, en la conjuntura actual, en quins temes cal posar l'accent, i per tot això els demano el seu vot favorable.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Socialista. En primer lloc, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria agrair a la il·lustre diputada senyora Imma Mayol el to en què ha presentat la seva Moció, tota vegada que el bon humor és una de les terapèutiques preventives millors per a la salut mental, llavors suposo que de cara a tots això és molt positiu. De totes maneres..., almenys m'ha semblat que aquest era el seu to.

Després passaria a posicionar-me, abans de passar a l'esmena pròpiament, a posicionar-me ja dels altres punts. En relació amb el primer punt, he d'expressar-li que la Generalitat, i concretament el Departament de Sanitat i Seguretat Social, ha manifestat reiteradament la seva voluntat d'integrar dins del Servei Català de la Salut els recursos i dispositius de salut mental de les diputacions catalanes.

Vostè parla de «reprendre el diàleg». Les converses amb la Diputació de Barcelona mai s'han trencat, no s'han trencat mai, però el que sí que cal assenyalar és que aquesta institució ha obstaculitzat aquest procés de transferències amb actituds de manca de col·laboració, incomplint possiblement els manaments obtinguts en la Llei d'ordenació territorial i en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, cosa que contrasta amb la resta de diputacions, que sí que han complert amb el procés de transferències manades per la LOT i per la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

Nosaltres demanàrem a la formació política a la qual vostè representa i que governa, juntament amb el Partit Socialista, a la Diputació de Barcelona, que des de la seva situació actuï en conseqüència. És per això que acabo de dir que el Grup Parlamentari de la majoria es pronunciarà en contra d'aquest primer punt.

Quant al segon punt de la Moció, també hi votarem en contra i no perquè no es pretengui incorporar el Programa de salut mental al Pla de salut de Catalunya, partint —com es diu— d'un estudi de necessitats, sinó perquè —tal i com va dir el conseller de Sanitat en el darrer Ple— això ja s'està fent. Els grups de l'oposició sempre ens diuen que contestem «això ja s'està fent», però és que potser jo diria, potser, que els grups de l'oposició presenten coses que saben que s'estan fent purament perquè nosaltres els diguem que ja s'estan fent. (*Rialles.*) Potser forma part de la terapèutica preventiva de salut mental. (*Remor de veus i rialles.*)

Quant a les regions sanitàries, hem fet la valoració de les seves necessitats pel que fa als recursos personals, etcètera, en relació amb la salut mental, i aquesta valoració és la que s'incorpora als plans de salut que han elaborat des de les regions i que conformaran el Pla de salut de Catalunya.

(*Remor de veus.*)

Pel que fa al tercer punt, hem d'avançar que hi votarem en contra. Atenent a una concepció àmplia del terme «salut mental», hem d'afirmar que la Generalitat destina per a aquest concepte una quantitat que depassa el 3% del pressupost total dedicat a sanitat. El Departament de Sanitat i Seguretat Social ha incrementat en els darrers anys de manera molt important el pressupost destinat a salut mental; els 11.000 milions previstos per a l'any 93 suposaran un increment de quasi el 64% respecte al d'aquest any. A aquests recursos cal afegir-hi aquells que el mateix Departament de Sanitat i Seguretat Social i altres departaments destinen a programes per a la gent gran: les demències senils, els disminuïts, etcètera, en la part en què afecten qüestions interrelacionades amb la salut mental d'aquest col·lectiu. Per això i perquè considerem que la part literal d'aquest punt pot resultar confús és pel que hi votarem en contra.

Passant al punt quart, que és el de l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, l'esmena queda redactada de la següent manera: «Prosseguir la integració de la xarxa de salut mental en el Servei Català de la Salut augmentant progressivament la dotació de recursos de la xarxa provinent de les diputacions i integrant funcionalment els equips de salut mental.»

Al quart punt, hi donem el vot favorable en la mesura que s'accepti l'esmena proposada. Si no s'accepta i es manté el text original, el vot del nostre Grup seria desfavorable, perquè entenem que amb l'esmena proposada ja es recull el que pretén el text, sense que es continguin afirmacions que, per matisables, podrien ser discutibles.

Quant als punts cinquè i sisè, dir-li que hi estem d'acord i que els votarem a favor. Tan sols voldria remarcar que actualment ja es duu a terme aquesta col·laboració entre els departaments de la Generalitat que per raons competencials tinguin alguna incidència en el camp de la salut mental.

Res més. Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas. Per defensar l'esmena del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per defensar l'esmena i prendre posició sobre la Moció hem de dir diverses coses: primer que veiem bé la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya sobre assistència psiquiàtrica, en el sentit que és necessari dotar un horitzó clar a la qüestió de l'assistència psiquiàtrica i determinar un futur per als centres assistencials. És un sector que històricament ha tingut fosc el futur, hi ha hagut una actitud equívoca, no només, en aquest cas, per l'Administració de la Generalitat, sinó històricament, i que és molt necessari anar especificant o anar determinant un nord per a aquestes institucions, particularment les institucions hospitalàries, que arrossegueu un llarg cúmul de problemàtiques; i també perquè ens trobem davant d'un sector que realment ha estat infradotat, que comporta un sofriment important per a les persones que s'hi veuen implicades —tothom sap la dificultat que suposa per a una família, per exemple, gaudir d'una persona amb problemes de patologia mental a casa, posem per cas— i que algunes vegades ha estat qualificat —i no és nou, però ha estat qualificat així— com una ventafocs del sistema sanitari, és a dir, sempre una mica com el germà pobre, al qual tothom entenia sempre que s'hi havia d'entrar amb seriositat i rigor, però era difícil entrar-hi. I l'esforç, en definitiva, per entrar-hi tot just s'ha fet els darrers anys i encara d'una manera insuficient i consegüentment és un esforç que hauria de prosseguir.

He de dir que hem avançat molt en els últims..., posem per cas l'última dècada, des que es va iniciar allò que els psiquiatres en diuen «la reforma de la psiquiatria», i s'ha avançat justament —potser caldria recordar-li-ho, al diputat Viñas— de la mà de les diputacions, que són les que històricament han tingut aquesta administració de la psiquiatria, també paradoxalment, perquè el fet que depengués de les diputacions ja diu molt sobre la consideració que mereixia la psiquiatria a les autoritats en cada moment històric. Les diputacions sempre gaudien d'una connotació de tipus marginal, diguem, i, per tant, atendien psiquiatria, les maternitats, la marginació, la pobresa, aquest tipus de coses, i la psiquiatria entrava dins d'aquest paquet. Consegüentment era una connotació negativa per al mateix sistema psiquiàtric, però des d'aquestes institucions s'ha fet un gran esforç l'última dècada i s'ha intentat ultimar això que s'ha dit «la reforma de la psiquiatria», encara que hem de dir que aquest procés de reforma no està ultimat i que cal una actualització d'aquestes institucions i, sobretot, l'homologació amb el sistema general. I, en aquest sentit, ens sembla que el futur —tal com diu la Moció— no és abordable en el marc de les diputacions catalanes, i en això sí que donàrem la raó al diputat Viñas, de Convergència i Unió: no pot dependre de les diputacions catalanes, ha de dependre del sistema sanitari general, és a dir, de la Generalitat i ser transferit, en les condicions pactades que estableixin aquestes institucions.

Una referència de cara al que vol dir homologació i actualització pot ser el que s'hagi de fer, per exemple, amb els hospitals psiquiàtrics, que són hospitals que, si bé han fet un llarg camí, resta encara reconvertir-los en la seva situació actual en aquests centres plurals que s'intenten, de serveis socio-sanitaris, en què combinen no solament la psiquiatria d'aguts, sinó també, per exemple, l'atenció de disminuïts o les patologies de la vellesa, etcètera. Aquest camí no és factible si no és en el marc del sistema general i, consegüentment, és molt necessari espitjar o mirar d'estimular el procés d'integració.

Respecte a la Moció en concret, hem de dir que incorpora aquestes idees, nosaltres estem satisfets del contingut. Parla del diàleg amb les diputacions, d'incorporar al Pla de salut la qüestió psiquiàtrica, d'assignar un pressupost del 3% —no és cert que s'estigui dedicant més d'un 3% a psiquiatria; en aquests moments, s'hi està dedicant un 1,2%, aproximadament—, però nosaltres havíem esmenat aquest punt en el sentit d'establir un percentatge que no fos un número, diguem, més aviat parlàvem dels fons adequats per atendre la psiquiatria, perquè podria donar la sorpresa que les necessitats per gaudir d'una psiquiatria actualitzada suposessin un percentatge superior al 3%.

Encara que com a objectiu no ens sembla dolent, consegüentment, s'aprovi o no l'esmena que hem presentat, a nosaltres ens sembla bé el criteri, que és el de reivindicar una situació normalitzada, quant al finançament de la psiquiatria.

Ens sembla correcte el punt sobre la integració, la col·laboració entre departaments, estudiar les dificultats que plantegen els malalts crònics. Aquest és un problema no exclusivament psiquiàtric, és un problema que tindrem cada cop més acusat i més important durant els pròxims anys, referit a totes les patologies cròniques i on podríem fer un bon servei als actuals hospitals psiquiàtrics si s'especialitzen en cada una de les facetes que suposen les patologies cròniques.

He de dir, com a explicació de vot, que el Grup Socialista comparteix aquesta filosofia i que, consegüentment, tot i l'esmena presentada, votarem a favor de tots i cada un dels punts de la Moció, tant si s'admet com no l'esmena presentada pel Grup Socialista al punt 3, i també tant si s'admet o no l'esmena presentada al punt 4, per Convergència i Unió, perquè entenem que no canvia ni vulnera d'una manera essencial la filosofia del contingut de la Moció, que —ho reitero— compartim i hi votarem a favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font.

Ara poden intervenir els grups que no han esmenat la Moció. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular assumeix el conjunt de la present Moció defensada per la il·lustre diputada senyora Mayol, tant pel que fa a la qüestió específica del finançament de la salut mental per part dels pressupostos de la Generalitat com pel que respecta al rerefons polític del problema.

L'arrel de les dificultats que presenta la transferència dels serveis de la salut mental de les diputacions és ben conegut. El Consell Executiu, malgrat la Sentència 221, de l'any 1981, de 22 de desembre, del Tribunal Constitucional, no ha assumit l'autonomia financera i patrimonial de les hisendes locals i, en aquest cas, de les diputacions provincials. Existeix una manca de respecte per l'autonomia financera i patrimonial de les entitats locals provincials, en la mesura que es determina una transferència patrimonial i financera. La Generalitat de Catalunya no té competències constitucionals per buidar de competències les diputacions provincials sense un previ acord amb aquestes corporacions locals. El futur de les diputacions provincials no pot desenvolupar-se per la via de la imposició de la sobirania de la majoria parlamentària autonòmica.

La Sentència —la hi vull recordar— 32, del 1981, del Tribunal Constitucional, garanteix el manteniment institucional de la província i dels organismes locals d'àmbit provincial; com diu

el text de la Sentència: «*Las entidades locales*» —es refereix a les diputacions provincials, però el judici pot entendre's en sentit genèric— «*no pueden ser dejadas, en lo que toca a la definición de sus competencias, en la configuración de sus órganos de gobierno, a la interpretación que cada comunidad autónoma pueda hacer de este derecho.*»

La Llei de bases de règim local, d'acord amb les sentències del Tribunal Constitucional del 27 de febrer de 1987, i la 213/88, de l'11 de novembre, forma part del «*bloque de la constitucionalidad*», permet que els béns i serveis de les diputacions provincials siguin modificats dins de certs límits per les cambres autonòmiques, sempre que no impliquin un buidatge de competències i de recursos financers i patrimonials.

Per tant, nosaltres votarem a favor de la Moció en tots els punts d'aquesta, que vostè ha posat a debat, i reiterem el nostre posicionament enfront de tota la problemàtica de la reconversió funcional de les diputacions provincials.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, il·lustre diputada senyora Imma Mayol, d'entrada votarem a favor i ho votarem tot, i sense cap condició, tot i que —el que ha dit, per exemple, l'il·lustre diputat i veí, l'il·lustre Daniel Font— hi ha una sèrie de connotacions que es podrien perfilar; però és tal l'exigència, és tal l'exigència que aquest camp necessita, que nosaltres, en aquest moment, donem el nostre vot favorable sense cap mena de condició. Perquè considerem que el camp de la salut mental és una de les insuficiències més punyents i —permeti'm l'expressió— sòrdides que té la medicina avui a Catalunya. No podem excusar-nos en aquest camp: ni manca de diners, ni manca de transferències o manca de diners forans, de Madrid. Si fos per aquí s'hauria d'afrontar amb duresa. No és cap excusa la situació en què es troba actualment aquest sector de la medicina a casa nostra.

Per tant, amb entusiasme, l'hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Ara correspon a la senyora Imma Mayol pronunciar-se sobre les esmenes presentades..., sobre l'esmena presentada..., o dues, exactament.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Mirin, jo deia abans —i ho torno a dir— que estàvem una mica decebuts de com havia anat aquesta història de la salut mental, perquè se'ns va aprovar una moció, en el seu moment, i ara no s'ha acomplert, però la veritat és que en aquest tema continuarem essent gotes malaies i, per tant, ens tornarem a carregar de paciència.

I, en aquest sentit, nosaltres acceptarem l'esmena presentada pel Grup de Convergència. Jo agraeixo, en aquest sentit, aquesta aportació, si vol dir que podem votar uns quants punts a favor, tot i que li he de dir amb tota sinceritat, perquè, si no, no seria franca, que ho faig amb menys entusiasme del que ho va fer el nostre Grup quan jo no hi era, fa un any; en aquell moment estàvem molt contents i estàvem il·lusionats en haver aprovat una moció per unanimitat en aquest Parlament; ara ho faig una mica més vella, diguem-ne, una mica més vella i amb menys il·lusió.

En qualsevol cas, el que voldria és demanar a l'il·lustre diputat de Convergència que s'ha posicionat que el tema dels neu-

ropsiquiatres, que és el tema que aquí no queda redactat amb la seva aportació, el tingui molt i molt present, perquè per a nosaltres un dels punts d'aquest apartat era el tema dels neuropsiquiatres, la integració. Per tant, jo li demanaria que, encara que formalment no hi consti, vostè, això, ho tingui en compte.

Pel que fa a l'aportació del Grup Socialista, en la mateixa línia del que estic dient ara, jo acceptaré la Moció que l'illustre diputat senyor Daniel Font plantejava, acceptarem la Moció... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: L'esmena.

La Sra. MAYOL: Ai, perdó, perdó, senyor president. Encara no tinc prou...

El Sr. PRESIDENT: Ho hem entès, ho hem entès.

La Sra. MAYOL: ...encara no tinc prou dinàmica parlamentària. Acceptarem l'esmena, perquè una mica amb la mateixa voluntat que deia de tornar a fer un gest de confiança de dir que suposant que aquí, diguem-ne, la Moció quedarà redactada dient que es donin els recursos necessaris, ja entendrem que el Govern entendrà que «necessaris» són els que realment calen i no aquells que ells estan disposats a donar.

Per tant, en aquest sentit, traïem això del 3%, si no d'aquí un any o d'aquí dos, quan això no ens hagi satisfet ho plantejarem amb més contundència, que és posar un percentatge.

Per tant, jo una cosa que li volia dir, senyor president, és que em sembla que l'illustre diputat de Convergència i Unió no s'ha posicionat sobre el primer punt, que és el punt de la constatació.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

La Sra. MAYOL: M'ha semblat que no ho havia fet.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però és igual. *(Remor de veus.)*

La Sra. MAYOL: No, aquell punt...

El Sr. PRESIDENT: Ha dit que hi votaria en contra, de manera que...

La Sra. MAYOL: No, no, del primer punt no ho ha dit; ha dit del primer punt de la Moció, però no de la constatació. D'aquí no ha fet referència. *(Remor de veus. Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Entén la presidència que s'ha de fer la votació en dos blocs, el 5 i el 6, i la resta, i el 4. *(Pausa.)* Es poden votar conjuntament 4, 5 i 6? *(Pausa.)* Molt bé, doncs votem primer aquests, els punts 4, 5 i 6 de la Moció.

Vots a favor?

Aquests tres punts han quedat aprovats per unanimitat.

Ara votarem la resta de punts, però si no li sap greu a la senyora Mayol, el punt primer no el començarem amb «reemprendre», sinó amb «reprendre», que és el correcte..., «reprendre». Doncs, es voten aquests punts, la resta, els tres restants.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta de la Moció ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'espais d'interès natural

Passem al següent punt, que és el número 20, Moció subsegüent a la interpellació sobre el Pla d'espais d'interès natural,

presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup d'Iniciativa, que té la paraula.

(Remor de veus.)

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Esperis, senyor Gimeno, a començar, que hi hagi un xic d'atenció.

El Sr. GIMENO: No és estrany que després de l'intens esforç de salut mental que hem fet es necessiti un cert repòs. *(Pausa.)*

Bé, amb la mateixa voluntat de treure a la llum pública i de continuar la nostra política de preocupació per temes que creiem molt importants, la setmana passada vam sustentar una interpellació sobre l'estat i les perspectives del Pla d'espais d'interès natural, aquest tan anunciat —encara no nat— PEIN, i encara que, una mica sorpresiva —no del tot—, la resposta va ser per part del conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en lloc del qui creiem que hauria de ser, el conseller de Medi Ambient.

Està clar que del contingut de la interpellació i de la resposta vam arribar a unes qüestions coincidents. Per una banda, el conseller ens deia que hi havia la voluntat del Govern d'aprovar-lo de forma ràpida i, per l'altra, també ens deia que hi havia també la voluntat, la filosofia del Govern era d'acceptar les màximes alegacions possibles que s'haguessin presentat i que traiguéssim un PEIN consensuat també, al més possible —així ho deia ell—, i fins i tot ens afegia algunes consideracions, com la que s'han perdut les pors i les reticències per part de propietaris, per part de particulars, per part d'organitzacions que tenen voluntats no excessivament proteccionistes i que hi havia voluntat dintre de la societat de tirar endavant aquest PEIN. I fins aquí hi estàvem tots d'acord. En el que no estàvem d'acord és en com es concreta aquesta voluntat de tirar el PEIN, quins instruments utilitzem, quins recursos apliquem i quines prioritats hi donem.

Per això, amb la idea d'intentar treure almenys alguna part de la Moció aprovada, hem dividit la nostra Moció subsegüent en dues parts: la primera, en què únicament fem constatació d'aquesta voluntat de tots plegats d'aprovar definitivament el PEIN d'una forma al més breu possible, i això és el que diu el primer punt: «El Parlament manifesta la necessitat de procedir, amb la major brevetat possible, a l'aprovació definitiva del PEIN i al seu desenvolupament subsegüent», i l'únic afegit que faig és el de dir que el considera, el Parlament, «l'instrument fonamental de la política de preservació i millora dels espais naturals de Catalunya».

La segona part és on potser hi tenim alguna discrepància; entre el Govern i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i per això hi han diversos punts dels quals esperaria que algun, si més no en la filosofia, encara que no fos en la concreció, hi estigués d'acord el Grup de la majoria i, òbviament, crec que algun grup més també hi estarà d'acord.

El que fem, amb aquesta voluntat constructiva, amb aquesta voluntat de fer aportacions positives i concretes, és precisar algunes de les qüestions que nosaltres entenem fonamentals perquè el PEIN sigui realment un instrument útil i un instrument eficaç per a la societat. I que, com que està en tràmit, encara, de resposta a les alegacions presentades —el senyor conseller ens deia que se les estudiarien i buscarien el màxim consens—, les nostres aportacions van dirigides, dins dels mateixos continguts

de les alegacions, a millorar aquest contingut del PEIN, contingut, per altra part, també en el sentit de fer cas a les recomanacions que el mateix Consell de Protecció de la Natura feia a l'hora de modificar i a l'hora d'aprovar definitivament el Pla.

Per això tenim uns quants punts, dels quals creiem que cal destacar els següents: cal modificar un dels dèficits fonamentals que té el PEIN, que és l'excessiva fragmentació i aïllament dels espais, que es consideren dintre del PEIN com a espais aïllats i que, per tant, dificulten la interconnexió, dificulten la relació i la mobilitat de les espècies i afavoreixen l'empobriment i la regressió, perquè la falta de connexió dificulta la pervivència de moltes espècies. Per això creiem que, en la línia de les directrius de la Conferència de Rio, que donava una important transcendència al tema de la biodiversitat, al manteniment de la biodiversitat, el que diem és que el PEIN ha de contemplar la relació i ha de contemplar la vinculació entre els espais per garantir aquesta biodiversitat.

I diem també l'altre dia que no ens era prou dir que farem una comissió que estudiarà com es lliga això, sinó que el PEIN ja no ha de ser un conjunt d'illes, sinó que ha de ser un tot lligat conjunt d'espais, que ho garanteixin des del moment en què s'aprova.

Parlem també, en un dels punts d'aquests que afegim, de l'estudi de les conseqüències que les qualificacions proposades poden tenir tant en el medi com en els habitants que viuen al seu voltant. I en dir «conseqüències» volem dir tant conseqüències negatives, en tant que poden significar limitacions d'usos, com conseqüències positives, en el sentit que hi ha, evidentment, un ventall d'expectatives noves que s'obren en el moment en què hi ha protecció, que hi ha difusió, que hi ha freqüentació d'aquests espais, i que pot ser un increment d'activitats econòmiques per als habitants d'aquelles zones.

Però això cal tenir-ho clar a cada un dels espais, no dir-ho genèricament; perquè si ho tenim clar és quan s'eviten reticències per part dels potencials afectats de la declaració d'aquests espais. I precisament per evitar les reticències i per evitar les incomprensions de la població afectada directament, plantejem en el punt d) d'aquest segon apartat que cal fer una intensa i una àmplia campanya d'informació i d'orientació a les zones rurals afectades i especificar clarament que no hi ha voluntats laminadores de competències i d'activitats als ciutadans sinó que hi ha voluntat de contribuir a través del PEIN, com un instrument més, ni el més important ni el fonamental, però un instrument més per contribuir al necessari reequilibri territorial, ja que molts d'aquests espais estan a les zones de la Catalunya rural i de la Catalunya deprimida i que això pot ser, ha de ser, necessàriament, un instrument per millorar les condicions de vida dels seus ciutadans junt amb la necessària protecció dels espais.

Parlàvem també i presentem aquí un apartat concret en què diem que cal, a l'hora de resoldre alegacions, prestar una especial atenció a les propostes que vénen des de les administracions locals, que vénen des d'organitzacions conservacionistes o, fins i tot, des de persones o col·lectius de particulars. I diem que és important perquè encara que un espai no tingui un gran valor natural pels seus valors específics, però pot tenir un ús social i pot tenir una implicació dels ciutadans que el faci un instrument desitjable a afegir al PEIN, perquè pot servir, si més no, també com un element per sensibilitzar els ciutadans, per corregir la degradació d'un espai que en aquests moments pot

ser poc útil. I parlem, per exemple, de les desembocadures d'alguns rius o rierols que avui estan degradats, però que en un moment determinat han jugat un paper important com a espais naturals, com a zones humides. I que, si més no, a molts llocs poden ser un espai d'esbarjo i d'exemplificar algunes actuacions en matèria de conscienciació i sensibilització mediambiental.

En este sentit, també dir que plantejem un altre apartat en què diem que cal prestar una especial atenció a les zones humides. Les zones humides són zones de fràgil conservació, són zones que estan, la majoria, en desembocadures, en zones costaneres, que tenen un risc de degradació més evident, algunes de les quals ja estan degradades i que cal buscar no sols el manteniment de les que existeixen, sinó la regeneració d'algunes que estan manifestament degradades.

Un altre punt que creiem fonamental és el de treure-li l'opcionalitat a la creació de nous parcs naturals. Recordem que la proposta de desenvolupament diu que opcionalment el PEIN es dedicarà a tirar endavant les propostes de parcs naturals del Montsec, de l'alta Garrotxa, de les Gavarres, del Montsant i dels Ports. Nosaltres creiem que no ha de ser una decisió opcional en funció de si li va bé a un o altre o si hi han els suficients recursos, sinó que és una opció decidida i fonamental de protecció dels parcs, d'estos parcs naturals com a àmplies zones que, en total, sumen 124.600 hectàrees, perquè poden ser exemples de política de gestió mediambiental i d'integració del medi rural. I, dintre d'aquesta política de grans espais, també creiem que s'ha de contemplar l'ampliació del Parc Natural d'Aiguastortes, tema que aquí es va quedar com pendent, en el moment en què modificàvem la segona perifèrica, però que hem de tirar endavant perquè pot millorar molt, ha de millorar molt aquella zona, no sols en recursos, sinó també en l'espai protegit.

Acabem amb dos apartats més. Un era que no ens val presentar un programa de desenvolupament quadriennal que, a més, no quantifica els recursos que s'hi destinen i quines prioritats es fan cada any, sinó que diem que s'ha de fer un programa anual. I allí hem de dir quins són els espais que hem de protegir, per quines raons, quin és el grau d'implicació de la població, quins recursos hi destinarem anualment, quins beneficis farem, donarem, tècnics i financers a la població de cada zona, perquè això, a més, ho marca la llei, la Llei d'espais naturals, i quines actuacions farem també de manteniment i de millora dels espais que ja, en aquests moments, tenen figures de protecció.

I, finalment, l'últim tema com a fonamental. Plantejàvem la necessitat d'unificar les competències i recursos per a la protecció dels espais en un únic organisme, el Departament de Medi Ambient. I això, evidentment, vol dir que hauríem de derogar i reformular el Decret 200 d'enguany, que dona un paper totalment subsidiari a aquest Departament i, en canvi, li dona la major potestat i recursos al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Creiem que esta no és una bona política, de la mateixa manera que la política escadussera de recursos..., i no ens val que se'ns digui des del Govern o que se'ns digui, com deia el conseller, que «hi han molts milions»; vam dir que no n'hi ha més de 550 d'increment, que no tots poden adjudicar-se al futur Pla d'espais d'interès natural i que cal donar-li una major injecció i, en est sentit, dir que des d'Iniciativa també hem fet una sèrie d'esmenes que milloren substancialment aquests recursos.

Creiem que la importància i la transcendència d'aquest Pla fan necessària una prioritització per part del Govern i, per tant, demanem el vot favorable de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. No s'han presentat esmenes, i passem a la intervenció dels grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà suport a aquesta Moció avui a debat, que recull la necessitat d'aprovar amb la major brevetat el Pla d'espais d'interès natural com a instrument fonamental de la política de preservació i millora dels espais naturals de Catalunya.

La Llei 12 del 85, del 13 de juny, d'espais naturals, Llei que va ser aprovada per unanimitat en aquest Parlament, recull ja en els seus articles del 15 al 20 l'elaboració del Pla d'espais d'interès natural, que té per objecte la protecció bàsica dels espais naturals que és necessari garantir.

Nosaltres entenem que són molt positives les aportacions al projecte exposat el passat mes de setembre, que recull aquesta Moció, per tal de millorar la seva utilitat i eficàcia, d'acord amb els valors científics, ecològics, paisatgístics, culturals, socials, didàctics i recreatius que cal preservar, introduint la garantia del principi de la biodiversitat, que va ser objecte d'un ampli consens en la conferència de Rio, tot incorporant mesures existents en altres països del nostre entorn que ens permetin, a partir de l'experiència proteccionista a Catalunya, millorar les nostres actuacions. Estem també plenament d'acord que és necessari portar a terme campanyes de divulgació i informació entre els habitants de les zones afectades per tal que percebin el PEIN com un autèntic instrument de reequilibri territorial, a la qual cosa ajudarà la implicació, en aquestes actuacions, de les administracions locals, les organitzacions proteccionistes i, fins i tot, dels particulars afectats, especialment els agricultors, que tenen un doble paper com a productors i com a agents conservadors del medi natural.

Totes aquestes finalitats breument exposades no podran assolir-se si no hi destinem uns recursos mínims i si no fem un esforç de racionalització de l'organisme responsable de tirar endavant totes les tasques que requereix el desenvolupament del PEIN, organisme que, tal com recull la Moció avui a debat, ha de ser el Departament de Medi Ambient.

I, amb tots els criteris exposats, sàpiga l'il·lustre senyor diputat que el Grup Popular li donarà el suport en tots els punts de la seva Moció.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra votarà favorablement la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, ja que compartim globalment aquesta Moció.

En relació amb el primer punt, considerem imprescindible que l'aprovació del PEIN sigui immediata; de fet, ja se'ns ha dit que probablement s'aprovaria abans de final d'any, però és que els grups de l'oposició fa dos anys que ho estem demanant, que és el temps que fa que està congelat. I que hagi estat així no

ha estat aliè al retard de la protecció natural del nostre país, ni a la dimissió del president del Consell Consultiu que, com vostès saben, ha plegat recentment.

En relació amb els altres punts, el Grup Parlamentari d'Esquerra considera insuficient el territori protegit en el PEIN, aquest 20 o 21%, sobretot quant a criteris que es diu que s'han seguit per a elaborar el PEIN, és la..., i compta com un dels principals el de la protecció de la biodiversitat a Catalunya, una biodiversitat molt àmplia en el nostre territori, per l'estructura pròpia que tenim en el nostre país. Però tot i que manca territori protegit, el que més ens preocupa és la vertebració dels corredors biològics. I a això, també, és una cosa que posa especial èmfasi el seu Grup Parlamentari: aquesta concepció insular del PEIN, és a dir, d'espais protegits aïllats els uns dels altres, sense cap cohesió territorial i a l'estil de formatge *gruyère* podríem dir. Em sembla que és una mancança greu, i en aquest sentit caldria que s'aprofitessin les experiències, tant les que hi han a Catalunya com a altres països, tal com vostès diuen també, i que més aviat hauria de ser una situació general, gairebé un instint bàsic, no?, seguir aquest tipus d'experiències.

En el mateix sentit —ja per acabar—, compartim la necessitat d'explicar els avantatges del PEIN, no només a nivell global del territorial, que és una mica el que s'està intentant fer, sinó també en aquelles persones que estan implicades o que tenen part del seu territori inclòs en aquest Pla, en el Pla de protecció, perquè sovint es creuen que tenen més perjudicis que avantatges i s'ha comprovat en espais protegits que formen part de parcs naturals que no és així, sinó que tenen més avantatges. Però la majoria de gent, doncs, que hi està implicada no en té coneixement i, per tant, té una oposició que amb una explicació pertinent, doncs, seria molt més fàcil que fos acceptat.

D'altra banda, ja —i per acabar—, doncs, donar suport també al fet que es faci un seguiment anual, perquè pensem que d'aquesta manera es pot garantir el compliment del Pla molt millor que si és quadriennal.

Moltes gràcies. Així, doncs, anuncio el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. El PEIN s'ha convertit per a alguns en un desig més que en una realitat i podríem batejar-lo avui quasi com «el desitjat». És allò que molts desitjarien que existís, però que no tenim, no és una realitat. De tant parlar-ne, avui hem vist aquí en aquesta cambra com el conseller Vilalta fins i tot confonia el que en realitat és un projecte o un desig amb el que ell pensava que era una realitat, i ens defensava el Parc del Montseny en funció del PEIN, un PEIN que encara estem demanant que es presenti urgentment, que es presenti en brevetat i que possiblement no tirarà endavant. I també podríem dir-ne «l'anunciat», perquè s'ha anunciat moltes vegades, moltes vegades en aquesta cambra, que es presentaria i mai s'ha presentat. Jo recordo el conseller Molins dient aquí que abans de l'estiu del 89 el Govern presentaria aquest PEIN, el 89 va arribar i aquest PEIN no el vam veure.

Però possiblement avui la primera part de la Moció del senyor Gimeno possiblement no la hi aprovaran els representants

del Govern, perquè jo crec que és reiterativa amb una que vam aprovar el juny del 90, que deia que es presentaria urgentment el PEIN el juny del 90; llavors, com que era urgentment el 90, si ara aprovéssim que es presenti en breu termini seria reiterativa i, per tant, suposo que a això no li donaran suport i, evidentment, després del que va dir el conseller Marimon que es presentaria abans de finals d'any, possiblement és que es presentarà abans que sigui en aquest breu termini que vostè demana. Per això crec que deixaria de ser el PEIN «l'anunciat» per convertir-se en una realitat. Ja veurem si és veritat que continua essent «l'anunciat» o és realment una realitat abans de final d'any.

Nosaltres li donarem recolzament, també, a la segona part, perquè va en la línia de les alegacions que nosaltres hem presentat al PEIN, que es basen fonamentalment en tres aspectes, que són: combatre la fragmentació, la interdesconnexió, que va en la necessitat de crear figures concretes de protecció i que va en la línia de cercar una línia de finançament concreta.

I vull deixar clara la postura del meu Grup respecte a un punt, i és el següent: els voldria anunciar que avui no hi ha cap forma de finançament, en el PEIN que vostès han presentat; i els voldria demanar que, si no pensen dedicar una part important a finançar la protecció dels nostres espais més importants, els espais de més valor ecològic, jo els demanaria que més val que no aprovessin el PEIN, perquè sense finançament, sense un suport econòmic per protegir aquests espais, més que protegir-los ens els acabarem de carregar. I, per tant, jo els demanaria, al Grup de la majoria, que en la línia que proposa es queda vostè molt curt, senyor Gimeno, molt, però molt curt; amb el que vostè demana aquí no en tindríem prou per protegir aquests espais. Però en aquesta línia els demano això i el nostre Grup vol deixar-ho molt clar: si no pensen dedicar-hi recursos, més val que no l'aprovin, i en aquest sentit els demano que facin el PEIN amb figures concretes, sense fragmentació i amb dotació econòmica. Igual que ara comptarà amb el nostre suport el senyor Gimeno, comptaran vostès amb el nostre suport per desenvolupar el PEIN.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em correspon en este cas posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió a la Moció presentada pel diputat Víctor Gimeno en nom d'Iniciativa per Catalunya. Nosaltres entenem o entenem que després de la resposta que la setmana passada —això va ràpid— el conseller d'Agricultura va donar en aquesta cambra al senyor diputat, aquesta Moció era absolutament innecessària, però, en tot cas, era legítima, i per això avui estem aquí per posicionar-nos i especialment per donar resposta a alguns dels punts que no es concretaven en la interpellació i que sí que queden reflectits a la Moció.

En tot cas, el que sí que voldria dir és que nosaltres sí que som coherents amb el que pensem i, per tant, pensem que és precisament el conseller d'Agricultura qui ha de donar les respostes pel que fa referència al PEIN, perquè entenem que és la Conselleria d'Agricultura la que ha de portar tot aquest tema. En tot cas, he dit que la Moció puntualitza alguns aspectes del PEIN, demana actuacions concretes dins del PEIN i proposa ac-

tuacions algunes vegades contradictòries, perquè fa demandes que poden ser contradictòries.

Amb el primer punt, i en relació amb la necessitat de procedir a l'aprovació definitiva del PEIN, hi estem absolutament d'acord; i això ho va anunciar aquí el conseller. En aquests moments estan estudiades totes les alegacions, passats els informes tècnics i les propostes de resolució als consellers d'Agricultura i Medi Ambient i pendent de portar la proposta definitiva al Consell Executiu per elaborar el corresponent decret, i això es farà en un termini molt breu de temps.

Quant al desenvolupament del PEIN, és evident que s'haurà de procedir a partir de la seva aprovació. En tot cas, el volum cinquè del Pla conté d'una manera molt clara com s'ha de produir aquest desenvolupament, però també hi ha altres figures que afavoreixen, que possibiliten aquest desenvolupament, que està —com dic— introduït en un Pla, com és l'aplicació dels programes rurals de reglaments comunitaris 2078 i 2080; l'elaboració dels plans de gestió d'espais protegits, en compliment, precisament, d'una resolució, la Resolució número 19, que aprovà aquest Parlament en el debat sobre agricultura, i el control mateix de les activitats que es facin en els espais protegits, d'acord amb els informes dels diferents departaments implicats.

En el segon punt, precisament, l'estudi de les alegacions que s'han produït durant el període d'exposició pública i la incorporació d'aquelles propostes que poden millorar el text inicial són els mecanismes que s'han emprat per a l'elaboració definitiva del PEIN, que es porta al seu dictamen i, per tant, al decret per part del Consell Executiu.

Parlem aquí —ho han dit tots els portaveus— sobre l'eliminació de la fragmentació d'espais; això es contempla al punt 2.1.4 del programa de desenvolupament. En tot cas, la connexió d'aquests espais protegits no pareix que hagi de ser generalitzada, ni pot ser el mecanisme per al manteniment de la biodiversitat, el manteniment de les espècies diferents, perquè si ens fixem amb el mapa del territori de Catalunya, per exemple, en un lloc que nosaltres coneixem perfectament bé —el qui ha fet la Moció, l'il·lustre diputat senyor Gimeno i jo mateix difícilment farem la lligassa entre el delta, el massís del Montsià i els ports—, és prou difícil. Per tant, aquesta connexió que queda contemplada no es pot generalitzar, perquè no pot ser un mecanisme automàtic.

Les experiències prèvies de protecció tant a Catalunya com a Europa és evident que s'han tingut en compte a l'hora de l'elaboració del PEIN i això queda reflectit perfectament en la memòria del volum I, on això queda evident. L'estudi detallat de cada espai el pot contemplar el Pla, però..., no el pot contemplar el Pla, perquè és molt difícil que el Pla, que és un pla ambiciós, contempla l'actuació en cada un dels espais, però és evident també que aquests espais es concretaran en funció dels plans de gestió, d'acord amb la que he dit, la Resolució número 19 del debat de política agrària, i relacionats també en alguns punts, el punt 3.10, dintre del capítol 3, «Actuacions de caràcter particular».

La campanya d'informació. També estem d'acord amb el tema aquest, però això queda reflectit en el punt 2.5.4 del programa de desenvolupament: «Campanya d'informació de les reglamentacions i dels beneficis del PEIN, destinada a les poblacions rurals implicades».

El punt c), «Atenció a les possibles propostes de les administracions locals, organitzacions conservacionistes, particulars...», això ja s'ha fet; s'ha fet en el moment que passa el PEIN a exposició pública i, per tant, hi ha unes alegacions que vénen dels ajuntaments o que vénen dels consells comarcals o dels particulars, o dels conservacionistes, però, a més, en el tràmit dels plans de gestió tindran l'oportunitat, cada una d'aquestes figures de poder fer aquelles alegacions que creguin convenients. Per tant, en cap cas pot haver-hi indefensió.

Diu també la Moció: «Atenció especial als espais o zones humides.» Això també es fa; es contempla el punt 3.3 en l'aplicació del règim sobre normes humides de l'article 11 de la Llei 12/1985, article 16 de les normes del Pla. També l'article 23 del PEIN contempla la protecció d'aigües superficials i subterrànies —com demana la Moció— i que queda contemplat al volum IV de les normes.

El Parc Nacional d'Aigüestortes i creació de nous parcs naturals. El Parc d'Aigüestortes ha estat ampliat i, en tot cas, quant a la creació de nous parcs, tot i que condicionat, ja es contempla al punt 3.1.4 del PEIN, dintre de l'apartat d'actuacions de caràcter particular, i precisament ho posa condicionat, perquè, tal com demanava el mateix senyor Víctor Gimeno, s'ha de fer una reflexió, s'ha de debatre i s'ha de preguntar què en pensen les figures, la gent, les institucions i els particulars implicats en la possibilitat de crear parcs naturals.

S'ha de fer la presentació d'un programa anual. És evident que un pla d'espais d'interès natural ha de tenir un pla d'actuació que després s'ha de veure concretat; però s'ha de veure concretat, aquest pla d'actuació, precisament en funció d'una cosa que és molt important, que és la voluntat pressupostària d'aquest Parlament. Per tant, cada pla, en funció de les possibilitats pressupostàries, s'haurà d'elaborar anualment.

La relació dels espais a protegir i l'especificació es contempla també en el punt 3.1.1 del pla de desenvolupament. S'impliquen clarament els ajuntaments en la valoració dels plans especials i de gestió, perquè, a més, podran anar a un període d'alegacions, que es farà en l'exposició pública. Una lectura acurada dels pressupostos ens fa arribar a la mateixa conclusió que feia el senyor Víctor Gimeno, que pareix que no és la mateixa conclusió a què arriba el senyor Madueño: aquí a la Moció es parla de 1.500-2.000 milions de pessetes, i segons el que nosaltres hem comptat aquest any, tenim un pressupost de 1.650 milions de pessetes aproximadament per tirar endavant el PEIN.

El Pla defineix els beneficis tècnics i financers a la població de les zones afectades —ja ho fa, ho fa en la seva normativa i ho fa també en el pla de desenvolupament—, així com les actuacions de millora i manteniment dels espais protegits, que s'articularan com la regulació i activitats a mantenir a partir dels plans de gestió que s'hauran d'elaborar. I també hi ha un punt important, i que també hi estem d'acord, quant a la conscienciació, i que queda reflectit en la normativa als punts 2 i 3.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Finalment, i quant a l'últim punt, no hi podem estar d'acord. Ja veu que estem bàsicament d'acord amb la resta de qüestions que es plantegen, tot i que pensem que són òbvies, i per això votarem en contra de la Moció. Finalment no podem estar d'acord amb la proposta d'unificació de competències en un sol

departament, ni que el Departament de Medi Ambient s'en-carregui de fer, segons diu la Moció, no sé quin trist paper. Nosaltres entenem que precisament les característiques del nostre territori, un territori que és diferent d'altres on es poden fer aplicacions d'aquest tipus, és un territori on la mà de l'home és important, on l'agricultura, on la ramaderia ja existeix, existeix i està perfectament consolidada i, per tant, entenem que és precisament la Conselleria d'Agricultura qui ha de gestionar el Pla d'espais d'interès natural, evidentment a cavall o conjuntament amb la Conselleria de Medi Ambient. Quant a això que diuen d'aquest Departament, el Departament de Medi Ambient, nosaltres estem convençuts que el Departament té aquelles competències que ha de tenir, a més pensem que les està exercint amb molta eficàcia, i que la seva gestió no ha de ser una gestió vertical, sinó que ha de ser una gestió que ha d'afectar tots els àmbits i tots els departaments de la Generalitat.

Per tot això, senyor Gimeno, senyores i senyors diputats, no podem aprovar aquesta Moció, tot i que estem d'acord —ja ho veu— bàsicament amb un 80%, però el que passa és que es repeteix tot el que diu el pla d'actuació, el pla de gestió i la normativa del mateix PEIN, i això ja ho ha fet, ja ho han fet les conselleries, ja ho ha fet el Govern, i en altres coses, en alguns punts que vostè planteja, és evident que existeix un franc desacord.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Sotmetrem a votació tot el text de la Moció, si no s'indica el contrari.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria farmacèutica

El darrer punt de l'ordre del dia, ja que el punt 22 ha estat retirat, és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials, presentada per l'il·lustre diputat senyor Rafael Madueño, que té la paraula per defensar la Moció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau... Gràcies.

El Sr. MADUEÑO: Vaig a defensar la Moció residual, l'última, i espero no cansar-los massa, i simplement dir-los que, després del que vam sentir l'últim dia de la intervenció del senyor conseller, crec que va quedar clar que hi havia una manca

de política de govern, que hi havia un discurs progressista, però que hi havia una pràctica de govern bastant conservadora —conservadora en el sentit de fer el que s'ha fet sempre; és a dir, no fer pràcticament res quant al tractament dels residus industrials—, i crec que el que fa falta, precisament, és això: fer una pràctica de govern que posi solució a aquests problemes que, bé, hem vist aquests últims dies com unes quantes indústries han estat denunciades perquè, precisament, feien un tractament dels seus residus bastant inadequat, i concretament el senyor conseller Vilalta ens deia avui que era perquè hi havia hagut una sèrie de denúncies —entre elles les de la Conselleria— per resoldre aquest problema d'incompliment. Del tot no és així, perquè precisament un dels que han estat denunciats ha estat el gerent de la Junta de Sanejament, precisament per no fer les denúncies corresponents i, fins i tot, per ocultar la informació.

És clar, hem de pensar que no resoldre bé el tema dels residus industrials pot afectar temes tan importants —com ha passat amb l'empresa Fibracolor—, que ha afectat fins i tot l'abastament de pobles tan importants com Blanes o Malgrat. Per tant, no estem parlant, com deia l'altre dia, de temes menors; són temes molt importants, temes que necessiten una solució urgent, i el conseller Vilalta, l'altre dia, ens proposava dues coses com a solució: ens demanava temps i ens demanava confiança en la seva política. Temps, jo ho deia l'altre dia, n'hem tingut molt, des de fa dotze anys —no des que ha entrat el senyor Vilalta, sinó que des que va entrar el Govern—, per resoldre aquest tema; hem tingut molta paciència, però veiem que els temes són tan importants que la paciència jo crec que no és suficient, no és tema suficient, i cal una política clara i una actuació decidida. Necessitem una actuació decidida del Govern per resoldre aquest problema, no només en la direcció que apuntava el conseller Vilalta l'altre dia —és a dir, en la direcció que considerem que és la que hem propugnat sempre i, per tant, correcta— de fer una política progressista en el tractament del residu en origen, de la minimització, valorització, etcètera..., política encertada, política que hem de promoure, però no ens podem quedar aquí, perquè el problema és molt greu, i necessitem una política de xoc, política que no podem deixar només a mans del fiscal, sinó que hem de deixar a mans del Govern.

Tenim una legislació suficient i la nostra Moció, precisament, va en aquesta direcció. I quedaran vostès sorpresos, en el sentit de dir: «Escolti, com, vostès, en la seva Moció, plantegen que es compleixi la legislació, una legislació que nosaltres al seu dia vam dir que era suficient, però que el que faltava eren actuacions del Govern?» Bé, resulta que el que nosaltres demanem és que s'actui per part del Govern i que es compleixi allò que va decidir aquesta cambra en el seu dia, i si no es compleix precisament això, nosaltres considerarem que no només en el tema dels pressupostos, com deia jo l'últim dia, sinó en un tema tan important com l'aprovació d'una llei, si el Govern no l'aplica, estarà fent un trist paper, un trist favor al Parlament i el Parlament estarà fent un trist paper de cara als ciutadans de Catalunya. Perquè aprovem unes lleis que, després, clarament, des d'aquí mateix, manifestem que no volem complir, i aquí va el sentit de la nostra Moció. Diem: «Escoltin, allò que deia la Llei de mesures urgents s'hauria d'aplicar.» I què deia la Llei? Que s'havien de presentar programes sectorials per al desenvolupament tecnològic i les tecnologies netes, que s'havien de presentar programes per a la reutilització i l'eliminació de resi-

duos sòlids usats, per a la qüestió dels PCB, per als PCT, etcètera. I li demanem que presentin aquests programes al Parlament de Catalunya, i que si vostès, això, no ho presenten i no s'aproven aquesta Moció, voldria dir que no tenen intenció de complir el que deia, precisament, aquesta Llei.

I el que nosaltres demanem és això: és que, precisament, un dels altres punts és que, deia la Llei, que aquelles inversions que s'havien de fer per buscar les subvencions a les indústries per reduir la producció de residus i recuperació, presentin la informació al Parlament de Catalunya —com deia la Llei, que hi havia dos anys per presentar aquesta informació; d'aquí a quatre mesos, com demanem nosaltres—, i així veurem com s'han emprat aquests fons per fer allò que diu el Govern que és progressista: recuperació i reutilització. I també els demanem que allò que deia també la Llei, que s'havia de fer, que les indústries importants se les havia d'obligar a fer el tractament en origen, perquè això és molt progressista, doncs, bé, presentem aquí quines han estat aquestes indústries a les quals s'ha obligat a fer aquesta política tan progressista del tractament en origen.

I, per últim, l'última part de la Moció, els demanem una qüestió, i és que l'altre dia el conseller sembla que va dir aquí —no va quedar clar, i m'agradaria que avui, en la votació de la Moció, quedés clar— que no s'havien fet infraestructures, que aquesta no era una política decisiva per al Govern, però que sí, que estaven en disposició de fer complir el que deia la Llei, de fer les infraestructures, però era en cinc anys. El que demanem és que, si de cinc anys n'han passat dos, presentin un programa de quan pensen i com pensen complir el compliment de les infraestructures que deia la Llei del Parlament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, veuen clarament quina és la direcció de la nostra Moció; simplement dir: «tenim un problema, anem a buscar-ne la solució», vostès tenen la paraula, en el sentit de dir: «anem a fer-lo de manera que resolguem un problema greu per al país». I la Moció, el que els demana és que nosaltres votem simplement que anem a complir allò que aquest Parlament ja ha decidit i, per tant, estarem demostrant que la política progressista és la que sorgeix d'aquest Parlament i que el Govern haurà de complir, o vol complir; si no van en aquesta direcció, quedarà clar que, d'intenció de complir allò que surti d'aquest Parlament hi ha poca voluntat i, per tant, en lloc d'una política progressista —com he dit al principi—, vostès continuaran fent..., i el senyor Vilalta no és aquí avui, però li ho diré, que més que una política progressista, estarà fent una política conservadora; per tant, una política com la que fins ara s'ha fet, és a dir, continuar no fent res per resoldre un problema que és molt greu. Ara, atenció!, el temps que demanava, el temps que demanava, realment, jo crec que s'està complint en el sentit que moltes coses, de cara a la contaminació, són irrecuperables i, per tant, el temps va passant i no tindrem solució per a un tema tan greu com és el tema de residus industrials.

Per tant, els demano que votin a favor d'aquesta Moció, que va en la línia del que vam aprovar al seu dia en aquest Parlament; si no, serà, això, un incompliment del que va fer el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño.

No s'han presentat esmenes al text de la Moció. Per consegüent, passem a la intervenció dels grups que ho sollicitin. Pel

Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Molt breument, per dir que el Grup Popular coincideix plenament amb l'exposició de motius del senyor Madueño, i és ben cert que crec que, tal com vostè ha fet esment aquests dies de tots aquests temes —com Fibracolor, que el senyor fiscal ens ha hagut de posar en qüestió...— crec que des de la mateixa Conselleria tenim una llei per defensar totes aquestes qüestions, i crec que a la seva Moció, en tots els punts que vostè demana, de presentar tots aquests programes sectorials i presentar els informes, crec que és molt adequat, i el Grup Popular li donem totalment el nostre suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També dir, en nom d'Iniciativa per Catalunya, que el nostre Grup no podem fer altra cosa que votar favorablement la proposició del Grup Socialista. I dic que sí perquè és una qüestió de coherència, i fins i tot d'obvietat. Per una banda, perquè ens preocupa que, en el tema dels residus industrials no s'actua des del Govern amb la intensitat i amb la prioritat que exigeix un tema tan delicat com aquest. Segon, perquè en la mateixa Llei que aquí es demana que se'n faci el compliment i que s'apliquin algunes de les coses que la Llei preveu, el Grup d'Iniciativa per Catalunya hi vam participar, hi vam fer aportacions pensem que prou importants per tal que la Llei tingués un contingut acceptable de cara al tractament —no de cara al tractament, com el conseller ens deia, del discurs que es podria desprendre, entenent-lo com el volia entendre, de l'interpellant, que era un discurs *demodé*, un discurs en el qual no es plantejava la necessitat de minimitzar els residus. La Llei parla de minimitzar els residus, parla de reduir, però parla que s'han de fer unes actuacions urgents. Per això és la Llei de mesures urgents. I, com a coparticipants d'aquesta Llei, lògicament, el que hem de demanar és el compliment, i encara que després ens facin algun joc d'aquests de prestidigitació a què el Grup de Convergència i Unió ens té tan acostumats, com a la passada Moció, en què ens fan veure que fan el que no fan, suposo que aquí és molt difícil de dir que també han fet el que no han fet.

Recordo que la Llei parla de mesures urgents per a minimitzar i per a reduir l'impacte ambiental dels residus i que, tot i que el discurs del conseller sí que és, en certa manera, progressista, hi ha una contradicció fonamental entre un discurs progressista i una pràctica conservadora, una pràctica nihilista o abandonista. Els fets de la Conselleria, els fets de la Junta de Residus, no concorden amb aquestes paraules del conseller.

I si la Llei preveia que s'havien de fer una sèrie d'instal·lacions per resoldre el problema dels residus que ja existeixen en aquests moments, i que no se sap on posar, o que es posen malament, i que si algú ho denuncia, lamentablement no sol ser la Conselleria, sinó que, en tot cas, són les instàncies judicials, el que està clar és que des del Govern s'ha d'actuar, i no sols s'ha d'actuar buscant un canvi de consciència dels industrials, que és necessari, que és fonamental i que és imprescindible, però, com el mateix conseller admet, és lent, és un procés lent; no es pot canviar la consciència empresarial i plantejar que una part del procés de producció és l'eliminació dels residus i, al mateix

temps, esperar que la reducció de la producció de residus i la seva eliminació i inertització sigui un procés també lent. Calen mesures, calen actuacions urgents, tal com diu la Llei. Per això, perquè no es va per aquest camí, i perquè creiem que s'està fent una burla al Parlament, quan vam aprovar aquesta Llei, i s'està fent una burla al país, creiem que cal aprovar aquesta Moció del Grup Socialista i anunciem una vegada més que hi donarem tot el suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, doncs, anunciar que també votarem favorablement aquesta Moció, entre altres coses perquè tampoc hi ha gaires possibilitats més, no?, tot i que la votarem favorablement d'una manera molt grata, no? Vull dir, aquesta Moció, de fet, incideix sobre un dels problemes més importants que hi ha a Catalunya, jo diria, no només en l'aspecte, en el camp ambiental, sinó també en el camp global. I és així, i és així que els problemes derivats de la generació de residus i de la seva gestió són uns dels problemes més importants que hi ha a Catalunya, perquè —com ja s'ha dit— la Llei que existeix no s'aplica, i a més a més, a sobre, doncs, encara se'ns donen voltes per dalt; és a dir, pel costat, diguem, més *hippy*, no?, de totes aquestes qüestions. I, és clar, el que passa és que, a més a més d'anar-ho dient, doncs, també està bé, de tant en tant, si més no, concretar-ho.

El Grup Parlamentari, doncs, donarà suport a aquesta Moció, tal com ja he dit, perquè a més a més hi ha una sèrie de punts, en aquesta Moció, que permeten veure que el procés que es vol portar endavant no és el de començar la casa per la teulada, sinó que el que es demana és que hi hagi uns projectes sectorials de recerca, de desenvolupament tecnològic, de tecnologies netes, amb processos productius, programes específics per a la reutilització, i disminució de substàncies contaminants, etcètera. En aquest sentit, nosaltres sí que tenim aquí una petita discrepància, i és la utilització de la paraula «eliminació» de residus, en aquesta Moció, cosa que, com bé sap el diputat senyor Madueño, doncs, és físicament impossible, i nosaltres hauríem preferit parlar de «disminució», «minimització», etcètera, en lloc d'«eliminació», que és un terme que pràcticament, doncs, bé, ha deixat d'usar-se, no?

També compartim, doncs, la necessitat de restaurar àrees, que és un altre dels punts que surt en aquesta Moció, àrees degradades, de tenir coneixement al més aviat possible de com estan funcionant els incentius inversors per reduir residus, i com està funcionant el tractament en origen, conceptes tots aquests en els quals el nostre partit ha insistit força. Jo recordo que són punts que hi ha també en el programa electoral d'Esquerra Republicana; per tant, com he dit al principi, vull dir, poca cosa més que donar suport gairebé incondicional a aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella.

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, em correspondria pràcticament, de fet, posicionar-me, posicionar el nostre Grup sobre l'aspecte formal i concret de la Moció del senyor Madueño, que, de fet,

és el bloc, diguem-ne, de programes i d'informes, al qual la Llei 2/1991, de fet, des del seu punt de vista, obliga.

El que passa és que vostè, en substanciar la seva Moció, ha dit més coses que el fet de, simplement, demanar això, no? (*Remor de veus.*) I les coses que ha dit lliguen també amb les que va plantejar quan va fer la interpellació, com la manca de govern, que no s'ha fet pràcticament res, que ens belluguem en el camp de la teoria, eh?, etcètera. Bé, jo entenc que, en funció d'això que diu vostè..., després, naturalment, justificaré per què votarem en contra de la seva Moció —no perquè sigui un tema residual ni últim, sinó per altres raons, eh?—, però, abans, sí que em fa l'efecte que..., d'una manera molt breu, perquè crec que per gràcia de la cambra ho haig de fer, de fer uns breus comentaris, i ràpids, sobre el fet que, com a mínim, quedi clar davant de la cambra que, objectivament, el que ha dit vostè i algun altre membre de l'oposició, que pràcticament no es fa res o pràcticament no es fa res, no és cert.

Concretament, si em refereixo en primer lloc als primers blocs de quatre programes, que és el dels programes sectorials de desenvolupament tecnològic sobre tractament i gestió, vostè sap perfectament que hi han programes d'actuació en marxa sobre el tractament de pneumàtics; el tractament i reaprofitament de residus d'origen animal; el de gestió de residus especials en petites quantitats o, per exemple, que en els programes sobre tecnologies netes en processos productius hi ha un conveni amb l'Institut de Petroquímica Aplicada; la reutilització de carnasses procedents d'adoberies; la col·laboració d'una planta pilot per a aprofitament del mercuri de les piles, i sobretot, i sobretot els programes derivats dels convenis que el Departament ha fet —el Departament de Medi Ambient ha fet— amb diversos sectors industrials.

I, pel que respecta als programes sobre olis usats i sobre policlorobifenils o trifenils, vostè sap que hi ha un concurs, no resolt, però hi ha un concurs plantejat i pràcticament en fase de resolució, per fer la concessió del tractament de 30.000 tones/any. No, dic tot això, molt breument, simplement perquè quedi clar, perquè quedi clar que, quan es diu que no es fa res, doncs, és simplement i objectivament fals, eh?

O, quant als PCB i PCT que ha citat abans, tot i que són materials o productes que aquí no són tractats, com saben, hi ha empreses que en fan la gestió, que tenen l'autorització per fer-ne la gestió i fer-ne la recollida, desmuntatge i transport, ja sigui a França o a la Gran Bretanya.

I el quart dels programes del primer punt de la seva Moció, que és el de restauració d'àrees degradades, existeixen ordres de subvenció dels anys 91 i 92 que afecten, concretament, deu comarques i sis poblacions de Catalunya.

Per tant, ja he dit que, molt breument, em referiria a aquests quatre primers programes, perquè quedés clar que s'han fet i s'estan fent moltes coses. Ara bé, cenyint-nos ja estrictament al que vostè planteja, vostè sap que la Llei, el que planteja és que aquests programes s'han d'iniciar en el termini d'un any. Aquesta és una qüestió. Vol dir que aquests programes s'iniciarien —s'han iniciat, de fet— el març, o es podrien iniciar, el març del 1992. I la informació davant del Parlament..., correspon fer una memòria biennal, en funció dels resultats obtinguts. Per tant, em sembla absolutament evident que els resultats obtinguts als dos anys es podran mesurar el març de l'any 1994; és a dir, als dos anys de començar l'aplicació dels programes.

Aquesta és la nostra interpretació, i en funció d'aquesta interpretació serà la nostra posició: que no correspon la proposició que vostè fa.

Respecte al segon punt de la seva Moció, que és l'informe sobre la producció de residus, per conèixer, per fer un balanç de com han anat els incentius per a la seva reducció, sap perfectament que hi han ordres, també, de minimització, de l'any 91 i de l'any 92; que l'ordre de l'any 92 està pendent de resolució i que l'ordre de l'any 91 —que, evidentment, es va resoldre el desembre del 91— són inversions que s'han de realitzar durant l'any 92; per tant, difícilment podem fer balanços encara, quan no tenim la declaració anual de residus que es farà el 93, respecte a les produccions de l'any 92. Per tant, també vostè entendre que en aquest segon punt, el lògic —i a més, d'acord amb tota la filosofia de la Llei, Decret-llei, 2/1991— serà donar resposta normativa l'any 1994.

Respecte, ha dit vostè, a l'informe sobre les empreses que han estat obligades a fer tractament en origen, bé, vostè sap que imposar tractament en origen és una mesura potestativa del Departament, i és en funció del volum, característiques dels residus, etcètera. En qualsevol cas, i també relacionat amb el punt anterior, també s'han desenvolupat ordres del 91 i ordres del 92, que estan de la mateixa manera que el cas anterior, tenint en compte, a més a més, que aquestes ordres —i en particular l'última— tenen un abast plurianual, amb la qual cosa el balanç dels seus resultats és un balanç més lent.

I, finalment, quant al quart punt de la seva Moció, que és el programa sobre realització de les instal·lacions, de les instal·lacions de tractament i abocadors, vostè sap, també, que aquest programa, com ha dit vostè, ha recordat, és un programa de cinc anys; un programa de cinc anys, a partir de l'entrada en vigor de la Llei, que era el març del 91. Bé, la realització d'aquest programa —això ho va dir el conseller— té dos aspectes: un és l'operatiu, i l'operatiu, veritablement, s'està realitzant, i s'està realitzant tant a nivell de..., sap vostè que el total del programa és cobrir el tractament de 800.000 tones de residus, i s'està avançant tant en el tractament de les que requereixen tractament físico-químic, que són unes 100.000, tant en les que requereixen tractament, ja sigui per incineració o per alternatives més interessants —com l'oxidació humida—, que representen 60.000 tones, com la resta de residus, siguin inertitzats o no, que representen 650.000 tones.

En aquests tres camps s'està avançant. Però, en tot cas, ja va anunciar el conseller que està en previsió la presentació d'una llei que permetrà una actuació ja totalment positiva, per part del Departament, quant a regular, no exclusivament en funció de la iniciativa individual, sinó també de la mateixa iniciativa pública, tot el tema de gestió de residus.

Per tant, tenint en compte tot el que li he dit, em sembla que queda clar que, si vostè planteja una forma alternativa d'informar el Parlament a la que diu veritablement la Llei, nosaltres hem de dir que no. Això no li provoca cap indefensió, perquè vostè sap perfectament que vostès, nosaltres i tots, tenim procediments —com són les interpellacions, les preguntes— perquè el conseller ens doni totes les respostes i situacions que corresponen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve.

Passem a la votació d'aquesta Moció.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin
d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 48 en contra
i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de set de la tarda i nou minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19. ...

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

